

טהורה

סיפורה של נאנסת

הספר מיועד לבנות שחוו התעללות, למחנכים ולהורים.

76	פרק 21 - אור רב	3	פתח דבר - כל ההתחלות קשות
82	פרק 22 - וידוי	6	פרק 1 - סעודה מבחילה
87	פרק 23 - אני לא אשמה?	9	פרק 2 - ילד שלי מוצלח
95	פרק 24 - כמה רע, כמה טוב.	13	פרק 3 - שבת ללא שלום
99	פרק 25 - כנפי כוח	15	פרק 4 - אולטרסאונד לנשמה
103	פרק 26 - חיים בסרט	19	פרק 5 - כבר לא הסוד שלי
107	פרק 27 - לא נגועה	22	פרק 6 - טיפול
111	פרק 28 - סבך של שאלות	25	פרק 7 - אבל אשמים אנחנו
117	פרק 29 - מקווה ישראל השם	28	פרק 8 - עושים סדר
121	פרק 30 - אמרתי "לא" ונשארתי בחיים	31	פרק 9 - גוש של סיפטומים
125	פרק 31 - יש דין ויש דיין	35	פרק 10 - משפחת בקלאווה
132	פרק 32 - חוסר אונים	40	פרק 11 - אחות לצרה
134	פרק 33 - קידוש השם?	42	פרק 12 - אבי ואמי עזבוני
137	פרק 34 - מבצע "התנערי מעפר"	48	פרק 13 - גוף בלי נשמה
140	פרק 35 - לב של אמא	50	פרק 14 - איבוד
143	פרק 36 - עיסוי בלב	52	פרק 15 - תחיה
147	פרק 37 - שירת חיים	58	פרק 16 - שיעור בכאב
150	פרק 38 - הבת של אלוקים	62	פרק 17 - מתנת יום הולדת
156	פרק 39 - שירה חדשה	65	פרק 18 - מסע אל אמא
160	סוף דבר	68	פרק 19 - מכתב משירה
		73	פרק 20 - אמונה עיוורת

פתח דבר - כל ההתחלות קשות

- את מי את הכי אוהבת?

- את השם!

- ואחר כך?

- את המלאכים!

- ואחר כך?

- את אבא ואמא.

- ואחר כך?

- אותך!!

- גם אני הכי אוהב אותך, הוא אמר בלחש וקירב אלי את פניו, את החברה הכי טובה שלי!

הייתי בעננים. ילדה בת שש ביחד עם ביני הגדול. בן דודי המוצלח מכולם. זה שכולם אוהבים - אוהב רק אותי. אני יושבת על הברכיים שלו בגינה, מאושרת מתשומת הלב.

מהמילים היפות. מלכה.

- בגלל שאנחנו חברים טובים אני מוכן לגלות לך סוד של גדולים: כשאדם מת ברחוב,

עושים לו החייה. את יודעת איך עושים אותה?

לא, אבל אתה בטח יודע! אמרתי בנימת הערצה.

אני אגלה לך, אבל אל תגלי לאחרים.

בסדר, אמרתי מאושרת.

בואי איתי, אני אראה לך.

הוא החזיק בידי והוביל אותי עמוק אל תוך השיחים.

לפתע הוא נעצר ואמר לי כממתיק סוד - אבל שירה, אסור שאף אחד בעולם ידע מזה.

אם אמא שלך תדע שאנחנו עושים את זה - היא תכעס עלינו מאוד!

זה הסוד שלי וגם שלך. זה הסוד **שלנו**.

במשך שלוש שנים, בכל מפגש משפחתי, בכל מסיבת ראש חודש, בריתות וטיוילים -

ביני לקח אותי למקום מוסתר ואנס אותי.

קשה לי מאוד לכתוב את המילה הזאת, "אנס", כאילו זה היה דבר של מה בכך.

אבל מבחינתו ככה זה באמת היה. בשבילו הייתי סוג של בובה שמשחקים בה.

ואני, ילדה קטנה, בתחילה נהייתי מתשומת הלב, אבל אחר כך סבלתי גם כאב פיסי וגם

כאב נפשי. הרגשתי שהדבר לא נכון. רציתי להתנגד ולברוח. אבל לא יכולתי.

ידעתי כל הזמן שאם זה ייוודע להורים שלי, הם יכעסו עלי. אבל לאט לאט טבעתי בתוך

המערבולת העמוקה הזאת מבלי יכולת לצאת.

ביני ידע שפחדתי. הוא נתן לי להרגיש שותפה לפשע. הוא הזכיר לי כל הזמן שזה סוד,

ואם זה ייודע - שנינו ניפגע. שנינו שותפים.

הוא ניצל את הפחד שלי, וככל שהפחד גבר, כך הוא הרשה לעצמו להתעלל בי יותר ויותר. יותר השפלה. יותר כאב.

הייתי חייבת לצאת מהבור הזה, אבל הייתי ילדה קטנה ופחדתי. לא ידעתי כמה שזה פשוט. לא ידעתי שצריך רק ללחוש "הצילו" לאבא או לאמא.

אני מודעת לזה שלאדם מבחוץ קשה להבין מה באמת קורה שם, ואיך ייתכן שזה קורה שוב ושוב. לכן הבאתי כאן כמה מקרים שמתארים את הסיוט שחייתי בו במהלך השנים הללו.

פרק 1 - סעודה מבחילה

ישבתי ברכב עם כל המשפחה וכססתי ציפורניים.

היום ראש חודש חשוון, וכמו בכל ראש חודש יש סעודה משפחתית בבית של דוד יהודה,

אבא של ביני.

אני כבר בת שבע, ואחרי שנה שלמה שביני התעלל בי בכל מפגש, ידעתי שהוא מרגיש שאני כבר שלו, שאני חייבת לו. ידעתי שהוא מחכה לי בחוסר סבלנות, וברגע שאגיע הוא יעוט עליי וייקח אותי לאמבטיה כאילו אני חפץ.

שנאתי אותה, את האמבטיה.

בה הוא נהג לבצע בי את זממו, על הרצפה הקפואה ומלאת השערות.

וכשידעתי שגם היום זה הולך לחזור על עצמו - התמלאתי אימה.

הייתי במיצר נוראי. כבר בבית התחלתי להרגיש בבחילה שמטפסת ועולה מתחתית הבטן אל הגרון. הראש שלי קדח מניסיון לחשוב על רעיון שיגרום להוריי להשאיר אותי בבית.

אמרתי שאני לא מרגישה טוב, אבל ההורים חשבו שהמפגש המשפחתי דווקא ייטיב איתי.

הבטתי באבי, מתחננת בעיני שיראה אותי, את המצוקה שלי, אבל הוא היה טרוד בלזרז את כולנו להיכנס לרכב.

הצטרפתי לכולם בלית ברירה, מרגישה כבדה ומשותקת. הרגשתי כמו נוסע שמידרדר לתהום, כשהאפשרות להיעזר בבלמים נשללה ממנו. השתוקקתי לקחת לידי את ההגה ולעשות פניית פרסה לכיוון הבית.

קראתי בלחש את כל התהלים שהמורה בכיתה לימדה אותנו וביקשתי מהשם שיעשה
נס, שביני לא יגיע היום.

כשהגענו, התבוננתי בחשש לכל עבר ונשפתי בהקלה כשלא ראיתי אותו.

ליתר ביטחון רצתי לאמא שלו, דודה אביגיל, ושאלתי אותה איפה ביני.

"ביני? ביני בישיבה! הוא לא יבוא היום".

עשיתי פרצוף מבואס. הלב שלי התרונן מאושר, אבל הפנים לא הסגירו מאומה.

לקראת סוף הסעודה נפתחה הדלת וביני נכנס מחויך.

האוכל נתקע לי בגרון ותרתי במצוקה אחר מחבוא שאוכל להיעלם בו.

בבת אחת הרגשתי איך הגוף נעשה שוב כבד וכואב.

הבטתי באמי, בתקווה שהיא תראה את המצוקה שלי, אבל היא הייתה עסוקה בענייניה.

ביני קירב אלינו כיסא, התיישב לידי והחל לספר לאמי איך הוא נהנה עם החברים
בישיבה וכמה קשה הוא לומד. אמא, שנהנתה לדבר אתו, נאלצה לקטוע את שטף דבריו
בכדי להביא מהמטבח את הפיצוחים. קמתי גם אני להושיט יד, וביני, בפרץ נדיבות
הצטרף אלינו והחל לעזור.

ידעתי שזה הסוף שלי. נצמדתי לאמא וחיבקתי את רגליה בחוזקה.

כשהחיבוק התארך והפריע לה להמשיך ולהגיש, היא פנתה אלי בפנים תמהות ואמרה:

"למה את כל הזמן חייבת להיות הזנב שלי?! למה את לא יחד עם כל הבנות דודות?"

עזבי אותי!!"

תליתי בה עיניים מתחננות, מבקשות. רציתי לומר לה משהו. אבל במקום זה נשארתי במטבח מבוישת, וביני בא ודפק לי על הכתף שלוש דפיקות סמכותיות.

החסרתי פעימה. זה היה הסימן שלו. אשר יגורתי בא לי.

המבט המצווה והמצמית שהיה לו בעיניים פילח את גופי הקטן והמפוחד.

הוא לא היה צריך לומר הרבה, המבט שלו אמר הכול:

"או שאת באה אתי או שאני אכעס עלייך..".

כשאזיקי ברזל חזקים ושקופים מונחים על ידי ועל רגליי,

הלכתי אחריו לאמבטיה הנוספת שנמצאת בקומה התחתונה. לשם אף אחד לא אמור להגיע.

הוא הלך מהר כדי להספיק אתי כמה שיותר.

נכנסנו. ההוראות שלו היו קצרות וחותרות.

מילאתי אותן בכבדות, וברגע שהייתי מוכנה הוא התנפל עלי בחוזקה.

הייתי מבוהלת ומרוסקת. הגוף שלי רעד מכאב.

הרגשתי שאני טובעת בצונאמי שחור של השפלה עמוקה, של זלזול מוחלט

ושל חוסר אונים נורא.

וכשהצלחתי לרגע קטן להרים את הראש כדי לנסות לעצור בעדו - הוא דחף אותנו

למטה והמשיך להתעלל בי כרצונו החולני.

אני אפילו לא צעצוע.

פרק 2 - ילד שלי מוצלח

אחד הדברים שהיו קשים לי ביותר, הייתה העובדה שביני נחשב מוצלח ומוכשר במיוחד.

זה, יחד עם האחריות שבו וחוש ההומור שליווה אותו תמיד, גרמו לכולם לחשוב שהוא כליל המעלות.

היום, אחרי שנים, אני מבינה שגם הדבר הזה הוסיף לקושי שלי לספר. מי יאמין לי שהבחור המוצלח הזה עושה כאלה דברים?

כך קרה שביני זכה בפרס ארצי חשוב מאוד, ולכבוד הפרס הזה החליטה משפחתו לערוך לכבודו שבת משפחתית.

כולם מגיעים לבית המלון מרוגשים מהחוויה. הדודות מאופרות בכבידה, והדודים לבושים במיטב חליפותיהם. אני מסתובבת בין כולם, נדבקת בהתרגשות לה התווספה השמחה הגדולה שהשבת, בפעם הראשונה מזה שלוש שנים, אני חופשיה לנפשי; כשכולם סובבים אותי וחוגגים לו - בטוח שהוא לא ייגש אלי. יש!!

דודה אביגיל הכינה לו אלבום ברכות וביקשה מכל בני המשפחה לכתוב לו ברכה שתחמם את לבו. נשמתי עמוק וידעתי שאני חייבת לכתוב את הברכה הכי צבעונית ומושקעת שאני יכולה. ידעתי שהוא מצפה ממני בתור "חברתו הטובה" למכתב אהבה ארוך. וידעתי שאם לא אכתוב - הוא יפגע ממני מאוד.

ערב שבת. אני שרה עם כולם את מילותיו הקשות של הפיוט, כששלוש דפיקות קצובות על כתפי מקפיאות לי את המילים על השפתיים. אוי לא.

הרגשתי כאילו יורים לי בלב שלוש יריות. הסתובבתי אליו חיוורת, אבל המבט המצפה בעיניו לא אפשר לי לסרב ולאכזב אותו. כל כך פחדתי ממה שהולך לקרות.

אבל יותר פחדתי לפגוע בקשר עם ביני.

הייתי כל כך צמאה וזקוקה להערכה, לקבלה ולשייכות מהסביבה שלי, שפחדתי להפר אותה.

פחדתי שאם אגיד לו "לא" - הוא, הבן דוד הגדול והמוצלח, יפסיק לאהוב אותי.

יפסיק להעניק לי יחס מיוחד.

הרגשתי כל כך לא שווה בלעדיו. כל כך קטנה ושברירית.

ועצם העובדה שהוא 'בחר' דווקא בי העניקה לי הרגשה של כבוד. של ייחוס.

וגם כשידעתי שהיחס המועדף הוא מדומה - העדפתי אותו על פני תחושת האפסיות שמילאה אותי.

והעיקר - פחדתי שהוא ישנא אותי. לזה לא הייתי מוכנה.

התלות המוחלטת שלי ברגשות של הסביבה כלפיי - הניעה אותי להסכים לכל דבר.

ביני הרגיע את מבטו השואל של אבי במילים ספורות, ויצאנו מהאולם המואר לחדר בו משפחתו של ביני שהתה בשבת. הוא הדליק את האור באמבטיה, ואני הבטתי בו בחלחלה. התחוור לי לפתע, שאם הוא דורס בקלות שכזאת את קדושת השבת, אז בכלל לא אכפת לו מאלוקים. ולמרות שביני הוא בחור ישיבה - אני לא יכולה להאמין לו כשהוא אומר שזה מותר. אנחנו עוברים עבירה! נקיפות מצפון כבדות עטפו אותי

ונאחזתי בכוח במשקוף האמבטיה, מסרבת להיכנס.

ביני שלח לעברי מבט אפל.

השפלתי עיניים לרצפה ואמרתי לו בקול הכי בוטח שהצלחתי לגייס:

"ביני, די. אני לא אוהבת שאתה עושה לי את זה. עזוב אותי".

הוא היה בהלם. שלוש שנים לא העזתי להגיד לו במפורש שאני לא מסכימה לזה.

הוא בכלל לא דמיין שיש לי רצון משלי.

לרגע הוא קצת היסס, אבל כשהבחין בחולשה וברעד שעבר בי, כתוצאה מהמאמץ הגדול שגבתה ממני ההודאה הזו - הוא לא חשב פעמיים, ניתק בגסות את אחיזתי ממשקוף האמבטיה ודחף אותי לתוכה.

הוא נעל מאחורינו את הדלת בסיפוק, כשלפתע נשמעו דפיקות על דלת האמבטיה.

אחותו נכנסה לחדר בלוויית אחותי הגדולה כדי להיכנס לשירותים.

"רגע!" קרא ביני בקול, ואלי לחש: "אני יוצא הראשון. את תספרי עד עשרים ותצאי גם ברור?"

הנהנתי בראשי בצייטנות והתחלתי לספור, מלאת תקווה שהבנות ישימו לב שיצאנו שנינו מאותם השירותים. שיעשו משהו...

יצאתי בפנים חתומות, וכשראיתי שהן מרוכזות בשיחה ערנית עם ביני - שעטתי החוצה.

שמחה, במחשבה שנייה, שהן לא עלו עלינו.

רק זה חסר לי, שהן יספרו לאבא שביני ואני עושים משהו לא צנוע..

כשאני חושבת על זה היום, אני שואלת את עצמי שוב ושוב איך הבנות לא הבחינו שמהו פה לא תקין. איך הן לא שמו לב שאנחנו יוצאים מאותם שירותים בהפרש של כמה דקות זה מזה. והתשובה שלי היא שהן פשוט לא חשבו שדבר כזה נורא יכול להתרחש. שדבר כל כך נורא יכול להתבצע על-ידי ביני. שהוא יעז לעשות את זה לבת משפחה.

כך הן לא ראו את מה שהתרחש ממש לידן. לא הן ולא אחרים לא ראו שום דבר במשך שנים. כך לא אבא ולא אמא חשו באותות המצוקה ששלחתי אליהם.

כך לא היה אחד ששם לב למצבי העגום.

פרק 3 - שבת ללא שלום

בשבת בבוקר אמא העירה את כולנו מוקדם, לתפילת שחרית.

בבית הכנסת כיבדו את ביני לעליית "מפטיר", ואנו צפינו בו מעזרת הנשים קורא בספר התורה בהטעמה.

כולן סביבי היו מאושרות וגאות בו, אבל אני לא הצלחתי להבין איך הוא נוגע בספר התורה הקדוש. הרי הוא עשה אתי דברים לא צנועים שבטוח בטוח אלוקים כועס עלינו!

הניגוד והבלבול היו גדולים עלי, ואפילו טעמה המתוק של סוכריית הטופי לא הצליח להרגיע אותי. התיישבתי על הכיסא מהורהרת, ודודה נחמה שקלטה זאת קירבה אותי למחיצה והרימה אותי כדי שאראה אותו יותר טוב.

כשירדנו להבדלה, הוא ניגש אליי שוב והניח עלי שתי ידיים סמכותיות שהובילו אותי לכיוון חדר המשפחה שלי. ידעתי שכולם למטה ואף אחד לא יהיה שם כדי להציל אותי. ניסיתי להשתחרר מאחיזתו בכוח, ועם זאת נזהרתי שלא להעלות את חמתו. אך הלפיתה רק התקשחה והבהירה לי בצורה ברורה מיהו החזק והשולט מבין שנינו.

נכנסנו. הוא התיישב על מיטתי בשחצנות, ואז התנפל עליי והכאיב לי כאבי תופת. התחנננים והבכי שלי לא עזרו, הוא הכאיב לי שוב ושוב. זעקתי בכאב, אבל הוא סתם את פי בידיו והמשיך. נפצעתי.

כשהדם הכתים גם אותו, הוא נבהל, דחף אותי ממנו ונמלט לחדר האוכל. נותרתי שם מדממת ונשענתי על כריות המיטה בחולשה. התעלפתי.

כשהתעוררתי כעבור כמה דקות, גיליתי שכולם כבר חזרו לחדרים. התפללתי שמישהו יראה אותי, את כאבי, וישים לזה סוף, אבל הם היו עסוקים באריזת התיקים.

דוד יהודה נכנס לחדר כדי לעזור לשאת את התיקים לרכב, ולרגע התעכב לידי ושאל מדוע אני כל כך חיוורת. רציתי לצעוק אליו: זה הבן שלך עשה לי, זה בגללו. תעניש אותו. תפסיק לי את הגיהנום הזה. אבל לא העזתי, ורק השבתי לו בשקט שכואבת לי הבטן.

הוא נשא אותי בידיו לעבר הרכב וכשהסתכלתי אחורה הבחנתי לחרדתי שהמצעים הלבנים מוכתמים בדם.

כל הלילה רעדתי. גם מכאבים וגם מפחד שיגלו אותנו.

פחדתי מההורים, פחדתי מהדודים,

פחדתי מביני ופחדתי מאלוקים.

הייתי פשוט לבד.

פרק 4 - אולטרסאונד לנשמה

עבר שבוע. אמא קראה לי לחדר והראתה לי ארבעה לבנים מוכתמים בדם.

זה שלך?" היא שאלה מלאת דאגה. הלב שלי הלם בפראות, אבל לא היה טעם להכחיש.

"ירד לך דם? למה?" הרגשתי את הרקות שלי הולמות בכאב, מחשבותיי התרוצצו

במהירות. לספר? הנה, יש לי סוף סוף הזדמנות לגמור עם כל הסבל הזה!

אבל אז עלו בדמיוני הפנים המאיימות של ביני, ובמקום לומר את מה שבאמת רציתי

לומר בלעתי את רוקי והשבתי לה: "לא יודעת, ירד לי דם וזהו".

אמא החלה להסביר לי על תהליך המחזור, ותהתה איך הגיוני שהוא החל אצלי

כבר בכיתה ד'.

בלבי קיוויתי שהיא לא תרפה, שהיא תמשיך ותשאל, שתלחץ, או לפחות שתחבק אותי

ותגרום לחיבוק להמיס את כל הפחד מהגילוי. אבל זה לא קרה.

לכן רק שרבבתי את שפתי ויצאתי מהחדר, ממהרת לחברותיי בגינה.

למחרת הלכנו יחד לרופאת נשים.

היא עשתה לי בדיקת אולטרסאונד ואחר התלחשה עם אמא בצד.

לא שמעתי כלום מלבד המילה "בתולים" שחזרה על עצמה שוב ושוב.

חזרנו הביתה בשתיקה.

אני שתקתי מתוך פחד ואמא שתקה מתוך בלבול.

היא חשבה שאני עושה לעצמי כל מיני דברים וכך נפצעתי.

היא לא הבינה איך הבת הצדיקה שלה עושה דברים שכאלו.

היא חזרה הביתה נסערת ושוחחה עם אבא ארוכות בחדר.

בערב, אבא לקח אותי לפיצרייה.

דיברנו על בית הספר, על הלימודים, על המשפחה... ולאט לאט הגענו לדבר על הלבנים המוכתמים. אבא שאל ברכות איך זה קרה.

מוחי עבד בקדחתנות וניסיתי למצוא תירוץ שיתקבל על דעתו -

"נסעתי באופניים והם נתקעו בי". אבא לא השתכנע.

"קיבלתי מכה מאבן חדה ו...". "ובגלל זה ירד לך דם כמה ימים? לא הגיוני.

שירה, אני מרגיש שקורה לך משהו וזה מדאיג אותי. אני אבא שלך, אני אוהב אותך".

המילים האלה כיווצו אותי יותר ודקרו בי עמוק בלב; הוא אוהב אותי כי הוא לא יודע מה עשיתי. הרגשתי שאני מקבלת את אהבתו במרמה, ופחדתי מהרגע שהיא תתגלה.

אבא היה נחוש להבין מה קרה, אבל אני התגליתי כאגוז קשה.

צללנו לתוך הלילה. במשך שש שעות אבא חיכה להסברי, ואני ישבתי ובכיתי.

מצד אחד ייחלתי בכל ליבי שיתייאש ויעזוב אותי

ומצד שני התפללתי שהוא לא ירפה לעולם ויביא אותי לספר את האמת.

"אני מבטיח לך שלא אגלה לאף אחד! לא לדודים, לא לאחים, לא לאמא, לא למורה זהבה. לאף אחד! הכול נשאר רק אצלי, פה". והוא הצביע על הלב שלו כדי להמחיש זאת בבירור.

"אבל אבא, אתה תכעס!" ענית לך מתייפחת.

"אבא תמיד אוהב את הילדים שלך, שירה.

גם אם אח אחד רצח את אחיו - אבא עדיין אוהב את הבן שלך, הרוצח. את מבינה?

לא משנה איזה מעשה רע עשית - אני אוהב אותך לעולם!"

"גם אם זה מעשה ממש ממש רע? הכי רע שיכול להיות?"

"הכי רע שיכול להיות!"

השפלתי עיניים וסיפרתי לך בבכי על ארבע השנים האחרונות.

לא ידעתי איך לקרוא לזה במילים ולא ידעתי איך לתאר, אז רק סיפרתי שביני ואני עשינו

מעשים לא צנועים. הוא כעס. אוהו איך שהוא כעס. נרתעתי לאחור בזהירות, אלא שאז

הבנתי שהוא בכלל לא כועס עלי - הוא כועס על ביני: "רשע, רשע, רשע! איך הוא מעז

לגעת בבת שלי? איך הוא מעז לגעת בבת המתוקה שלי? רשע!!!"

הופתעתי; ציפיתי למנה של צעקות ובמקומה הגיע חיבוק חומל ומגן.

זו הייתה הפעם הראשונה שרסיס הבנה חדר אלי וסיפר לי שלא אני האשמה.

היום אני מבינה שהחיבוק הזה לא היה מספיק באותה שעה.

אם הייתי יכולה, הייתי אומרת לאבא שילך למטבח, יביא את הסכין הכי גדולה שהוא

מוצא שם וייסע איתה לביני.

כן, קיוויתי שאבא יהרוג אותו בשבילי. או לפחות שיגיד לי שזה מה שהוא היה רוצה

לעשות.

קיוויתי שהעולם של אבא ושל אמא ושל כולם יתהפך בעקבות הגילוי הזה.

שלביני לא יהיה יום אחד של שקט אחרי כל מה שהוא עולל לי.

אבל אבא שמר את הכעס בלבו.

פרק 5 - כבר לא הסוד שלי

במשך שבוע שלם התחמקתי מלהישאר עם אבא לבד, שלא תיווצר הזדמנות להעלות את הנושא שוב. הרהורי האשמה שבו לחנוק אותי וחששתי שאולי עכשיו, אחרי שהוא נרגע, הוא יעניש אותי או יצעק עלי.

בשבת אבא לקח אותנו לגינה, ואחרי שהוא שלח את האחים שלי לשחק במתקנים הוא פנה אלי וביקש את הסכמתי לשתף את אמא בסיפור.

החוויתי. במשך השבוע הבחנתי שאמא פנתה אל אבא כמה פעמים ושאלה אותו מה קורה, אבל הוא ענה לה תשובות מתחמקות. הוא הסביר לה שהוא לא כל כך הצליח להבין ממני את המצב. מסתבר שהוא לא יכול עוד להסתיר את זה ממנה.

הבושה שלי מאמא הייתה גדולה. ידעתי שהיא תתאכזב מהבת הצדיקה שלה, שעשתה כאלו מעשים. ומצד שני תחושת חוסר הנעימות שהרגשתי מאבא אחרי שסיפרתי לו את מה שעשינו - הייתה גדולה גם ככה, ובשביל לך צות אותו נתתי לו את הסכמתי.

במוצאי השבת, אחרי הרבה הקדמות, אבא סיפר לאמא את שאירע. היא הוכתה בתדהמה.

העיניים שלה נפערו, הפה שלה נפתח בלי יכולת להוציא שום קול והיא צנחה לארץ מעולפת.

כשהתעוררה מעלפונה היא התנשמה בכבדות ופרץ ממנה גל של בכי עמוק -
"שירה.. נ א נ ס ה??! שירה.. ילדה טובה שלי, מסכנה שלי.. הבת שלי נאנסה..

איך זה קרה??!! זה לא הגיוני! דווקא לשירה..?

מי זה היה?

ביני?!!

לא יכול להיות.

ביני?!!"

תדהמתה הפכה לכעס נוראי:

"נבל! איזה נבל!"

איך הוא התקרב לבת שלי?! חצוף!

אני אהרוג אותו במו ידיי!

מה הוא חושב לעצמו?!!"

אמא התהלכה בבית כואבת ונבוכה. היא לא ידעה מה צריך לעשות איתי.

העיגולים השחורים שהצטיירו בבירור מתחת לעיניה והליכתה הסהרורית סביב עצמה הכריעו אותה, והיא פנתה ליועצת בית הספר וסיפרה לה את הסיפור.

"הילדה שלך חייבת טיפול פסיכולוגי!" אמרה היועצת בנחרצות.

"טיפול פסיכולוגי? בשביל מה??" תהתה אמא "הרי מעכשיו לא ניתן לכלב הזה להתקרב אליה! זה משהו שהיה ונגמר. סך הכול הילדה לגמרי בסדר; שמחה מאוד ומתפקדת דיי טוב".

"את לא מבינה מה שאת מדברת!" אמרה היועצת בקול, "הבת שלך עברה אונס! זה לא שמישהו החטיף לה מכות וזהו. זה לא נגמר. זו טראומה אמיתית שנוגעת במקום הכי עמוק בנפש. בנקודה הכי רגישה והכי פנימית בחיים.

את אישה, את יודעת כמה שזה קשה. אי-אפשר להשתקם ולהתרפא מהטרדה קשה או מפגיעה בלי טיפול. זה ישפיע לה על העתיד!

מבינה אותי?!

כל יום בלי טיפול מדרדר יותר את המצב. אני אומרת לך, קחי אותה מיד לטיפול.

יש לי כאן רשימה של פסיכולוגיות שמומחיות בתחום.

אל תחסכו בכסף. זה שווה הכול. תקבעי תור ואח"כ תבואי לכאן שוב ונראה מה לעשות".

כעבור כמה ימים אבא נכנס לחדרי. הוא התיישב על המיטה לידי, ואחרי שדיברנו קצת על מאורעות היום בבית הספר, הוא הציע שנלך ביחד לפסיכולוגית.

"פסיכולוגית?! מממה היא תעשה לי?" שאלתי, מאוימת מאותה המכשפה עם הקרניים שהופיעה בדמיוני.

"רק דברים טובים, בובה שלי." אבא החליק בידו על שערוטיי, "היא רוצה לעזור לך. אני דיברתי איתה והיא בכלל לא מפחידה" הבטיח. "אתן תשבנה ביחד והיא תדבר איתך על מה שקרה עם ביני, היא תשאל אותך שאלות על מה שהרגשת..

נכון שהלב שלך כבד מרוב שאת מפחדת ועצובה?"

"נכון." הודיתי בשקט כנתפסת בקלקלתי.

"אז היא תעזור לך לספר את מה שקרה ולהוציא הכל מהלב, עד שהוא יחזור להיות לב שמח!"

הריע אבא.

"אבל חברות שלי יחשבו שאני משוגעת! ככה חדווה אמרה בכיתה, שמי שהולך לפסיכולוג - הוא פסיכיי!!!" קבעתי בלהט.

"חדווה אמרה את זה כי היא ילדה קטנה שלא מבינה.

ואני רוצה לספר לך שהיום הרבה מאוד אנשים, נורמאליים מאוד, הולכים לפסיכולוג.

פעם, כשסבתא אסתר הייתה ילדה, חשבו שרק משוגעים הולכים לפסיכולוג.

היום כבר כולם מבינים שמי שהולך לתקן את הנפש שלו -

הוא בסדר לחלוטין!

הפוך, שירונת, היום מאוד מעריכים אדם שעובד על עצמו.

וחוץ מזה, ננער אבא, החברות שלך לא ידעו מזה כלום!"

"הם ידעו!" צעקתי בהיסטריה וחשפתי את הפחד האמיתי שלי,

"הם ידעו מכל מה שקרה ולא ירצו להיות חברות שלי!"

רקעתי ברגליי הקטנות, מנסה להדוף ממני את הגזירה.

אבא לא נבהל.

הוא הושיב אותי בנחת על רגליו וסיפר לי על החוק שיש במדינה, שלמטפלת אסור, בכל מצב שהוא, לספר כלום ממה שקורה אצלה בחדר.

הוא תיאר לי את הלב שלה כארמון ענק עם מנעול גדול מברזל, שכל מה שנכנס אליו - לא יוצא אף פעם.

הוא חזר על הדברים שלו שוב ושוב, עד שלאט לאט הם התיישבו על ליבי, וכבר בערב שאחר כך נסענו אליה ביחד.

תמר קיבלה את פנינו בחמימות והכניסה אותנו לחדר קטן. בהיכרות הראשונית ההורים ישבו אתנו, ואח"כ הם נשלחו לחדר הסמוך והשאירו אותנו לבד.

בגלל שסירבתי לדבר איתה, שיחקנו בקלפים של רגשות, שלימדו אותי על סוגיהם - מבוכה, פחד, שמחה, עצב...

בסוף הטיפול, כאשר הורי חזרו לחדר, היא החמיאה לי על חוכמתי, וסיפרה להם מהשיחה שהייתה בינינו קודם לכן.

אני שומעת ולא מאמינה. הרי היא הבטיחה לי שהיא לא מספרת לאף אחד. למה היא

משתפת את ההורים שלי בסיפור? אני לא יכולה לעצור אותה. לא יכולה לדבר מולה.

אבל החלטתי: היא לא מהצד שלי. אני לא מספרת לה יותר כלום.

האמת היא שגם פחדתי ממנה. פחדתי שהיא תאשים אותי במה שקרה. היא לא אמא שלי. היא לא אבא. היא אישה מקצועית.

אז שיניתי קצת את הסיפור. סיפרתי לה שהוא איים עלי באקדח. שלא תחשוב שגם אני אשמה. אם לא היה שם אקדח, למה הלכתי אחריו?

לא האמנתי שהיא תוכל להבין את השיתוק ואת הפחד שאחזו בי בכל פעם שהרגשתי את שלוש הדפיקות המוסכמות על כתפי.

אפילו אני לא הבנתי את עצמי.

לכן כשהיא הציעה לי פעם לתבוע אותו במשטרה רעדתי כעלה נרדף:

הרי אני יודעת שאני האשמה! ובבית המשפט זה רק יתגלה לכולם..

"לא, לא!" אמרתי לה בבהלה, מנסה להסתיר ממנה את החרדה שאחזה בי,

"אני פוחדת לראות אותו שם!"

היא הנהנה בהבנה וכתבה לעצמה משהו ארוך במחברת.

פרק 7 - אבל אשמים אנחנו

פעם בחודש ההורים שלי יושבים לשיחה עם תמר, הפסיכולוגית.

אמא מספרת לה, או אולי לעצמה, שאני הילדה הכי שמחה בבית, מלאה באנרגיות,

עושה תמיד את מה שמבקשים ממנה... הילדה הכי צנועה.

"אף פעם לא תתפסי אותה בלי חיוך ענק על הפנים".

אמא מונה את מעלותיי ולא מבינה איך כל זה מתקשר לסבל הנורא שעבר עלי.

- "אתם לא רואים מה שמתחולל בתוך הנפש שלה", אמרה תמר. "לפעמים דווקא מאחורי האדם הכי שמח - מסתתר אדם עצוב. השמחה הזאת עוזרת לה לחפות על מה שהיא מרגישה. להסתיר מכם את מה שהיא עוברת".

היא שתקה לרגע ואז הוסיפה:

"אני מצטערת לאכזב אתכם, אבל נראה לי שגם את הבגדים הצנועים היא לא לובשת מתוך שמירה מוקפדת על ההלכה, אלא מתוך רצון להגן על עצמה מפני פגיעה נוספת. וגם עכשיו, אחרי שהיא מוגנת - היא מתביישת בגוף שלה. בגוף הטמא, המלוכלך. האשם בנשיותו, כביכול".

אמא שתקה. היא הבינה שגם היום היא לא רואה מה שקורה אתי, כמו שהיא לא ראתה בעבר והמחשבות הציפו אותה.

היא חזרה אחורה, לימים ההם, ושאלה את אבא בכאב: "איך לא ראינו? איך לא שמנו לב למה שקורה עם הילדה שלנו?! איך לא הבנתי למה היא תמיד נדבקת אלי! איזו אמא רעה אני, ריבונו של עולם!!"

דמעות חמות זלגו על לחייה, אבל היא לא מיהרה למחות אותן.

"זה לגיטימי לגמרי שאת מרגישה ככה", אמרה תמר ברכות. "כהורים, יש לנו נטייה לקחת על כתפנו את האשמה על כל מה שקורה לילד שלנו. אבל אל תשכחי שהאנס הזה פעל בתחכום רב. זה לא יעזור לה אם תיקחו על עצמכם את כל האשמה.

וזה גם לא נכון; ביני הוא האשם היחיד. נקודה".

אמא מצמצצה בעיניה וקמטים דקים וחדשים הצטיירו במצחה.

"כמה זמן ייקח הטיפול?" שאל אבא בקול מדוד.

"כמה אתם חושבים?" החזירה אליו תמר את השאלה.

"שלושה חודשים... ארבעה גג".

"תיארתי לעצמי שאתם חושבים כך", אמרה תמר בשקט, "אבל זה לא נכון. טיפול אחרי אונס מחייב להגיע אל עומק רבדי הנפש. וזה תהליכי. זה לוקח מינימום שנה. לא פחות. הטיפול יעזור לה לחיות. לא רק לשרוד.

אל תשכחו שעדיין היא לא סיפרה לי אפילו מה קרה שם, חוץ מחיבוק ונשיקה. אחרי מה שקרה לה, היא לא נותנת אמון באף אחד. גם לא בי.

ואגב, כשתגדל, כדאי שתלך לטפל בגוף שלה. הגוף גם ספג טראומה קשה וזה יקשה עליה להגיע לחיי נישואין. מהניסיון שיש לי, אני ממליצה על טיפולים הוליסטיים. אל תזניחו את הקטע הזה".

זמן הפגישה נגמר, אך ההורים שלי לא היו מסוגלים לקום מכיסאותיהם ולחזור הביתה.

תמר הייתה מלאה בהבנה ולא דחקה בהם, ואחרי כמה דקות של שתיקה היא הוסיפה:
"אני מציעה שגם אתם תלכו לטיפול או לקבוצת תמיכה של הורים לבנות שנפגעו. גם

לכם קשה עם הסיפור, לא פחות מאשר לשירה. אתם חייבים ללכת לשם בשבילכם, וגם בשבילה".

עמדתי מאחורי בניין ובחנתי את הדרך שהשתרעה לפניי. ביני לא בשטח.

נשמתי בהקלה וזירזתי את צעדיי לכיוון בית הספר.

למרות שהסיפור נפתח בפני ההורים וכבר נכנסתי לתהליך טיפולי - עדיין פחדתי.

בכל רגע ובכל מקום פחדתי ממנו.

כבר שלושה חודשים שלא הגעתי למסיבות ראש חודש המשפחתיות בתירוצים שונים.

ידעתי שביני לא יכול לשרוד בלעדיי, ומיום ליום הפחד שיחפש אותי ברחוב ליד הבית שלי הלך והתעצם.

בימים דמיינתי אותו אורב לי בכל מקום אליו הלכתי, ובלילות ישנתי מכווצת, חלמתי שהוא מצליח לתפוס אותי ולהמשיך בהתעללותו.

כמעט שלא יצאתי מהבית. לא יצאתי לשחק עם חברות, לא לזרוק את האשפה ולא לקניות במכולת. לבית הספר לא ששתי ללכת, אבל לא הייתה לי ברירה.

ההתכנסות לתוך הבית לא עזרה לי. הפחד חדר גם לשם. כל נקישה בדלת הזניקה אותי לחדרי, כל טלפון הקפיץ אותי. ובפעמים שבהן הייתי מסתגרת בפחד בשירותים - דמיינתי אותו מתגנב אל תוכם דרך החלון הצר.

הייתי במצוקה אדירה.

פעם אבא ביקש ממני ללכת למכולת, ובמקום לענות לו פרצתי בבכי גדול.

"מה קרה?? הוא שאל מבוהל "מה רע בבקשה שלי? שירונת..".

"לא רוצה ללכת לשם.. אני לא אוהבת את המכולת הזאת!!"

אבא נלחץ: "המכולת? מישהו שם נגע בך??"

"לא".

"בטוח? אז מה כן קרה במכולת? ספרי לי. כבר סיכמנו שהדרך הכי טובה לצאת מבעיות

היא לספר להורים.. נכון, חמודה?"

הנהנתי בראשי בשקט, נלחמת בגל בכי נוסף.

"אז רוצה לספר לי?" שאל אבא ברכות.

"אבא... זה לא המכולת. זה ביני... ביני מחפש אחריי, הוא רוצה לעשות לי את זה שוב,

הוא לא יכול בלי זה, אני מכירה אותו! הוא יהפוך את העולם כדי למצוא אותי".

טמנתי את פניי בחיבוק של אבא והוספתי בבכי: "אני כל כך פוחדת".

"אוי, ילדה שלי", אבא קרא ואסף אותי אליו, מנסה לגונן עלי. "לעולם לא ניתן לו

להתקרב אלייך שוב. לעולם לא! אנחנו שומרים עלייך בשבע עיניים, מתוקה שלי".

הוא הוריד אותי מעליו והרהר בשקט. ואז הוא התכופף, הביט לתוך עיניי וביקש: "בשביל

שביני לא יעז להתקרב אלייך יותר, אני חושב שאין ברירה אלא לספר להורים שלו על

מה שקרה, מסכימה?"

קפצתי אחורה בבהלה - "לא. בבקשה לא! אבא, לא!!"

רעדתי מפחד מנקמתו של ביני, ובאותה שעה הרגשתי ממנו מאוד לא נעים על

שהפרתי את הבטחתי והפללתי אותו.

היום כשאני חושבת על זה, אני מבינה שזה הזוי.

אני הרגשתי ממנו לא נעים! אבל הבלכול הזה לא הניח לי גם בשעות שחשבתי שאני מוגנת.

אבא הרגיע אותי והזכיר לי שהבטיח לא להוציא מילה בלי הסכמתי, אבל הוא הסביר שחייבים לטפל בו, והוסיף משל:

"אדם שלוקח סמים, הוא יודע שזה עושה לו רע, אבל הוא מכור. הוא נמשך אל הסמים ולא יכול להתאפק. הוא לוקח אותם ונעשה עצוב יותר. הוא משתוקק שמישהו יעזור אותו. וכשסוף-סוף עולים עליו ומרחיקים אותו מהסמים בכוח -

הוא נראה כועס, אבל בלב הוא שמח כי עכשיו טוב לו. מבינה, שירה? ככה בדיוק ביני.

הוא ישמח שיטפלו בו. הוא זקוק לפסיכולוג ואלי גם לתרופות. רק זה יעזור לו.

הרי את יודעת שזה לא עניין של תשובה על החטא שעשה; זו הפרעה חמורה באישיות שלו.

אז אולי הוא ייפגע - אבל הנשמה שלו תודה לך". השתכנעתי. שיספרו לדוד יהודה.

שיעניש אותו. שיעצור אותו מלהמשיך לעשות את הפשעים הנוראיים האלה.

אין מה לעשות, אבא צודק.

מי יכול על המשלים שלו?

פרק 9 - גוש של סיפטומים

"שירה", פתחה תמר את הפגישה השבועית, "אנחנו כבר הרבה זמן בטיפולים. מה את חושבת? סיימנו?" הנהנתי בראשי בהסכמה נמרצת.

היה לי קשה לבוא לטיפולים, וגם תמר ידעה על כך.

בכל שבת בצהריים הייתי נשכבת במיטה ומודיעה על בחילות / כאבי ראש / כאבי בטן..

קיוויתי שזה יפטור אותי מללכת לטיפול ביום ראשון.

הטיפולים סחטו את כוחותיי, הביכו אותי והכריחו אותי להיות כנה עד כדי כאב.

אבל ההורים שלי התעקשו שנלך, ובמבט לאחור אני מבינה שזו הייתה ההצלה שלי:

מצלקת אדירה הפכנו את זה לאט לאט לשריטה כואבת. עיבדנו ביחד את הסיטואציות,

תחמנו אותן לפרופורציות, פירקתי אותן החוצה שוב ושוב וככה שטפתי את הלב.

אם תמר חושבת שסיימנו, אולי באמת עכשיו הכול נגמר!

בעיני רוחי כבר ראיתי את חגיגת הסיום, את התחלת החיים האמיתיים..

בלי אונס ובלי טיפולים. פשוט לחיות.

"שירה, את איתי? תגידי, את מרחמת על עצמך מדי פעם? מלטפת את הילדה הקטנה

שעברה את זה?"

"לא. לא טוב לשקוע בכאב וברחמים. אבא שלי תמיד אומר שצריך להמשיך קדימה; מי

שנשאר תקוע בעבר - הוא עבריין!!"

"זה נכון", אמרה תמר בחיוך מבין, "אבל בשביל להמשיך קדימה - צריך גם לכאוב.

צריך להציף את הכאב כדי להשתחרר ממנו.

כשנפטר לנו אדם קרוב, התורה מצווה עלינו לבכות ולהתאבל עליו שבוע שלם.

הכאב אומנם מוגבל לשבוע, אבל הוא בהחלט קיים ונצרך.

זה כמו שקית רעל שנמצאת לך בגוף. הרעלים שבה מפעפעים בתוכך והורסים אותך מבפנים.

גם שאר המערכות בגוף סובלות מזה - במקום לתפקד מאה אחוז, הן מתפקדות ארבעים אחוז. ומשם באים לנו הסימפטומים...

ולכן אנחנו חייבות להסיר את שקית הרעל הזו מתוכך. להתנקות ממנה.

בשבועות הקרובים נעבד את הקטע הזה, בסדר?"

"לא אמרת שאנחנו לקראת סיום?! קראתי באכזבה גלויה,

"חשבתי שהפגישה הבאה היא האחרונה... מה זאת אומרת 'בשבועות הקרובים'?"

אני רוצה כבר לסיים. אמרת שאנחנו מסיימות וכבר ציפיתי... ואין לי עוד סבלנות!"

"טוב", אמרה תמר באנחה, מבינה את הטעות. "אז את רוצה שנעבור על רשימת

הסימפטומים שכתבנו יחד בהתחלה כדי שנדע איפה אנחנו נמצאות?"

היא הוציאה את הרשימה והחלה לקרוא בקול:

פוחדת ללכת ברחוב;

- חושבת שכל הגברים הם אנסים בפוטנציה;

- לא יכולה להיות עם עצמך בשקט בלי לדבר בפלאפון או לשמוע שירים בקול גבוה;
- הפרעות אכילה קשות;
- לילות לבנים;
- כל הערה קטנה מכווצת אותך ומחזירה אותך אל הזלזול ההוא;
- בעיות קשב וריכוז בשיעורים;
- שנאה עצמית;
- רגשות אשמה;
- פחד מלהרגיש עצב או שמחה. וכשכן מרגישה - אז בווליום גבוה;
- חוסר אמון בסיסי בבני אדם..

היא נעצרה לרגע: "את זוכרת שבפגישות הראשונות שלנו חשדת שאני רק עושה את עצמי כואבת ביחד איתך? זוכרת שחשדת שמעניין אותי רק הכסף בסוף הטיפול, עד שבאחד הטיפולים הבחנת בדמעה שזלגה לי מהעיניים? זה בדיוק זה!"

הנהנתי בראשי והיא המשיכה:

- חרדה מכל חיבוק ונשיקה, גם של משפחתך הקרובה;
- חושדת בכל מי שמנסה לתקשר איתך שהוא רוצה לנצל אותך;
- מצבי רוח עולים ויורדים ללא איזון;
- מרגישה זקנה ליד חברות בגילך;
- דריכות תמידית;
- אימפולסיביות;

- חוסר מסוגלות להגיד "לא" לכל משימה שנותנים לך;
- רגשות טומאה;
- פחד מחתונה;
- צורך להיות תלותית באישה מוערכת;
- מושכת הרבה תשומת לב כדי שהסביבה תגן עלייך;
- שוטפת הרבה את הידיים;
- צורך לשתף אנשים בכל דבר שעובר עלייך;
- חוסר ויסות בתחושה;
- מתקלחת הרבה;
- רעשים בראש;
- מסכימה למגע רק אם את השולטת בו;
- אסטניסטיית ברמה מוגזמת;
- מדמיינת אותו במקומות חשוכים;
- התפרצויות כעס לא נשלטות

היא רצתה להמשיך, אבל נעצרה כשהבחינה בדמעות שנצצו בעיניי.

האמת כאבה מדי.

אני עוד בדרך..

יכול להיות שאני פשוט גוש של סימפטומים?

יש לי בכלל תקנה??

עיינתי בריכוז בהזמנה החגיגית שבישרה על נישואי אחותו של ביני ותהיתי מה לעשות.

כבר זמן רב שאני כמעט לא מגיעה לאירועים משפחתיים. ואם אני נמצאת - הוא לא נמצא. זה ההסכם. אלא אם כן מדובר באירוע של משפחתו. והפעם, זו אחותו.

אבל אני לא יכולה שלא להגיע. זו החתונה הראשונה במשפחה ואם לא אגיע אליה -

שום תירוץ לא יתקבל במשפחה המורחבת, שלא ידעה מכלום, והכעס מצדם על היעדרותי יהיה גדול.

היינו "משפחת בקלאווה", כך כינתה אותנו תמר. מן משפחה כזאת, שבה כולם מכירים ודבקים בכולם. אי-אפשר שלא לבוא לחתונה.

ההורים שלי ניסו לשכנע אותי לבוא, אבל אני קיוויתי שהם יהיו אתי ולא עם המשפחה.

שיחשבו על הרגשות שלי ולא על הרגשות של המשפחה. שיראו לי שאני חשובה יותר מהחתן ומהכלה גם יחד, חשובה יותר מכל המשפחה שלהם.

בסתר לבי אפילו התפללתי שמישהו מהם יתנדב להישאר אתי בבית ולא ילך עם כולם לחתונה.

ההורים שלי חשבו אחרת. הם רצו שאעמוד מול ביני בלי שום פחד.

אבל הם שבו והדגישו שזו הבחירה שלי. אמי גם הבטיחה להיות צמודה אליי במשך כל האירוע.

בסופו של דבר נכנעתי. שוב הצורך הזה שלי לרצות אחרים, לא לאכזב אותם. סמכתי על המחיצה שבין הגברים לנשים והחלטתי לבוא לחתונה. אבל בלי איפור. לא להיראות יפה. שביני לא יראה אותי. שלא יסתכל עליי. והלוואי, הלוואי שלא יזהה אותי.

נכנסנו לאולם וטבענו בים השמחה. רבקה שלנו מתחתנת!

ליוונו את הכלה בהתרגשות לחופה, ולאחריה הלכתי לשירותים יחד עם אמי.

ביני בדיוק יצא משם, וכשהוא הבחין בנו - רפרף על פניו חיוך לועג.

הלב שלי הפסיק לרגע לפעום, ברכיי כשלו ונשענתי בחולשה על אמי, שהתאמצה לגבור על עצביה. לא ידעתי מה באמת מתחולל בלבה של אמי, אבל שוב קפצה בתוכי הילדה הזאת, הפוחדת, שמשתוקקת להגנה.

ראיתי את פניה שהחליפו צבעים, עצמתי את עיניי ודמיינתי אותה סוטרת לו בכל הכוח, אבל זה לא קרה.

כשחזרנו לאולם, הרמקולים כבר שאגו בעוז.

נשמתי עמוק, עטיתי על פניי את אחד מחיוכי הענקיים והצטרפתי לריקודים הסוערים, מפזזת בעליזות.

כשהגישו את הגלילות, ביני נכנס מעבר למחיצה והתרווח בפיסוק רגליים על הכיסא שתפס בשולחן שלידנו. שוב צעקתי בלי קול לעולם כולו שיעשה משהו.

רציתי לצעוק עליו, אבל לא הצלחתי להוציא מילה מהפה. רק הלב רוגש ורועש.

אמא הייתה חסרת אונים. היא לא ידעה מה לעשות והביטה בי בשאלה.

קמתי ויצאתי לרכב, והיא בעקבותיי. נסענו הביתה.

את הדרך חזרה העברנו בשתיקה, וראשי המה מחשבות. למה הרע מנצח? למה אני זו שצריכה לברוח? למה ההורים שלי לא צעקו עליו? למה אמא, שרצתה להרוג אותי, לא עשתה לו כלום? למה?? למה הם לא נותנים לו על הראש?

נכנסתי למיטה מוקדם, למרות שידעתי שגם הלילה, כמו קודמיו, לא אירדם בשעות הקרובות. התהפכתי על משכבי חסרת מנוחה.

הפעם האשמתי את עצמי: למה לא תקפתי אותו היום? למה לא תקפתי אותו כשפגע בי?

תמר הסבירה לי פעם שהקיפאון שמנע ממני להתנגד לו הוא תגובה פיסית של הגוף במצבים כאלו. אינסטינקטיבית הגוף קופא.

אך הרגשת האשמה על כתפיי הייתה כבדה: יכולתי למצוא מחבואים יותר יעילים, יכולתי לעשות את עצמי חולה ולא להגיע לאירועים משפחתיים, יכולתי להתפלל חזק יותר ואולי גם לצום. יכולתי להתאבד, אולי זה עדיף מלהיטמא. יכולתי לגלות להורים. יכולתי להגיד לו "לא"!

היום אני יודעת שבאותן השנים שבהן הוא פגע בי - הוא ניסה לגעת גם בבנות אחרות במשפחה. אני יודעת על בת-דודה אחת לפחות שהצליחה להדוף אותו ממנה. היא התנגדה לו בחריפות והוא עזב אותה. אבל אני לא עשיתי את זה. לא עשיתי. אשמתי, נכון.

אבל כן ידעתי שגם לו יש חלק בזה. גם הוא אשם. גם הוא צריך לא להגיע לאירועים משפחתיים. גם הוא צריך להתכווץ. גם הוא צריך להתבייש!

כי אחרי הכול - מי זה שסחב אותי לאמבטיה? מי זה שניצל את ההכנעה שלי? מי זה שהתעלם מהכאב שלי וחשב רק על עצמו ועל הנאתו? מי זה שפעל בכוחניות ובתחכום?

מי זה שניצל את התמימות שלי? מי זה שבכל פעם המציא לי הלכות? מי זה שלא התאמץ אפילו לרסן את התאוות שלו? מי זה שהתנהג כמו חיה? מי זה שהתייחס אלי

כמו אל סמרטוט?

הוא. הוא השטן.

החיוך הבז שלו הרתיח אותי. החופשיות שהוא מתהלך בה, הראש המורם. האהדה הגדולה לה הוא זכה במשפחה המורחבת. זה קומם אותי. זה איים להוציא אותי מדעתי. החוצפה שלו לא נתנה לי מנוח. נעשה כאן עוול, התעללו בי, ואף אחד אינו מרים את קולו בשאגה.

ההורים שלי פחדו שהמשפחה תיקרע לשתיים. הם פחדו שזה יקרב לסבא וסבתא את המוות. הם פחדו שזה יתפרסם ושהשם שלי ייפגע בשידוכים.

אני פחדתי לעמוד מולו, פחדתי מתגובות כועסות של המשפחה. פחדתי שיגידו שאני ממציאה דברים, שיחשבו שאני מדמיינת - הרי הוא נראה כזה דוס ומקפיד על קלה כבחמורה. פחדתי שיגידו שאני עושה עסק מכל דבר קטן, "מה בסך הכול הוא כבר עשה, אתם הרי בני-דודים..".

פחדתי שישאלו למה לא צעקתי ולמה לא סיפרתי להורים, פחדתי שיאמרו שאם זה היה קורה להם - הם היו נלחמים ולא מאפשרים לזה לקרות.

פחדתי שישאלו למה לא בעטתי בו, שיגידו שכנראה אני זו ששידרתי לו שאני רוצה בזה.

שאלו הפעמים הראשונות היו באונס והשאר מתוך רצון שלי - כי אחרת למה חזרתי אליו?

פחדתי שיגידו שאני פרוצה.

ופחדתי שלא יהיו לי תשובות. כי מי שלא היה שם - לעולם לא יבין.

בבוקר, כשהתעוררתי מתוך חלומות מסויטים התחבר לי בראש שיר כואב -

אושוויץ הפרטי שלי

גם באושוויץ שלי הרכבת שועטת, אטומה לצעקות, את הכול היא רומסת.

גם באושוויץ הזאת מפשיטים, משפילים. גם באושוויץ שלי לא סופרים אנשים.

בברזל מלובן צורבים נשמתי. את מספר סתמי, לא אדם חופשי.

כאן באושוויץ, כלואה בין ריצוי וכניעה, לא רואה קרן אור, סימן ותקווה.

כאן באושוויץ הנני קליפת השום, רק גופי ינוצל עד הסוף העגום.

עושים מגופי חתיכות סבון. לשימוש, לטיפוח, לעשות כל רצון.

בסיום האקציה משמידים ראיות, מצלמים, מאיימים שיפיצו תמונות.

כל רצון למרידה נעלם ונגדע, מול מבט ואיתות מהאיש הנורא.

מהאיש שמצליף על לבי הקטן. הקרוע שותת, מדמם בלי סימן.

רק חיוורון פניי מדמי השפוך, רק בכי חנוק שגורם לו גיחוך.

”אבא, אמא, תרשו לי לספר למיכל. אמא בבקשה, את יודעת כמה אני קשורה אליה.

אבא, לשמור על כזה סוד מהאחות היחידה שלי, זה לוקח המון אנרגיות.

ובכלל, כזה סוד בבטן - זה נותן לי להרגיש שהוא אפל, שאני צריכה להתבייש בו

כי עשיתי משהו רע..

אני מתחננת.. הבנה של הורים ושל פסיכולוגיות - זאת לא הבנה של אחות.

אני חייבת לפרוק את המטען הזה מעלי, הוא כבד עלי, אני חייבת לשתף בזה.

חייבת, לא יכולה אחרת...! זה מתפוצץ בי, זה כמו לבה רותחת... מבינים? בבקשה!”

”שירה, תעשי מה שאת רוצה. אלה החיים שלך. אבל אנחנו לא ממליצים לך.

את מבינה שזה יכול להתגלגל החוצה? את לוקחת בחשבון שבמשך כמה שנים את

תדברי איתה בערך רק על הנושא הזה ושזה כל הזמן יעמוד באוויר? זה רק יגרום לך

לשקוע בזה יותר, שירה. תחשבי על זה שוב.”

אבל אני עמדתי על דעתי בעקשנות, וההורים סיכמו שהם ידברו איתה בשבת הקרובה,

כשאהיה בשבת כיתה. הודיתי להם וחיכיתי לשבת בחוסר סבלנות.

במוצ”ש התקשרתי לאמא ושאלתי אותה איך היה ואיך היא הגיבה.

”האמת? היא אמרה שהייתה לה הרגשה שזה קורה לך, היא ראתה כל מיני דברים

מוזרים ותהתה לעצמה אם היא מדמיינת או שזה אכן קורה לך..”

ניתקתי את השיחה מבולבלת.

היא ידעה? איך? והיא לא עשתה כלום?! מה, היא הבינה שמישהו מתעלל בי ובחרה
לשתוק?? נמלאתי כעס.

חזרתי הביתה בשפתיים קפוצות וחבשתי על עצמי שריון עצבני. התעלמתי ממנה
לחלוטין.

פשוט לא הייתי מסוגלת להביט בפניה.

השאלה הזאת הטרידה אותי כל אותו השבוע, וככל שהעמקתי בה יותר - נפגעתי יותר.

היא לא באמת אוהבת אותי, לא אכפת לה ממני, אני לא מעניינת אותה ולא משנה לה

כלום בחיים. אני לא שווה בעיניה.

המחשבה הזאת אישרה את חששותי הכבדים - אם אני כזו סמרטוט מאופס, שכל מי
שרק רוצה יכול לעשות לי מה שבא לו ואין אחר כך אפילו מי שיעמיד אותו במקום - אז
אני כנראה באמת לא שווה את זה. אני לא יודעת למה השם בכלל ברא אותי. אולי כדי
להצטער בצער השכינה.

המסקנה הזאת כאבה לי, והתהלכתי בבית הספר מדוכדכת ועצובה.

המחנכת שלי מאמינה שאנחנו צריכות לכתוב בכל לילה חמישה דברים טובים שעשינו
באותו היום. החלטתי לעשות כך, והכתיבה הזאת באמת מילאה אותי כוחות.

תמיד הקפדתי לכתוב חמישה דברים, אף פעם לא פספסתי. אבל עכשיו אני בדיכאון
ועצבנית על כולם. לא כותבת כלום, מרוקנת לחלוטין. מרגישה כמו אפס אחד גדול.

לא מוכנה לשמוע שאני מתכחשת לכוחות שלי ושאני כפויית טובה למתנות שאלוקים
נתן לי.

אני סמרטוט רצפה, עובדה.

ערב שבת. אני מתבוננת מהצד במשפחתי הקטנה ששרה בקול את "שלום עליכם"

ונשאבת במחשבותיי שמונה שנים אחורה, לליל שבת אחר:

שבת בת מצווה לרות, אחות של בני.

סעדנו באולם מתחת לבית הכנסת השכונתי.

בני היה המלצר בסעודה, ובכל פעם שהוא עבר ליד השולחן שלנו,

חטפתי בעיטה שסימנה לי לבוא אתו.

עשיתי עצמי כלא מרגישה, וכשהבעיטות לא פסקו - התיישבתי על הרגל של אבא.

אבל אז, הרגשתי דפיקות על הכתף והוכרחתי להפסיק להציג;

חששתי שהמשפחה סביבי תשים לב להתרחשות החריגה ותעלה עלינו.

רעדתי מפחד שהמשפחה תציב אותי מול כיתת היורים שהצטיירה בדמיוני ללא

הרף, כתוצאה מהאווירה המאוימת שחייתי בה.

מה שמבחינתי אומר שעדיף להחליק את העניינים כמה שיותר מהר וללכת עם בני.

הוא סימן לי לבוא והדף אותי לעבר שירותים צדדיים.

נחרדתי: "פה, בבית הכנסת לעשות דבר כזה?!"

הוא התעלם, כמו תמיד, מהזעזוע שאחז בי ונפנה לעשות את צרכיו כשאני עומדת

לידו. הוא לא הבין שזו גסות מטורפת. הוא כנראה לא סופר אותי. אני לא בן אדם

בשבילו.

"ביני", אמרתי לו כשאני מנסה להתגבר על הרעד בקולי,

"אתה יודע שסיפרתי את הסוד שלנו לאמא שלי? אתה יודע שהיא מאוד כועסת עלינו?"

הוא הביט בי בעיניים מכווצות, חשב כמה דקות ואחר אמר בזלזול -

"מה 'כפת לי מאמא שלך...' הוא לא האמין. לא הצלחתי.

הוא תפס אותי בחוזקה ועשה בי כרצונו.

בפעם הראשונה מזה שנתיים שדמעות הציפו את עיניי.

לא, רק לא שוב. רק לא בהשפלה הזאת.

אני לא יכולה יותר.

אחרי השעה המזעזעת הזו, הוא ירד רגע לאולם, והורה לי לחכות לו

ולא לזוז לשום מקום, אך אני התלבשתי בחופזה ונמלטתי מהשירותים.

הסעודה באולם כבר נגמרה ונסתי להיכל בית הכנסת.

שם פגשתי באבא, יושב ולומד.

התיישבתי על הרגל שלו בהתפנקות. גופי עדיין רעד ממה שעבר עלי עכשיו, אבל

אבא היה עסוק בלימודו ולא ממש הרגיש בזה.

בזווית העין ראיתי את ביני חוזר ומסמן לי לבוא.

עשיתי עצמי כלא רואה, בידיעה ברורה שאחר כך אשלם על כך ביוקר...

התחלתי לדבר עם אבא, מנסה לשוות לקולי עליצות, ואז שמענו את ביני מתעטש בקול.

אבא שלי, שידוע כמי שתמיד יש לו טישו בכיס, מסר לי כמה ממחטות נייר כדי
שאתן אותן לביני.

הרגשתי שגופי שוקל מאות קילוגרמים, אבל לא נותרה לי ברירה. בלב כבד וברגליים
כושלות לקחתי את ממחטות הנייר והתקרבותי אתן לביני. הוא בתמורה מלמל על
משהו שהוא צריך להראות לי, והוביל אותי בחזרה לשירותים, לבית הקברות שלי.

מצמצתי בעיניי וניסיתי להתנתק ולחזור להווה.

פתאום נפלה עליי ההכרה שההורים שלי ידעו. ידעו ושתקו.

הכחישו לעצמם את המציאות האכזרית.

לא יכולתי לשאת את המחשבה הזאת. לא יכולתי לשאת את המשפחה שלי.

ערקתי לחדר ונפלתי על המיטה בכאב. מניחה לאמת לסטור לי על הפנים.

ונגיד שהוא באמת פעל בתחכום והם לא ידעו - איך הם לא ידעו?!

זה קרה להם מתחת לאף!

אבא לא שם לב שביני הוריד אותי מהברכיים שלו?!

אמא לא שמה לב שהבת שלה לא נמצאת בשום אירוע משפחתי?!

הם לא דאגו כשהם ראו אותי הולכת יד ביד עם בן-דוד גדול?

הם לא ראו שאני לחוצה ומפוחדת? הם לא ראו את שפת הגוף שלי?

הם פשוט לא ראו אותי... פשוט לא ראו אותי, אלוקים!!

"כי אבי ואמי עזבוני וה' יאספני". שרתי את הפסוק הזה כל אותו הלילה וניסיתי להתעודד,

אבל בבוקר הוצב בסופו סימן תמיהה גדול.

ה' יאספני?! הוא אסף אותי? הוא דאג לי? ההפך!

הוא היה אתי באמבטיה, ראה אותי מתענה והתעלם. אותו אלוקים שעזר לאבותיי לצאת ממצרים, אותו אלוקים שקרע להם את הים - בחר פשוט להתעלם. הרי כל הכוח בידיים שלו!

הוא יכול היה להציל אותי. הוא יכול היה לעשות נס!

איך, אלוקים? איך יכולת לראות אותי סובלת ולא להושיט לי יד? התרסתי בכעס.

איפה האהבה שלך?!

הכול נעלם לי. הקרקע נשמטה תחתיי והרגשתי שאני הולכת באוויר. כעסתי על אחותי,

על ההורים, על אלוקים. כל החיבור העמוק שהיה לי לכל דבר בחיים - התפוגג.

הרגשתי נבגדת, ויותר מכך - תלושה ובודדה.

לא נכנסתי לשום שיעור בבית הספר - כי זה תמיד היה קשור לאלוקים; לא שמעתי

שירים של דוסים, ויותר לא הקשבתי למה שאומרים הרבנים.

נטשתי את כל מה שמזהה אותי עם אלוקים. עם היהדות.

אנשים ניסו להעיר לי ולהחזיר אותי לתלם, אבל לא הסכמתי לשמוע.

מבחינתי, מי שלא עבר את השואה שלי - אין לו זכות להגיד לי מילה.

את ההורים שלי זה הכי ציער. אבל בחוכמתם הגדולה הם לא העירו לי דבר.

האמת היא שגם מהם התנתקתי. כמעט ולא ישנתי בבית, וכשהגעתי וההורים שלי ניסו לדבר אתי - קטעתי אותם בחדות וביקשתי שירדו לי מהוריד. הם נפגעו, אבל לי זה כבר לא הזיז; לכל מעשה יש מחיר. ואם הם בחרו לא לדאוג ולהגן על הבת שלהם - שישלמו.

כעסתי. כעסתי באמת. היו לי טענות על כולם. טענות מוצדקות. כעסתי והרגשתי כל כך לבד. כעסתי והשתוקקתי לחיבוק אימהי שיחמם את הלב הקפוא.

מדי פעם, כשחזרתי הביתה בשעות הלילה המאוחרות, חיכה לי סיר חם עם האוכל שאני אוהבת. זו הייתה הדרך של הוריי לחבק אותי, וזה נכנס עמוק לבטן והמיס קצת את גלדי הקרח.

מה שעזר לי זה פתק קטן, פתק שתמר העניקה לי פעם והיה אצלי בכל עת:

שירה יקרה,

רקמת לעצמך חלום גדול.

בשביל להגשים אותו צריך להקריב הרבה קורבנות כואבים,

אבל בסוף זה שווה.

תעמידי את החלום שלך כל הזמן מול עינייך ולכי לאורו.

צריך לעבוד קשה מאוד,

אבל זכרי ש"מי שלא נשם אבק דרכים - לא ישאף אוויר פסגות".

מאמינה בכוחות הגדולים שלך לצלוח את המכשולים ולהגשים את חלומך.

גאה בך ואוהבת,

תמר.

והפתק הקטן הזה נתן לי כוח כל כך גדול גם בתוך כל ה"לבד" הכואב.

פרק 13 - גוף בלי נשמה

עליתי חמישה קילו. בא לי למות.

אני צריכה להשקיע במראה של הגוף שלי את הכול. את חיי!

אני פותחת את הקטלוג שהיה מונח על השולחן ומתבוננת בעיון בהיקפן המושלם

של הדוגמניות. באיפור, בתסרוקת. הן בטוח מאושרות.

קמות כל בוקר, מסתכלות על עצמן ויודעות שהעולם יסתובב על כף ידן.

כולם מוקסמים מיופיין ונותנים הכול למענו.

איזה כיף להן.

התבוננתי במראה והטחתי בדמותי בתסכול: "איזו מכוערת את!!"

ניסיתי להכניס את הבטן ולדמיין את עצמי רזה יותר.

כמה קילוגרמים פחות ואני מושלמת.

אני צריכה להתחיל דיאטה רצחנית.

בלי לשים לב פעלתי על-פי המושגים של ביני. זה ש"חינך" אותי שהגוף הוא הכי חשוב.

שהגוף הוא העיקר. אפשר לשחק ברגשות, אפשר להתעלם מכאב של אחרים.

על מה שקורה בנפש אפשר לסמן איקס אדום וגדול.

עולם שלם של רגשות, מחשבות, השקפות ותכונות - נדרס.

הכול שטות אחת גדולה. כל דבר בעולם יהיה טפל כשמדובר בגוף.

ככה הוא הסתכל עלי. כמו חפץ. אולי הוא צודק.

אולי ככה כולם מסתכלים עלי, אולי ככה מעריכים כמה אני שווה.

ואני אעשה הכול כדי להיות שווה יותר!

זהו, החלטתי: מעכשיו אני אקריב את חיי כדי להיות נחשבת.

פתחתי שוב את הקטלוג וסימנתי לעצמי אילו מותגים הכי נחשבים בחברה,

וכבר באותו היום יצאתי לסבב חנויות.

קניתי בגדים קצרים וצמודים. הם לא היו לטעמי, אבל העיקר שיהיו יפים בעיני כולם.

לא היה אכפת לי להוריד מהצניעות. גם ככה אני כבר משומשת. כבר נגעו בי.

אין לי עוד על מה לשמור כעל אוצר יקר. אין כבר אוצר. אני מופקרת לכל.

התחלתי לשרוף שעות מול האינטרנט, ללמוד את תנועותיהן של הדוגמניות,

את הליכתן. חיקיתי את צחוקן הכובש וקניתי את בושמיהן היוקרתיים.

זהו. עכשיו אני שווה. אני מושלמת!

"מה יהיה עם הילדה הזאת?", מלמלה אמא תוך כדי הכנת תה לאבא ולה.

"היא לא אותה שירה שאני מכירה. עד עכשיו היא הייתה ילדה צייתנית ונתנה לנו כבוד..

ופתאום - לבוש כזה.. התנהגות כזאת! מאיפה זה הגיע??"

היא שתתה מכוס התה בלגימות קטנות, מוטרדת.

אבא ליטף את זקנו הכסוף בצער.

הקשר הטוב והחם שהיה בינינו נעלם.

וגם הוא - מאוד דואג לי.

אבל אבא לא מתייחס לכאב שלו, הוא מנסה להרגיע את אמא ומסביר לה:

"אנחנו צריכים לזכור שהיא בגיל ההתבגרות.

היא עוברת בירורים קשים עם האישיות שלה. גם אנחנו היינו בשלב הזה, זוכרת?"

אמא הנהנה בשקט.

"וברור שהיא מבוהלת מהתהליכים שעוברים עליה.

היא לא מוצאת את עצמה ו'האיבוד' שהיא הלכה אליו מבהיל אותה.

אם גם אנחנו, ההורים שלה, ניבהל - היא תרגיש בזה ותיבהל יותר.

זוה הדבר הכי גרוע שיכול להיות.. אני חושב שתפקידנו להיות הגב החזק והיציב בעסק.

שתרגיש, גם מרחוק, אי של יציבות."

"אבל זה לא רק גיל ההתבגרות!" חלקה עליו אמא "זה יותר עמוק. היא כועסת עלינו.

היא אומרת שלא היה אכפת לנו ממנה בילדות. היא כועסת שלא חיפשנו אותה,

שלא פקחנו עליה עין כול הזמן".

אבא שתק בכאב.

"אני כל כך רוצה להגיד לה שזה לא נכון.

אני רוצה לומר לה כמה היא יקרה לי, כמה שהיא הייתה יקרה לי גם אז.

אני רוצה לומר לה שלא יכולנו לדעת..

שאם היינו חושדים אפילו קצת - היינו הופכים את העולם!"

הוא הרחיק את כוס התה ואמר בכבדות:

"מאז שעלינו על זה - בכל מפגש משפחתי, גם אלו שהיא לא נוכחת בהם -

אני מסתובב בכל חדרי הבית כל הזמן, לראות שכל הבנות בסדר.

אני מוצא את עצמי מפטרל ליד האמבטיה.. מתוך דאגה.

אבל אני יודע שגם אז - זה לא בשליטתי. יש במשפחה שלנו כל כך הרבה אנשים,

ילדים שמתרוצצים בין הרגליים - קשה להבחין ככה במשהו.

במיוחד אם מדובר בכזה אדם מנוול ומתוחכם..

מה עוד אני יכול לעשות?"

פרק 15 - תחיה

כבר חודש שאני לא אוכלת אוכל נורמאלי.

בקושי מכניסה משהו לפה ומתחילה לאהוב ולהתמכר לתחושת הרעב.

אני יודעת שהיא זו שתהפוך אותי לנסיכה דקת גזרה.

אני יושבת עם דף ועט ועושה לעצמי רשימה של כל מה שאכלתי היום:

חצי פרוסת לחם קל

צלוחית סלט ירקות

מרק דלעת

זהו. זה מה שנכנס לגוף שלי היום.

זהו? זה מי שאני?? לרגע שאלתי את עצמי באכזבה.

ופתאום הוכיתי בבהלה:

האם "שירה" זה משוואה ל: גוף מחוטב + ריסיים ארוכים + שיער בלונדיני?

נתקפתי חולשה. לא הגיוני. אני הרבה יותר מזה. אני הרבה מעבר לגוף.

אני נשמה. אני בטוחה.

אבל כולם חושבים שהגוף זה העיקר!

אני רואה כל כך הרבה ראיונות עם דוגמניות,

כל כך הרבה "לייקים".

והן כולן רק גוף...

ומה יהיה כשאהיה זקנה מקומטת ונמוכה, עם ידיים רועדות -

אני לא אהיה שווה?! לא יכול להיות!!

אני צריכה לשאול מישהו.

יש לי שכנה שאפשר לדבר איתה על הכול. בלי להצטדק.

תחיה קוראים לה. פלא מהלך.

אישה שעברה אין-ספור ניסיונות ומכשולים, ואת כולם היא צלחה.

תמיד עם חצי חיוך על הפנים. כל משפט, בדיחה קטנה.

ממאנת להפסיק ללכת. ממאנת להתיימש ולהרפות.

כנראה שלא סתם קוראים לה תחיה.

חיפשתי את ההזדמנות, ובפעם הבאה שהיא עברה לידי הארתי לה, והיא קלטה.

"מה שלומך, שירונת? מה קורה איתנו?"

"שום דבר מיוחד!" עניתי לה בקריצה ושתינו פרצנו בצחוק. מצאתי את שאהבה נפשי.

"מה דעתך להצטרף אלי לגלידה?", היא שאלה, ואני שכחתי את כל ההבטחות שלי

לדיאטה ולספירת קלוריות, ונעניתי להזמנה בשמחה.

כשכנה היא ראתה את הלבוש שלי. היא קראה את העיניים שלי.

היא ידעה הכול, ולא ידעה כלום.

פתאום מצאתי את עצמי מספרת לה, הכול, והיא הקשיבה בלי לשפוט בכלל.

אני מדברת ולא צריכה להתנצל. לא מרגישה אשמה או טמאה.

לא צריכה לספר שהיה לו אקדח. לא צריכה להסביר כלום.

יש לי מישהו לדבר אתו. ודיברתי. באותו יום ובימים אחרים.

והיא תמיד באותו מבט מבין ומכיל, אוהב ומקבל.

מתנה. ממש מתנה משמים.

באחת השיחות שלנו אמרתי לה שיש לי כמה שאלות על אלוקים.

- "את פונה אלי כדוברת שלו?", היא שאלה בחיוך.

- "לא. את שומרת מצוות ודתייה רצינית. את בטח יודעת לענות".

- "טוב, אז קדימה, תשאלי. לא מבטיחה תשובות".

"את רוצה להסביר לי למה אלוקים עשה לי את זה?"

מה עשתה ילדה קטנה בת שש וחצי שעברה כזה דבר?!"

במקום תשובה קיבלתי חיוך של הבנה וחיבוק ענק.

- "אוי, נשמה שלי, עם איזו שאלה את מתמודדת!" היא אמרה ועטפה אותי.

נשמתי את החום והאהבה הגדולה אל תוך קרביי, וכדי שלא תבחין בנקודת החולשה

שלי, מוססתי את הרגע בציניות -

"הי, את שמה לב שאת מחבקת כופרת? זה קורה לך הרבה..?"

- "את כועסת, לא כופרת. וזה הבדל גדול.

רק שאת הכעס שלך את לא צריכה להפנות להורים ולא אל עצמך.

לא לאלוקים ולא לשום מקום אחר, רק לביני.

כל פעם שאת מפנה את הכעס למישהו אחר, את מורידה מעל ביני אחריות.

זה לא נכון ולא חכם. למה להוריד מהרשע הזה אחריות?!"

- "נכון, צודקת. ובכל זאת: למה אלוקים אִפשר לו לעשות את כל הרע הזה?"

- "אז את שואלת על כל הרע שבעולם. למה אלוקים נותן לו לקרות.

תראי, זה עולם שיש בו בחירה חופשית לכל אדם לעשות טוב או רע.

האחריות היא על האדם, לא על אלוקים. לכן האדם מקבל עונש על המעשים שלו."

- "אז למה ביני לא מקבל עונש?", המשכתי להקשות.

- "אני חושבת שהוא כבר מקבל את העונש שלו. ובטח יקבל עוד הרבה בעתיד."

- "הוא לא מקבל!" אני כמעט נחנקת מכעס. "הוא דווקא חי טוב.

כולם חושבים שהוא הכי טוב. מכבדים אותו.. וחוץ מהטיפול שהוא נמצא בו - הכול

סבבה בשבילו. כאילו לא קרה כלום!"

- "אני לא מאחלת לאף אדם להיות במקומו", השיבה תחיה בהחלטיות.

"קודם כל הוא חי בשקר, וזה כבר עונש אחד גדול. חי כמו בחור ישיבה ומתנהג כמו

אחרון האנשים. הנפש שלו קרועה. ואני לא מאחלת נפש קרועה לשום אחד מאוהבי.

לא רק קרועה, אלא גם אטומה. גם את לא רוצה נפש כמו שלו.

נצלנית, אכזרית ורעה. הנפש שלו - היא העונש שלו!

תחשבי אילו חיי נישואין מסכנים יהיו לו עם נפש כמו שלו.

איזו אישה נורמלית תסכים לחיות עם גבר שיש לו נפש עם כל כך

הרבה אכזריות מינית?

איזה אבא הוא יהיה עם לב כל כך אכזר?"

- "זהו?" שאלתי באכזבה גלויה.

- "זה העיקר, וחוץ מזה - אנחנו צריכות לדאוג שייכנס לבית הסוהר לכמה שיותר שנים".

***

- "טוב. עזבי רגע את ביני. יש לי שאלות על עצמי.

אני לא מצליחה להבין למה אלוקים התעלם מהצער ומהסבל שלי!

למה אלוקים לא עצר אותו??!

התעללו פה בילדה קטנה! תהרגי אותי ואני לא אבין...!" הרמתי את קולי בסערה.

היה נראה שתחיה מבינה את הכאב, כי לרגע היא לא הצליחה לייצב את קולה.

"יש אנשים שעושים רע ויש אנשים שעושים טוב. אנחנו בוחרים בטוב".

- "אבל למה לעשות את הרע דווקא בי?"

- "אני לא יודעת לענות לך על הכול.. אבל שמעתי פעם מישהו שאומר כי הטירונות הכי קשה בצבא היא ליחידות הכי מובחרות. ואליהן שולחים את האנשים הכי טובים. אולי יש לך תפקיד חשוב למלא בעתיד, ובשביל זה הטירונות הקשה שלך. אומרים שזה הסיפור של עם ישראל והצרות שלו. אבל באמת זו שאלה גדולה. לא אני מנהלת את העולם, ואני בטוחה שמי שמנהל אותו יודע מה הוא עושה. מה, שירה, עושה קצת סדר בראש?"

שתקתי, לא ידעתי מה לענות לה. זה באמת עיסוק בדברים עמוקים.

עברו כמה דקות עד שחזרתי לציניות שלי.

"אז מה, תיקחי אותי עכשיו לקניית מלתחה צנועה ומשם ניסע לקברי צדיקים?"
הקנטתי אותה בהתגוננות.

- "לא", אמרה תחיה ברכות, "הנפש שלנו היא תהליכית. דברים שבאים ב'בום' - יכולים גם להתעופף ב'בום'.. תחשבי על זה עם עצמך, תעכלי, תירגעי, ואל תשכחי בסוף להגיש לי על זה דוח עם העתקים, אה?" סיימה בחצי חיוך, כדרכה.

בבית הספר שאני לומדת בו, כולן לבושות באופנה הכי צנועה שבעולם.

פתח חולצה סגור, שרוולים ארוכים. וכמובן שהוא רק של בנות. יום לימודים ארוך, הרבה לימודי קודש. אבל יש גם לימודי חול.

המנהל שלי הוא חכם. הוא יודע שגם בבית הספר שלנו יש הרבה מקרים עצובים, מתחת פני השטח. לכן יש גם שיחות בנושאים שהצנעה יפה להן. וכך יום בהיר הוא בא ובישר לכולנו: "היום באחת-עשרה יגיעו לבית הספר כמה נשים מ'מוקד סיוע לנשים במצוקה', הן יציגו וידברו אתכן על פגיעות מיניות. כולן נכנסות!"

נאנחתי. לא רציתי להיכנס. אני מספיק עמוק בתוך זה.. אבל ידעתי שההיעדרות שלי תבלוט מדי.

"..כשגבר נוגע בך בצורה לא נעימה, בד"כ עוברת בגוף רוח קרה,

צריך לעשות שלושה דברים:

1. להגיד בתקיפות שאת לא מוכנה שהוא ייגע בך.

2. להסב תשומת לב של אדם מבוגר, אפשר על-ידי צעקה.

3. לברוח מהמקום כמה שיותר מהר. מובן? בואו נחזור על זה ביחד..".

- "אבל הוא יפגע!" נבהלה שרה, חברתי לכיתה.

"שיפגע! אז מה? הוא הרי מודע לכך שהמעשה שהוא עושה חמור מאוד.

הוא בהחלט לוקח בחשבון את כל הביזיונות שיגרמו לו כשהוא מעז לגעת במישהי.

ומתוקה, "הוסיפה האישה מהעמותה, עדיף שהוא יפגע מאשר שאת תיפגע."

אוף. אוף. אוף. לא עשיתי את זה. לא עשיתי כלום. הייתי כנועה מדי. ריחמתי עליו.

התאפקתי מלהוריד את ראשי על השולחן, מתוסכלת.

התוכנית הסתיימה וכולן חזרו לכיתה נסערות.

סידרתי בשקט את הקלסר והקשבתי לשיחה שהתנהלה לידי -

"מי שעברה דבר כזה היא פשוט מסכנה! זאת טראומה שגומרת על החיים.

היא לא יכולה אפילו ללכת ברחוב, היא לא מסוגלת להתחתן...

חברה טובה של אמא שלי עברה אונס. אי-אפשר להשתקם מזה,

אני יודעת מה שאני אומרת.

אין, היא גמורה!"

- "אפשר לזהות על בנות שהן עברו כזה דבר - הן כל הזמן עצובות ומדוכאות.

מופנמות וכואבות. העיניים שלהן - שתי בארות מים שחורים.

מסכנות, אי-אפשר לצאת מדיכאון שכזה. הטרומה גדולה מדי".

"ותדעי לך, שגם אם הן רוצות לצאת - הן כבולות חזק; הידיעה שהן עברו אונס - לא

מאפשרת להן לשמוח ולהבריא. הן 'מחויבות' לו! מחויבות להישאר עצובות".

המורה למתמטיקה נכנסה לכיתה וקטעה את השיחה המרנינה באיבה.

בהיתי במורה כל השיעור ולא שמעתי מילה.

בסוף הוצאתי את הפלאפון ושלחתי לתחיה מסרון כואב:

"ביני אילף אותי להיות שחקנית מדופלמת בגיל צעיר.

יש מצב שאני לא באמת ילדה שמחה אלא סתם שחקנית?

אולי כל השמחה הגדולה שלי היא חיפוי על מה שאני באמת?"

התשובה שלה הייתה פשוטה וכואבת:

"אם את חושבת ששירה האמיתית היא שירה עצובה ומדוכאת -

תהיי עצובה ומדוכאת. תהיי את".

אחרי יום שכזה - זה לא היה קשה. נכנסתי לכאב עד הסוף.

התיישבתי בקצה הכיתה ותקעתי עמוק באוזניי את אוזניות האם.פי.

שמעתי רק שירים עצובים. לא היה לי כוח לחייך אפילו חיוכי נימוסים.

כשניגשו אליי דיברתי קצר ובשקט.

לא עניתי לשיחות פלאפון והמבט בעיני היה חלול.

עברו שבועיים כאלה, וכבר לא הייתה בי סבלנות לדיכאון הזה.

הרגשתי יבשה וחסרה. משהו בי נחנק. כאילו כלאתי בכח את כוחות החיים שלי בצינוק.

ובהפסקה, כשהבנות הפעילו דיסק של שירי הרקדה והחלו לרקוד להנאתן, לא יכולתי

יותר להיוותר אדישה, זינקתי ממקומי והצטרפתי למעגלים הקופצניים.

פתאום הבנתי שהאישיות האמיתית שלי היא אישיות שמחה.

שאגתי עם כולן את השירים, מוחקת לעצמי מהראש את כל הדיון שהתנהל לפני

שבועיים.

מסתבר שאם אני לא מתעלמת מהכוחות שאלוקים נתן בי - גם אם עברתי אונס אני יכולה להיות ילדה שמחה.

פרק 17 - מתנת יום הולדת

ראש חודש כסליו, יום הולדת 17.

אני בדרך חזור מקבר רחל, לא מצליחה שלא להיזכר במה שקרה באותו יום בדיוק, לפני
תשע שנים:

אנחנו מתכנסים לסעודת ראש חודש בבית של דודה נחמה.

אבא שלי מכבד את ביני לשאת "דבר תורה" ואני אוכלת במתח,

דרוכה מהרגע שביני יקרא לי.

ידעתי שאצל דודה נחמה האמבטיה קטנה, וקיוויתי שלביני לא תישאר ברירה אלא
לעזוב אותי ולהעניק לי בכך מתנת יומולדת סמלית..

אבל הדפיקות על הכתף לא איחרו לבוא, הוא סימן לי לבוא אחריו למרפסת.

התבוננתי מסביב, מתחננת לאלוקים שיסב אלינו את תשומת הלב של אמא או את
של אבא, אבל זה לא קרה.

"ביני, אני לא רוצה שתעשה לי את זה היום. תעזוב אותי, אני מתחננת!" הפצרתי בו.

הוא נעלב קשות, ראיתי זאת בבירור על פניו ומצפוני החל להצליף בי בחוזקה.

הוא הלך למטבח וחזר כשבידו שקית ממתקים צבעונית ומגרה.

"את רוצה אותה?" שאל בקול מתקתק. הנהנתי בראשי בהתלהבות.

"אז אם תבואי איתי אני אביא לך שתיים כאלה!", אמר ודחף לידי

את השקית.

החזקתי אותה ונשכתי את שפתיי.

זהו, עכשיו אני חייבת לו.

חייבת להחזיר לו תמורה עבור השקית הזו.

גם כילדה ידעתי שאני מרמה את עצמי. ידעתי שהייתי מוותרת עליה בכל לבי, שהייתי מוכנה לוותר על כל הממתקים שבעולם לכל חיי, לו ידעתי שהוא יניח לי לנפשי.

הבלבול הזה - מצד אחד הרצון שהוא יעזוב אותי, ומצד שני הצורך להחזיר לו, גרמו לי לעשות דברים שלא רציתי בהם.

כשנכנסנו לאמבטיה, אמרתי לו שאני כבר בת שמונה ואולי כדאי שנפסיק, כי שמעתי שבנות גדולות נהיות מזה בהריון ואז - כולם ידעו על מה שעשינו.

ביני פרץ בצחוק בקול שטני ורם שהבהיל אותי מאוד.

חשבתי שהוא צוחק כי אולי אני כבר בהתחלה של הריון ורק הוא, הגדול, יודע לזהות את זה.

הפחד שיתק אותי והסתכלתי על בטני הקטנה בבעתה נוראה.

צחוקו הלועג של ביני התגבר והוא קרא בין פרץ צחוק למשנהו:

"מטומטמת! ילדה מטומטמת... לא נכנסים להריון לפני שמקבלים מחזור... איך יהיו לך ילדים כשאת בעצמך ילדה קטנה וטיפשה, אה???"

זו הייתה השיטה. מצד אחד להשפיל ולבזות. לתת לי להבין שכאשר כל הסיפור יתגלה אני אהיה מנודה.

ומצד שני, הוא מפרגן לי ומרומם את הקשר שלנו.

עושה מזה סוד משותף של שני חברים.

הזיכרונות גמרו עליי, ושלחתי מסרון לתחיה:

"תוסיפי עוד אבן למצבה שלי. אני קבורה תחתיה כבר 11 שנים.

הלב שלי הוא בית קברות גדול".

התגובה לא איחרה לבוא:

"אחחח כואב.. אבל אני מניחה היום אבן אחרת.

אבן פינה לחיים יפים.

ה'מתג' שלהם - נמצא בידיים שלך.

יומולדת שמח יקירתי!"

חכמה. חשבתי לעצמי, צודקת. אני צריכה לשמור את המילים האלו אתי

ולהזכר בהן בזמנים קשים.

התחלתי לארגן תיק לנסיעה.

יוצאים לטיול שנתי לשלושה ימים, ואני, כמו תמיד, ארזתי את כל הבית.

אמא הציעה להקפיץ אותי לתחנה, אבל המבט הקר שהיה לי בעיניים החזיר אותה למטבח.

כבר חצי שנה שהיחסים שלי עם ההורים קפואים ומרוחקים.

זה נהפך למעגל סגור שכזה - אני לא מדברת איתם על כלום, אז הם לא מבינים אותי.

וכל מה שהם עושים רק מחריף יותר את הכעס שלי על חוסר ההבנה שלהם.

תחיה חזרה ואמרה לי שהכנות היא המפתח לכול. אם אני לא אהיה כנה איתם -

שום דבר בינינו לא ייפתר. "ואל תתאכזבי ממה שאת רק מנחשת שיענו לך,

אולי הם בכלל רוצים לומר לך משהו אחר. דברי איתם, תני להם צ'אנס".

"אין בעיה," אמרתי, "ביום שהם יבינו אותי - אני אדבר".

לא עלה בדעתי שזה צריך להיות הפוך..

בלילה של הטיול, כשנכנסתי לשק"ש, מצאתי מכתב שאמא העבירה דרך חברתי

מהשכונה. הופתעתי. אמא שלי כותבת מכתבים? ממתי? היא לא בנאדם כזה..

כנראה שזה היה לה חשוב.

במכתב היא סיפרה על הלידה שלי, על השמחה בה התקבלתי בבית, ועל שהייתי הנסיכה של המשפחה לפחות חמש שנים, עד שנולד האח הבא.

היא סיפרה כמה שיניתי לה את החיים, כמה היא למדה ממני. והיא לא כתבה את זה סתם - היא הזכירה אירועים ספציפיים.

היא כתבה שהיא מבינה שאני עוברת תקופה קשה, אבל היא מכירה אותי ובטוחה שאעבור אותה בהצלחה. היא אמרה שהיא מבינה את הכעס הגדול והסבירה שהם לא העלו על דעתם לחשוש ממשו, ואפילו הקטן ביותר.

מבחינתם, המשפחה היא המקום המוגן ביותר, ולכן אין מה לדאוג. הם לא חשדו בכלום. בסוף היא גם כתבה שהיא מתגעגעת אלי..

נבוכתי. המכתב נגע בי עמוק וחימם לי את הלב. אבל הוא גם חייב אותי להגיב למאמץ שהושקע בעצם כתיבתו. היו לי יומיים של טיול להתחבט עם עצמי. התפוצצתי מרוב מחשבות. ואז נזכרתי במילים של תחיה - "המתג בידיים שלך", והחלטתי ללכת על זה.

חזרנו הביתה. אמא שאלה איך היה בטיול וראיתי על פניה ציפייה דרוכה:

תשתף או תדחה? הרגשתי שאני צריכה פטיש של עשרה קילו כדי לשבור את הכעס שלי,

ועוד פטיש של עשרים קילו כדי לשבור את האגו. ועשיתי זאת. חייכתי אליה לראשונה אחרי חצי שנה. שברתי את הקרח.

"ב"ה, היה ממש טוב!" עניתי בשמחה, כאילו כלום לא קרה בינינו, "טיילנו במדבר יהודה, נסענו לים המלח.. רעדנו כל הלילה מקור.. ובבוקר קמנו רטובות מטל! אבל את יודעת מה היה לי הכי טוב בכל הטיול? המכתב שלך! עכשיו אני מבינה מאיפה הגנים של כישרון הכתיבה..".

על פניה התפשט חיוך מאושר.

הלכתי לחדר כדי להוריד את התיקים הכבדים וטפחתי לעצמי על השכם: וואו, עשיתי

זאת!

עוד לילה ללא שינה. עוד לילה שבו משתלטות עלי השאלות האלה, למה לא הגנו עלי, ואיך ייתכן שילדה כל כך קטנה תעמוד לבד מול המפלצת הזאת ואין מי שיגונן עליה. דווקא היום היה חשוב שאגיע לבית הספר, אבל הרגשתי שאני לא מסוגלת. התקשרתי לתמר הפסיכולוגית ושאלתי אם אוכל להגיע, למרות שלא קבענו פגישה. תמר כנראה הבינה שזה חשוב לי, ופינתה לי מזמנה עוד באותו הבוקר.

התיישבתי בחדר הקטן שלה, המוכר לי כל כך, ועוד בטרם פנתה אלי התחלתי לבכות. מין בכי כזה, ללא מעצורים. היא ישבה מולי והביטה בי, לא מאיצה בי, מאפשרת לי להוציא דרך הבכי את מה שעל לבי. כעבור כמה דקות כאלה, אמרתי לה: "תמר, אני לא יכולה יותר עם המחשבות האלה על מה היה אילו. איך זה ייתכן שלא ראו אותי? איך ייתכן שהייתי כל כך שקופה? הלב שלי יוצא אל הילדה הקטנה הזאת. המבט הכאוב והפגוע שלה מלווים אותי לכל מקום.. אני פשוט לא עומדת בזה!"

תמר הנהגה בהבנה, תוך שהיא מושיטה לי ממחטת נייר.

- "מה דעתך לכתוב מכתב אל שירה הקטנה?"

תעניקי לה הגנה, תחבקי אותה..."

לא ממש ירדתי לסוף דעתה. מה זאת אומרת לכתוב מכתב לשירה הקטנה? ולמה זה אמור להועיל?

"את יודעת", המשיכה תמר, שראתה את המבוכה ואת סימני השאלה שלי, "היום את כבר נערה בוגרת. את מבינה שמה שנעשה אתך הוא לא בסדר. את מבינה שהיית זקוקה להגנה שלא קיבלת אותה. את מחפשת את ההגנה הזאת אצל כל מיני אנשים סביבך, מהורייך ועד הרב והמטפלות שאת בקשר אתן, אבל באמת באמת מי שיכול לתת לך את ההגנה הכי טובה - זה את בעצמך".

"אני? מה פתאום! כל ההגנה והכוח שיש בי זה בזכות התמיכה של אבא שלי.

בלעדיו לא הייתי יכולה לעשות כלום!" קראתי בקול.

"כן? בלי אבא שלך את לא היית יכולה לעשות כלום?" הוסיפה תמר כדרכה סימן שאלה ספקני מאחורי ההצהרה שלי.

הרהרתי בחצי השנה האחרונה בה לא דיברנו ומצאתי בי את הכוחות להתמודד ולהתגבר גם ללא תמיכתו.

"הייתי יכולה", הודיתי באנחה.

על פניה של תמר נראתה הקלה. סוף סוף, אחרי שנים של כל כך הרבה טיפולים, אני מוכנה להודות שהדבר תלוי בי.

"יופי! זה חשוב שאת מודעת לזה שיש בך כח.

שהכח האמיתי שלך לא נמצא אצל הסביבה שלך.

תחשבי רגע, לך יש את התמיכה של אבא שלך. ומה תעשינה הבנות שאבא שלהן הוא זה שפגע בהן?"

התכווצתי מכאב. רק לחשוב על מה שהן עוברות... "מה באמת הן עושות?"

"המציאות מכריחה אותן למצוא את הכח שיש בתוכן.

הן יכולות להיעזר בסביבה, בחברה טובה ובמטפלת.

אך את התמיכה האמתית הן מוצאות בתוכן פנימה. טבוע בכל אחת מאיתנו חוסן פנימי שלא מתפרק.

הכח שלהן פנימי ולא חיצוני.

הן מדברות עם עצמן, קשובות לעצמן. מחזקות את עצמן.

זה קשה, אבל הן - החזקות באמת.

כי הן מצאו אותו.

את גם צריכה למצוא את הכח שבך.

"ולכן אם את, שירה הבוגרת, תכתבי מכתב לשירה הקטנה שנאנסה ותביעי בו את הרצון שלך להגן עליה ולאהוב אותה אהבה בלי שום תנאי, שירה הקטנה תוכל להתחזק מזה. וגם את".

האמת, לא ממש האמנתי שזה יכול לעזור, אבל החלטתי שאין לי מה להפסיד,

ואם תמר אומרת היא כנראה יודעת..

תמר הגישה לי דף חלק ועט, ואני התחלתי לכתוב:

שירינת שלי.

את רת בת 11, וכבר בתוך הגוף התאן שלך יש בלון שמור ואימתני, שחוסם את ריאותייך

מאן שום אוויר צלול וחופשי.

כה קשה. את צוברת ואת אפילו לא יודעת מה את צוברת. את מבולבלת בתוך המצב הזה.

בתוך הרגשות שלך.

לפני חודשיים ביני נתן לך במתנה תמונה שלו. הוא חייל ביה מאזכר אז אכן. כמו שהוא חייל
אליה באותו הרגע שהוא נתן לך אותה ואמר ברומנטיות שבגלל שאת החברה הכי טובה שלו -
הוא מביא לך את התמונה שלו.

הבאת בה - וגם של הצרכה מילא אותך. האב שלך נשאל ברגשות של סגידה. של סנוור. היית
מיקסמת ממנו. רצית פתאום להיות חלק ממנו. ואפילו, אפילו להתחתן איתו.
ואז הוא שמ לך יד חברית על הכתף והלך איתך למבטחה.

היה לך כואב.

אבל בסוף המפגש המשפחתי, כשמזרת הביתה למיטה שלך, הצמדת את התמונה שלו אז
איבך. היית מסוגלת באותו הרגע לכרוז לו ברכ.

שמת את התמונה מתחת לבר שלך ונרדמת. בבוקר, אחרי לילה של חלומות סיוטיים, הוצאת את
התמונה מתחת לבר ורצית להקיא. להקיא מרוב הגועז שלו, ומרוב הגועז שלך.

לא הבנת מה קרה לך בלילה, אהיבן הצלמת את הכוס הגדול כלפיו. מאיפה הגיעה פתאום
ההצרכה הזו. מה קרה לך?!

עוד כמה שנים, כשתיכנסו לאיפול אצל תמר ותבכי מרוב אשמה על תקופת ההצרכה הזו

כאילו - היא תסביר לך שהנפש שלך הפצילה מנגנון הגנה בצורת הכהות עם התקין.

האימה הגדולה שחשתי מכני ביני הייתה גדולה צלילי, ובכדי להצליח להתמודד מולה - את

מתקם הפחד תפסה הצרבה. הצרבה שצמחה לך את הצינייט וצורה לך לשרוד. ההצרבה הזו

כאילו הצילה אותך מטביעה ברגשות האימה הצלמויט. הצרבה הזו סחפה אותך. היא גרמה

לך להיות בצד שאלו, החזק והכוחני. במקום להיות בצד שלך, החשוף. הכל כך חלש.

תחושת החברות שהוא הצניק לך שמה אותך בחזית שאלו, בהכרחות גמורה עם דמותי התקניה.

כך תאר תסביר לך עוד כמה שנים.

אבל צכשיו, אין לך את תאר ואין לך את עצמך. יש לך רת באבול גדול בתוכך, וצינייט תכולות

עצובות.

שירה, מצכשיו את מתחילה לספור בחשש את הימים שנותרו לך עד ראש חודש, למרות שאפילו

לא נרגעת ממה שקרה אתמול... - אתמול הייתה למיכל מסיבת יום הולדת. כמובן שהדודים

כולם הוצמנו, וצלילי הוטלה המשימה להכין את משחק ה"בוגל".

ישבת לשרטט את המשבצות ונשכתי את קצהו של הציפורן בחובקה. אני מבינה אותך, היית

לחוצה מאוד. ידעת בדיוק מה הולך לקרות.

כבר מצכשיו את מתכננת איפה להסתתר. את מקווה שהפעם זה יצליח, הפעם המפגש

בבית שלך ואת מכירה טוב יותר מביני את מקומות המסתור. בכל משחק "מחבואים" עם מיכל,

את מסמנת לעצמך רעיונות למפגש המשפחתי הבא.

המסיבה מתחילה ומשפחתו של ביני מאחרת. את מנסה להיות יאדה רגילה ל כמה רגעים,

כשאת רצה עם כולן למרפסת, לתפוף בחבל. אבל זמן החופש תם, ביני מגיץ ואת מתעוררת

במהירות בין כולם, חותרת להגיץ אל המחבוא שלך.

ביני כבר קלט אותך. הוא צוקת את ההמונה ומחכה לך בסוף המסדרון. הדם אולא

מפניך ואת מנסה להידבק לתיר שמאחוריך. להיות חלק ממנו, להיתקן בתוכו לנצח. ביני

מסמן לך בניה ראש סמכותי להיכנס לאמבטיה ואת לא מציזה להפך את ציוויו.

אני כל כך מבינה אותך, שירה.

הרי אני יודעת כמה תקפידו בבית על כבודם של המבוגרים. כמה חינוכו אותנו להבין שאמילה

של כל מבוגר יש צורך צליון, ואת - לא היית מסוגלת להפך את הכלל הזה.

הגוף שלך מתנתק מהתיר והולך לכיוון האמבטיה, אבל האב שלך שוקף כמה און צופרת. ביני

הולך מאחוריך ושומר על צעדיך.

אתם נכנסים ומגלים שהמפתח איננו. ארגץ הצופרת מתמוססת והקלה גדולה שואפת את

ליבך. אך לא תואב ומחוסם כביני יתיאש; הוא תפס באחד המגבים והצמיד את ראשו אל

הדלת ואת סוכו אל ארון הברזל. טוב נאכדת. את מרגישה שצולמ לא תצאי מבית הכלא

הזה. הוא לא מרחם על הבגדים החגיגיים והפרחוניים שלך ותולש אותם ממך בבהמיות.

אני רוצה לעצום לך את הצוניים בשתי הידיים שלי, שלא תיבהאי מהמבט החולני והמאורג שיש

לו בצוניים. אני רוצה לסתום את אוזנייך שלא תשמעי את נשיפותיו המאומצות. לאסוף אותך

אלי, שלא תחושי את מגעו המכאיב. אני רוצה ללסוף את שזרות האשך, אזלי זה יצבור לך

להפסיק לרצוד ולהתפתל.

אני משתוקקת להגן עלייך, לשמור אותך חבוקה בחרוזותיי.

שירה שלי, אני רוצה שתדעי שאת כל כך יקרה לי. אין מי שיכול לפגוע בך עוד. אני איתך,

ואשמר איתך תמיד. אני כל כך אוהבת אותך, ממש כמו שאת, ומבטיחה לך שמעכשיו יהיה לך

רק טוב. רק טוב.

פרק 20 - אמונה עיוורת

אחת עשרה בלילה. הרחוב שקט.

אני חוזרת מחברה אחרי שחרשנו יחד למבחן שיתקיים מחר.

במדרכה ממול הבחנתי באדם עיוור בעל משקפי שמש ומקל נחייה שחיפש את תחילתו של הכביש. בעודי ממהרת לעברו קלטתי אותו נתקל בעמוד.

- "אוי, אתה בסדר?" שאלתי אותו בבהלה.

- "כן, כן". על פניו עלה חיוך נבוך.

- "לעזור לך? לאן אתה צריך להגיע?"

- "כן, תודה רבה! אני צריך להגיע לצומת השלישי מתחילת הרחוב".

נתתי לו יד והולכתי אותו באיטיות.

- "לא נעים לי שאת הולכת עד לשם בשבילי, אני ממש מתבייש.. פשוט פעם ראשונה שאני פה, מבינה?"

- "זה בסדר, זה בסדר, זה בדרך שלי. תרגיש בנוח!"

- "אני חייב להודות שאני מתפעל מהלב הגדול שלך. ככה את כל היום עוזרת לכולם? עוד כמה בנות כמוך והמשיח היה בא. תאמיני לי, את ילדה זהב!"

- "תודה". עניתי בשקט והלב שלי מתחמם.

- "גם היד שלך יציבה וכל כך חמה.. את ילדה טובה. באמת!"

הוא הצהיר בקול והעניק לי לחיצה חמה וארוכה.

לא ידעתי איך להגיב. התלבטתי אם המחמאות האלה הן כדי לחפות על המבוכה שבהזדקקות או שהן מגיעות ממקום לא טוב. המשכנו ללכת ביחד, הוא שופע מחמאות ואני מתכווצת. פתחתי את הפה כדי להעמיד אותו בעדינות במקום, אך לא היה בי

לפתע הוא סטה מהדרך אל תוך השיחים, ועוד לפני שהספקתי להוציא מילה מצאתי עצמי על האדמה. בדיוק באותה הסיטואציה של פעם....

לאאא.

בבת אחת השתחררתי מאחיזתו ונסתי משם במהירות למקום הקרוב ביותר - בית הכנסת הריק.

ישבתי מקופלת מאחורי כסאו הגדול של הרב והיטלטלתי בגלים של בכי עמוק.

הייתי מבוהלת ומבולבלת עד עמקי נשמתי ולא הצלחתי להירגע.

מגעו עוד צרב בגופי ונשימותיו הקרובות שרפו את נשמתי ופרצו את חומת הפרטיות שבניתי לגופי בעמל רב.

הייתי נסערת והלב שלי השפריץ דם, מלא בעלבון.

הכול חזר. כל הפצעים נפתחו. הכול צף מחדש. כל המחשבות. כל התמונות.

כל העלבונות. כל הפציעות וההשפלות.

חזרתי הביתה לפנות בוקר וחיבקתי את המיטה בחוזקה.

שלושה שבועות לא קמתי ממנה.

חום גופי עלה וירד חלופות והצמרמורות נהיו תכופות יותר ויותר.

למחנכת שלי ששאלה מה קורה איתי - סימסתי שיש לי מיגרנה..

לא העזתי לשתף אף אחד במה שקרה; האמת הנוקבת הצליפה בי ללא רחמים.

אני האשמה. אני! אני זו שנתתי לו יד. אני זו שלא העמדתי אותו במקום.

אני ריחמתי עליו. אני המשכתי ללכת אתו. אני אפשרתי לו לשפוך מחמאות.

אני. אני. אני!

למה! למה עשיתי את זה?!

הרי עברתי מיליון הדרכות מאבא ומתמר.. מיליון פעם הם הסבירו לי שאני חייבת להגיד
לא. תמר עשתה איתי המון סימולציות. אז מה עבר עליי?!

אני פושעת. פשוט פושעת.

הרי אני כבר לא ילדה בת שש שלא מבינה כלום מהחיים שלה...אני בת 17!!

בחורה בת 17, עם ראש מספיק גדול על הכתפיים, ממשיכה ללכת עם מי שמחמיא לה!
עם מי שלוחץ לה את היד בצורה כזו.

זה תקין?

לא. אני לא תקינה. אני אשמה. אני גרמתי את זה לעצמי.

הרי אני לא תמימה, אני יכולתי לדעת שהרחמים שלי עליו יובילו לזה. והייתה לי בחירה
חופשית להימלט ממנו. בחירה חופשית לחלוטין.

אז נכון, זה הוא שהמשיך הלאה... ובכל זאת, זו אני שאפשרתי את ההתחלה של זה.

מה כבר ציפיתי? שהוא יראה שאני ממשיכה איתו ויעצור מעצמו?!

המחמאות נעמו לי. מודה.

למה לא עצרתי אותו.. למה. מה, אני דפוקה?

כל הקרדיט למה שקרה - שייך לי.

טימאתי את עצמי.

אשמתי, בגדתי, ניאפתי. אני.

האשמה עינתה אותי באכזריות. שנאתי את עצמי שנאה תהומית. רציתי להתנדף
מהעולם. אני רק הורסת אותו. אני מטמאת אותו.

התביישתי בעצמי ונטחנתי מבפנים, חסרת מנוחה. מה עשיתי!

כשהתאוששתי מעט והצלחתי לקום מהמיטה, גיסתי ביקשה ממני להרגיע את האחיין
החדש. הבטתי בעיניו הטהורות ולא הייתי מסוגלת לחייך אליו, לא הייתי מסוגלת לגעת
בו. ידעתי שאני פשוט אטמא אותו. עזבתי את הבית נסערת ונסעתי בדרך הארוכה
לירושלים, לכותל.

פעמוני הכנסייה עצרו אותי מהליכתי המהירה, ובפעם הראשונה בחיי הישרתי מבט אל
הצלב שבראשה, מזדהה לחלוטין עם טומאתו. הרגשתי דחווה בעיני אלוקים. ואני עוד
מעיזה לבוא לכותל?! לא. לא אלך לכותל. אחזור הביתה. אחזור שפופת קומה.

בבית חיכו לי ההורים, דרוכים ומודאגים. הם הודיעו לי שהולכים עכשיו לרב העיר.
הם הסבירו שהם מרגישים שעובר עלי משהו וחשבו שאולי הרב, אליו אבי קשור מאוד,
יוכל לעזור.

התנגדתי בכל הכוח.

"בחיים לא!! ולעולם אל תציעו את זה שוב!" צעקתי כמו חיה פצועה ונסתי מייבבת
לחדרי.

מאוחר בלילה, כשנרגעתי קצת, הרהרתי שוב בהצעה של ההורים.

הרב זכה להערכה מאוד גדולה בעירנו.

יש לו ידע רחב מאוד, ומאחורי כל מילה שיוצאת מפיו יש שורה של מקורות.

והעיקר - לרב הזה יש לב גדול ורחום.

תמיד הסתכלתי עליו בהשתאות, לא מבינה איך הוא יכול להתייחס לכל אדם שניגש
אליו

כאילו הוא האדם היחיד עלי אדמות. כאילו הבעיה שהוא מציג היא הבעיה הכי גדולה
שעומדת עכשיו לפתחו.

אבל אני לא אבוא אליו. לעולם לא. יהיה מה שיהיה, אני לא אלך להסגיר את עצמי.

אני יודעת שהוא ישפוט אותי לחומרה. שהוא יראה בי טמאה, כמו שאני רואה את עצמי.

והרי הוא הרב, לא?

אבל גם להתענות עם כל הסוד הכבד הזה לבד כבר לא יכולתי. הרגשתי שאני מתפוצצת.

לפתע עלה במוחי רעיון:

אולי אשלח לרב מכתב בשם בדוי? הוא לא יוכל לדעת שזו אני..

ואפילו אם רק אכתוב בלי לשלוח - זה יוריד לי מהלב!

התיישבתי מול המחשב כשערימת ממחטות נייר לצדי והתחלתי לשפוך הכול:

כתבתי על האונס שעברתי כשהייתי קטנה.

על הטיפול שחשבתי ששיקם אותי. על האכזבה הגדולה מעצמי.

סיפרתי לו שאני שבורה, שכל הבניינים שבניתי נחרבו. הכול אבוד.

כתבתי שאחרי הטיפול חשתי שאין בי אשמה,

והנה הסיפור עם העיוור הבהיר לי כי רק בגלל הטיפשות שלי אני סובלת.

רק בגלל ההכנעה שלי.

ואם פעם אחר פעם אנשים מנצלים מינית דווקא אותי - מסתבר שהפגם הוא בי.

אני מרגישה שגם בסיפור הילדות שלי אני אשמה.

אני מרגישה את עצמי כל כך טמאה. כל כך מלוכלכת. כל כך רעה.

חשבתי שנטהרתי מכל הרוע הזה, שכבר תיקנתי את כל מה שעשיתי,

אבל עכשיו התברר לי שלעולם אהיה פגומה.

למה לי חיים??

גמרתי לכתוב, וסערה אחזה בי; לשלוח? לא לשלוח? איך הוא יגיב?

אולי דווקא הכעס שלו יטהר אותי קצת?

יצרתי לי מייל בדוי ושלחתי לרב.

בבת אחת הוקל לי.

מישהו סוחב אתי את האשמה האדירה הזאת. אני לא לבד.

התשובה הגיעה מיד בבוקר. הרב כנראה הבין שכל רגע בשבילי הוא קריטי..

נעלתי את הדלת פעמיים והתיישבתי לקרוא:

שלום.

לפני כל תשובה, הדבר הכי חשוב שאת צריכה לדעת הוא שבנשמה הטהורה שלך

אי-אפשר לגעת אף פעם. כמו שאי-אפשר לגעת באלוקים.

אי-אפשר לטמא אותה. אי-אפשר ללכלך אותה. היא טהורה לנצח והיא הבסיס לכול.

את חייבת לומר לעצמך בכל בוקר: "אלוקי, נשמה שנתת בי - טהורה! אתה בראתה, אתה יצרתה ואתה נפחתה בי".

את יכולה לומר את המשפט הזה על הנשמה הטהורה שבך כמה וכמה פעמים ביום.

זה חשוב. זה צריך לחלחל בתוכך כל הזמן.

חשוב שתדעי שהגברים הפוגעים הללו הם שפלים שבשפלים.

בין אם הם פוגעים בדיבור ובין אם פוגעים במעשה.

כל מי שפוגע באישה בנושא כל כך כאוב עובר על המצווה הראשונה בתורה

של "ואהבת לרעך כמוך" אלף אלפי פעמים.

וזאת המצווה שהיא היסוד של כל ההלכות האחרות.

של כל התורה.

את צריכה לדעת כי כל פעם שיש לך צער - הרשע הזה נידון בשמים

על העבירה החמורה ביותר שיש ושוקע עוד ועוד במצולות תחתיות.

כל צער - שקיעה רוחנית.

אין לו בכלל צלם. לא צלם אלוקים ולא צלם אנוש.

לכן הוא מתועב. כולנו צריכים לתעב אותו ואת כל הפוגעים.

הם פוגעים במקום הכי רגיש לנו. בדבר הכי חשוב לנו.

בקשר הכי חזק שיכול להיות לכל אדם.

הם מנצלים לרעה את הכוח העוצמתי שאלוקים נתן לנו להקים משפחה

ולהביא לעולם ילדים.

הם מנצלים לרעה את אחד המקומות היותר שמחים והיותר יפים שיש לנו.

ולמה המקום הזה הוא המקום הכי שמח?

כי כל קשר בין איש לאישה כשהוא בריא - הוא מימוש צלם אלוקים שבאדם.

זאת הסיבה בגללה הקשר הזה כל כך עוצמתי.

לכן כל פגיעה במקום הזה - זה ממש חילול הקודש.

לקחת את הדבר הכי יפה ולעשות אותו כל כך מכוער.

לקחת את הדבר הכי שמח ולהביא באמצעותו הכי הרבה עצב.

לקחת את הדבר שמביא הכי הרבה חיים ולהביא באמצעותו הכי הרבה צער,

כאב ועוגמת נפש.

לכן אסור לך להרגיש אשמה.

אם את האשמה - הוא ממש צדיק.

אם את לוקחת על עצמך את האחריות - הוא פטור מאחריות.

אם את חושבת שיש בך פגם - הוא ממש מושלם.

את מבינה איזו טעות זו לקחת על עצמך אחריות לפשעים שלו? אין לך שום אשמה.

אין כלום.

את חייבת להבין את הנתון הזה.

ברגע שתפנימי את הידיעה שאת לא אשמה - יתחיל התיקון האמיתי שלך.

לא כל הערה של גבר שפל תחזיר אותך לכאב ההוא.

את חייבת להתמיד להפנים את זה. וההפנמה הזאת תביא לך רק טוב.

אני מבין שהזיכרונות ממה שעברת הם קשים מנשוא.

יש כמה דרכים להיאבק עם מחשבות:

הדרך הכי טובה: לא לתת להן להיכנס בכלל. להילחם בהן ולזרוק אותן מהראש לגמרי.

הדרך השנייה: לתת למחשבות לזרום ואחר כך לצחוק עליהן.

תחיי, תתגברי, תעשי חיל ותביאי ברכה לעולם.

בהצלחה!

מה?? משהו פה מוזר. הרב כתב שאני לא אשמה. לא הגיוני.

קראתי את המכתב שוב. אין מצב!

אני טהורה? אני??

כנראה שלא הסברתי את עצמי נכון. זה לא היה אונס רגיל;

אני הסכמתי. אני ריציתי אותו. אני אמרתי לו כן.

הראש שלי החל להסתחרר. הבלבול איים להוציא אותי משפיותי.

הבנתי שאין לי ברירה. שמתי את נפשי בכפי והתקשרתי לרב:

- "שלום הרב, פתחתי במהירות, מפחדת להתחרט,

"שלחתי לרב מכתב על הפגיעה שעברתי והרב כתב שאני לא אשמה.

זו טעות. לא הסברתי את עצמי נכון: אני הסכמתי לזה, אני אשמה!"

- "שלום לך! אני שמח שהתקשרת.

ואני עדיין חושב שאת לא אשמה, נקודה.

נאמר: 'אנוס - רחמנא פטרא!' מי שאנוס - התורה פוטרת אותו.

את היית אנוסה!"

"זה לא היה אונס!" - התנגדתי.

"הייתי יכולה לצעוק ולא צעקתי. תמיד הסכמתי, רציתי להרגיש

חשובה. לא רציתי להרגיז אותו. אולי הוא לחץ אותי להסכים, אבל בסופו של דבר הסכמתי.

הסכמתי בשתיקה או ברצון. אבל הסכמתי".

- "יפה", אמר הרב. "חשוב שתדעי שכל הסכמה שנתת בילדות לא נחשבת הסכמה.

ואת הרי היית ילדה כשזה קרה. הגמרא אומרת ש'פיתוי קטנה נחשב אונס'.

זה אומר שאפילו אם בתור ילדה הבעת הסכמה לכך - האשמה המלאה היא עליו!

אין לך שום חלקיק של אשמה".

- "באמת???" מלמלתי לשפופרת בהשתאות,

"הרב בטוח שזה נכון?"

- "אני בטוח במאה אחוז!"

עדיין לא אפשרתי לרסיס של הקלה לחדור אלי;

תמיד אמרו לי שאני כנועה מדי. וגם הרב יודע זאת.

אולי אם הרב ידע מי אני הוא יחשוב אחרת.

נשמתי עמוק ואמרתי בשקט:

"הרב, זו שירה".

הרב לא הופתע. הוא כנראה למד שאף פעם אי-אפשר לדעת מה עובר על האדם

שממול.

"שלום שירה. כל הכבוד לך על האומץ שהזדהית, זה כבר צעד גדול".

"הרב.. אתה עדיין חושב את כל מה שאמרת?"

"לא זזתי מעמדתי כמלוא הנימה. האשם היחיד הוא אותו מנוול. את לא קשורה לעסק.

אם את רוצה - אנחנו יכולים לשבת ולדבר על זה. המשרד שלי פתוח לפניך".

"כן?" שאלתי חלושות, לא מאמינה לעצמי, "מחר בבוקר זה אפשרי?"

"בטח! תבואי, אני פה".

אל תאמיני, אל תאמיני, אמרתי לעצמי בשקט.

מוקדם מדי כדי לשמוח. אחרת תתאכזבי. הרב עדיין לא מכיר את כל הסיפור.

ירדתי לרחוב וטיילתי בין הבתים. תוהה לעצמי מה הרב יגיד מחר.

מה יגיד כשישמע שלא עצרתי את העיוור כי פשוט לא רציתי להעליב אותו.

מה יגיד כשישמע שלא עצרתי את ביני כדי לא להעליב אותו..

"אבל זה הוא שטווה את המלכודת הזו של המצפון!" התקומם בתוכי קול ועצר אותי

מלהמשיך ללכת.

"הוא זה שסחט אותי רגשית! סחט אותי.

ואני, עם הלב הרגיש שלי, לא צריכה שיעשו עלי יותר מידי מניפולציות.... תוך רגע אני

מתקפלת לו לבין הידיים.

והוא ידע את זה.

תמר תמיד אמרה לי שאנשים יודעים לנצל היטב את נקודת התורפה של הקרבן שלהם.

יודעים איך לבוא אליהם, איך להיעשות לידם מסכנים...

ואז, מי זו שפיתתה את המסכן והאומלל שלא הצליח לעמוד ביופי שלה??

אני!!"

פתאום התחוורה לי השיטה בה הפוגעים משתמשים וטמפרטורת הגוף שלי נסקה
לרתיחה:

"הם אלו שבונים סביבנו בית כלא של רחמים כלפיהם, של התחייבות אליהם, של
מחמאות ושל מרות לוחצת - והם גורמים לנו להרגיש כאילו אנחנו אלה שבנינו להם בית
כלא!!?"

מאיפה החוצפה הזאת!?

איך הם מצליחים לעוות לנו ככה את הראש ולהכניס אותנו למשבצת הרעה ששייכת רק
להם?"

היה לי קשה להירגע.

ובבת אחת הוצפתי בזיכרון רחוק:

שבת משפחתית אצל סבא וסבתא.

הבית היה קטן מלהכיל את כל המשפחה המורחבת ומשפחתנו מצאה דירה בפאתי
השכונה, בה סעדנו וישנו. בצהרי השבת צעדנו יחד לסבתא, להיפגש שם עם כולם.

אני הלכתי מאחור באיטיות, ובשלב כלשהו נכנסתי למעבי השיחים בצד הדרך
והתחבאתי. ישבתי מכווצת מפחד במשך שעות ארוכות. הרחוב היה שקט וכל
רשרוש קטן הקפיץ אותי. כשהתקרבה שעת הסעודה השלישית, התחלתי לחזור
לדירה שלנו, מותשת.

פתחתי את הדלת בשקט וגיליתי לחרדתי את ביני, יושב ומחכה לי.

ניסיתי לברוח, אך ביני תפס אותי והחל לדבר על לבי -

"למה את עושה לי את זה? אני אוהב אותך! למה את כל הזמן בורחת ממני? זו חברות?!"

תראי איך אני משקיע בשבילך ואת בתמורה עושה לי קונצים.. זה מעליב אותי!
שירה, בבקשה, בשבילי! אני לא מספיק חשוב לך?"

שתקתי. לא רציתי להעליב אותו, הוא היה נראה כל כך אומלל ופגוע..

בסוף אמרתי - "אני כן חברה שלך.. אבל זה לא צנוע!"

אני לא יכולה לשאול את אבא שלי אבל אני בטוחה שזה לא צנוע!!

בשמים עצוב בגללנו, זו עבירה!"

"זאת לא עבירה, אני מבטיח לך. אני למדתי בישיבה שזה מותר!"

הוא הוציא תנ"ך מהספרייה ו"קרא" לי כמה פסוקים. הקשבתי לו באלם.

הוא המשיך בתחנוניו: "וגם אם זו עבירה - היא עלי! אני מוכן שהיא תהיה עלי!"

"אבל ביני, אסור לעבור על מה שהתורה אומרת!" הקשיתי עליו מבולבלת.

"לא נורא, זה עלי. אני מבטיח לך שכשאת תהיי בת מצווה אני לא אגע בך יותר.
מבטיח.

בת כמה את בכלל? בת שמונה וחצי? בסדר.

אני מבטיח שעוד שלוש וחצי שנים אני אפסיק. באמת. את סומכת על ההבטחה שלי, נכון?

עכשיו את מוכנה לבוא אתי?"

הוקל לי. הוא יעזוב אותי עוד שלוש שנים וחצי. הסבל הזה לא יימשך לעולם.

הושטתי לו יד קרה והלכנו ביחד לאמבטיה.

פרק 23 - אני לא אשמה?

הרב פתח את הדלת ובירך אותי בבוקר טוב מחויך.

התרגשתי; האשמה שבערב השתחררתי ממנה - שבה לתקוף ולענות אותי בלילה ולכן חששתי שאחרי שהרב ישמע את מה שקרה באמת הוא יכעס, ופחדתי לבוא.

אבל עכשיו, כשהוא הביט בי בעיניים הטובות שלו, הרגשתי שאהבת ה' אלי עוברת דרכו, ונרגעת. הרגשתי שאני בוטחת בו בכל לבי.

ישבתי מולו ומצאתי את עצמי שופכת הכול הכול.

בכיתי וסיפרתי, נחנקתי מכאב.

חיוכו הנצחי של הרב לא היה עכשיו על פניו. הוא היה רציני מאוד, וקמטים שלא הכרתי היו חרוטים על מצחו. הוא הישיר אלי את מבטו ושאל בריכוז:

"כמה אחוזי אשמה את חושבת שיש לך במקרה האחרון עם העיוור?"

- "שמונים לי - עשרים לו".

- "שמונים - עשרים?!" נזעק הרב "לא ולא! אין פה שמונים - עשרים. יש פה מאה - אפס. את נפגשת בגבר שניצל את טוב לבך. ניצל את הרצון שלך לעזור לו, ניצל את הטוב שלך.

דעי לך: יש גברים שמנצלים יחסי מרות, יש גברים שמנצלים תמימות, יש שמנצלים חולשה, יש שמנצלים גיל ויש שמנצלים את הטוב שלך, משתמשים בנשמה הטהורה שלך בשביל להשביע את זדון לבם. הם הכי גרועים. אין לך שום קשר למעשה שהוא עשה!

אל תקחי על עצמך אחריות למעשה שלו. כשאת לוקחת על עצמך אשמה, את מורידה את האשמה ממנו. הוא מסתובב עכשיו עם תחושה שהוא בסדר. אם את לוקחת על עצמך את האשמה הוא יוצא זך ונקי. את מסכימה לזה? את מוכנה להסתובב בעולם

אשמה והוא יסתובב בעולם טהור וזך כשלג?"

"ממש לא!" התקוממת.

"כל פעם שאת מרגישה אשמה, את צריכה לדעת כי זה יצר רע שמתחפש לתיקון עצמי. יצר רע שמתחפש לתיקון המידות. תזרקי אותו מהחלון החוצה. גם אם את לא יכולה למחוק לגמרי את המחשבות הללו ממך, לפחות תדעי שהרגשת האשמה היא תחבולה של יצר הרע. היא מאפשרת לאיש הרע ההוא להשליך עלייך את כל האחריות ולהרגיש צדיק יסוד עולם!".

לרגע הרב שתק מהורהר. ואז התנער ואמר:

"אני רוצה לחזור ולדבר איתך רגע על הסיפורים הקודמים שלך. אותו האונס שהיה פעמים רבות.

חשוב לי שתפנימי את מה שאמרתי לך בטלפון: 'פיתוי קטנה נחשב אונס!' לכן אין פה שמונים - עשרים. הוא האשם לבדו".

- "אבל זה המשיך גם כשהייתי גדולה!! הרי זה נגמר כשהייתי בת תשע...

ובכלל, בסיפור עם העיוור אני כבר לגמרי גדולה, לגמרי מבינה מה קורה. לגמרי אשמה!"

הרב לא ויתר, ובמקום לענות לי הוא סיפר לי על בנות אחרות שעברו מה שאני עברתי בצורות שונות. הוא סיפר לי על מקרים רבים של בחורות גדולות שהתבלבלו. באו אליהן במילים יפות. באו אליהן גברים וסיפרו להן שהם זקוקים לעזרה. שהם מסכנים. שהם צריכים חום. ניצלו את טוב לבן. והבנות הטובות האלו לא ידעו מה קודם בסולם הערכים. הן התלבטו האם החשש מפגיעה מצדיק סירוב שיעליב ויבייש יהודי, הן התלבטו האם הן חושדות באדם כשר לחינם. לפעמים זה היה רב או מורה. לפעמים אח בכור, או איש אחר במשפחה. לפעמים בוס בעבודה. הן לא ידעו האם זו העזת פנים וחוסר דרך ארץ

לסרב לרב או לבוס שלהן, הן התלבטו האם מותר לעמוד מנגד כשיהודי מבקש עזרה...

והרשע הזה ניצל את הטוב והתמימות שלהן ופגע בהן קשות.

היו גם מקרים של רמאות. היו מקרים שגבר רימה אותן ואמר להן שזאת מצווה..

את מבינה שירה, לימדו אתכן להתמודד מול כפיה. אבל לא מול סחיטה רגשית.

מי את חושבת שאשם פה, הוא או הן?"

- "הן לא אשמות. ברור שהן לא אשמות. הן מנוצלות. אבל אני כן הייתי אשמה. הייתי יכולה לברוח או לצעוק או לומר 'לא'. וזהו".

- "נגיד שאת אשמה. הרי גם לביני יש כמה אחוזי אשמה, נכון?"

- "אהממ.. נכון."

- "אז בואי נדון רגע באשמה שלו. את יודעת מה התורה אומרת על איש שמנצל בחורה ניצול מיני? את יודעת שהוא נקרא רוצח?"

אונס הוא כמו רצח של נפש. יש על זה פסוק מפורש בתורה: 'כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש - כן הדבר הזה!' את מבינה? הוא רצח אותך נפש. את הקורבן. את יודעת מה מגיע לו?"

הרב השתהה מעט, כדי לאפשר לי להפנים את השאלה, ואז המשיך ואמר: "שינעצו בו סכין ויהרגו אותו".

- "לא נכון!" צעקתי בבהלה, "הוא לא אשם. אני הייתי שם!"

- "הוא רוצח. צריך להרוג אותו. לא את תהרגי אותו. אבל חשוב שתדעי שזה מה שמגיע לו. לפחות כשתראי אותו תדעי שהוא רשע ארוך. שהוא נבל!!"

חשוב מאוד שבפעם הבאה שאת רואה אותו תתייצבי מולו ותגידי לו: רשע! עד שהוא ייבהל ממך ויברח לקצה השני של העולם. אולי לא תעשי את זה במציאות, אבל שיהיה בתוכך את הכוח, האומץ וההשלמה הנפשית לעשות את זה".

כל מילה שאמר הרב פגעה בי בעומק הנפש. הוא צייר לי את המציאות בצבעים שסירבתי לצייר. ידעתי שהוא צודק. זכרתי את כל הציניות של ביני. את כל התחכום. את כל הלגלוג. את הרשעות. זכרתי את כל הכאב שלי. את כל הבושה שנגרמה לי. את כל הצער שמלווה אותי כבר שנים.

זכרתי את כל הדמעות.

אבל משהו בי התקומם ואמרתי אותו בקול גדול: "נכון, הוא רשע ארוך. אבל גם אני אשמה. שיתפתי אתו פעולה. כבר הייתי גדולה ויכולה להתנגד!"

"אני רוצה להציג בפניך את עמדת ההלכה בנושא הזה," אמר הרב.

"כשאונס מתחיל בלי רצון האישה ונגמר ברצון האישה - הוא נקרא אונס. גבר שעושה דברים כאלה מסוגל לגרום לאישה לפעמים רגע של הנאה או אפילו של הסכמה, בשתיקה, הוא כאילו מלביש עליה יצר רע שהיא לא רוצה בו. זה לא עושה אותה אשמה, זה עושה אותו יותר אשם. זה דומה למקרה של בחור שמשתמש ב'סם אונס'. הבחורה אומרת שהיא מסכימה, אבל כל האירוע הוא אירוע של לחץ ואונס."

הרב המתין קמעא, כדי שאוכל להרהר בדבריו, ואחר כך המשיך:

"אני רוצה להמשיך אתך עוד שלב. נגיד שהיה לך חלק קטן של אשמה, דבר שאני לא מאמין בו, אבל ככה את מרגישה. את יודעת שיש בעולם כוח אדיר של תשובה וניקוי. יש טהרה. כל העולם שלנו בנוי על תשובה. היא היסוד של העולם. ממש כמו שפצע ביד יכול להתרפא, גם פצע בנפש מתרפא.

נגיד שטעית ויש עלייך קצת אחריות? הרי עברת ייסורים!! את לא חושבת שנטהרת ממנה אלף פעמים?! אז גם אם היה לך חלקיק של עוון - הוא נמחק לגמרי לגמרי.

לדעת התורה אין לך אפילו חלקיק קטנטן של עוון. כלום.

אבל גם אם לשיטתך היה לך, ואת מרגישה כאילו את אשמה.. הכול נמחק מזמן, מזמן."

הרב שתה מכוס המים וניסה להירגע.

לא הכרתי את הרב כאדם סוער והופתעתי, אך הדברים חלחלו ללבי.

"אני פוסק לך הלכה. מצווה עליך. מבקש ממך. קחי את המילים שלי איך שתרצי: תזרקי לגמרי את כל רגשות האשמה והטומאה.

דעי שהם לא קשורים אלייך בשום דרך! בשום דרך.

בכל פעם שהמחשבות האלה יעלו בך, תדעי שזה פשוט היצר הרע שמנסה להפיל אותך. זה היצר הרע שמנסה לדחוף לך לראש מחשבות כאלה מעוותות, שאת האשמה והוא פחות אשם. כשמחשבות כאלה קופצות לך לראש - תדחי אותן ותילחמי בהן. תילחמי לחשוב מחשבות נכונות, מציאותיות. את טהורה".

בחדרו של הרב השתררה שתיקה, ולפתע פניו חזרו להאיר, והוא אמר: "תגידי בבקשה: אני טהורה!"

לא יכולתי להוציא את המילים האלו מהפה.

הוא הרגיש בקושי שלי ואמר לי: "תגידי: ביני טמא!"

אמרתי: "ביני טמא". זה היה קשה, אבל אמרתי.

"עוד פעם", ביקש הרב.

אמרתי: "ביני טמא".

"עוד פעם".

שוב אמרתי. כל פעם שאמרתי, זה היה יותר ויותר קל.

כל פעם שאמרתי הרגשתי שאני משלימה עם זה שהוא אשם. שהוא רשע. שהוא באמת הרע בכל הסיפור הזה ולא אני.

כך הוא ביקש ממני עוד ועוד, ואמרתי עוד ועוד.

אחר כך הוא ביקש ממני לומר: "אני טהורה".

זה היה קשה. אני לא מרגישה טהורה. ההפך הוא הנכון.

הרב הרגיש בקושי שלי ואמר: "את טהורה. כך אלוקים מסתכל עלייך. אלוקים רואה את כל הסבל שלך ובוכה אתך".

כשהוא אמר לי שאלוקים בוכה יחד אתי, הרגשתי את הדמעות זולגות מעיני, שוטפות ומטהרות אותי. הדמעות הפכו לבכי. בכי מטהר. מסיר ממני אבן רחיים אדירה שישבה עלי.

כשנרגעתי, שמעתי רק "טהורה. טהורה. טהורה".

קמתי לצאת, והרב קם ללוות אותי לדלת. הוא עצר בפתח ואמר מהורהר: "כשאני רואה את הסבל שלך, אני לפעמים חושב שצריך להקדיש הרבה יותר זמן ותשומת לב לסבל של בנות שעברו התעללות כמו שאת עוברת. אסור לנו להיכנע לו. אסור להתעלם ממנו. זו חובה לסלק את הרוע הזה מהחיים. כמה בנות קטנות סובלות ברגע זה מאנשים שמנצלים את טוב ליבן. מנצלים את הרצון שלהן להיות מקובלות. את הרצון שלהן לעזור. יש לנו שליחות לתקן את הרוע הזה. יש לנו שליחות להביא לעולם אור!"

כל כך התחברתי לדברים האלו. כאילו הרב קרא את מחשבותיי.

"את תהיי מוכנה להיות שותפה במלחמה הזו?"

"אני?! הקטנה?"

"את הגדולה!" הוא פסק. "נשים הן לביאות, הן רק לא יודעות את זה. וכן. דווקא את שעברת את כל הסבל הזה יכולה להבין נפש של בנות שנפגעו. את יכולה להבין כמה רע הוא האדם הפוגע.

זו ממש שליחות, לעזור לבנות אחרות שעברו כאלה דברים. אם את לוקחת את זה על עצמך - את תהפכי את כל הרוע הזה לתיקון גדול!"

זה היה מוזר, אבל הרגשתי שככל שהרב מדבר, גם בתוכו פנימה מתחולל משהו. כאילו ההכרה של הדברים שהוא אומר חודרת גם אליו.

לא שחשדתי בו שהוא לא מתכוון למה שאמר בתחילה, אבל אם היה נדמה לי שהרב
אומר את הדברים כדי לשמח אותי או כדי להרגיע אותי, עכשיו כבר היה לי ברור לי
שהרב מאמין בהם בכל לבו.

"אני מאמין בכוחות שלך. אני מאמין שתקומי מהכאב הזה. שתקומי ותקימי גם נשים
אחרות שנפלו כמותך. יש בך נשמה גדולה וטהורה, מחכה לך עתיד גדול!"

פרק 24 - כמה רע, כמה טוב.

הפלאפון רטט באמצע שיעור לשון ועל הצג התנוססה הודעה מבהילה -

"שירה, תחזרי הביתה כמה שיותר מהר!"

החוורת. מה קרה?? חטפתי את התיק ורצתי הביתה.

הדלת הייתה קצת פתוחה ומתוך הבית נשמעו זעקות שבר.

נכנסתי ועמדתי כמסומרת למקומי, מנסה להבין מתוך בליל המשפטים,

הזעקות והבכי את מה שארע. אחותי התקרבה אלי וצעקה בהיסטריה -

"סבתא שרה נהרגה בתאונה!"

מה?? קראתי בחוסר אמון. מה!? צנחתי על הכיסא בחולשה, מוכת הלם.

הבטתי במתרחש מהצד, לא מרגישה קשר למה שקורה. פשוט לא הגיוני שזה קורה.

סבתא שרה.. אני כל כך אוהבת אותה. העיניים שלה כאלה טובות. היו כאלה טובות? לא

הצלחתי להבין.

בערב נסענו לבית הכנסת של השכונה בה היא גרה. משם יצאה הלוויה.

התבוננתי בנוף מהורהרת. נצבטת שוב ושוב בכל פעם שעוד רסיס הכרה חודר אלי

ומזכיר לי שאנחנו לא נוסעים לבקר את סבתא אלא ללוות אותה לעולם שכולו טוב.

נתגעגע כל כך... נאנחתי.

עוד ניסיון. איך נעבור אותו?! ידעתי שזה תלוי בי.

תלוי בהחלטה שלי לראות את הניסיון הזה כמגדל.

יודעת שכאשר מחליטים על זה מראש, לפני שהכל מתחיל - מסתכלים על כל מה שקורה במבט של צמיחה.

שבעת ימי האבלות עברו בעצב גדול.

הרבה אנשים הגיעו, משיבים בכך במעט על כל מה שהיא העניקה להם.

רב השכונה שאינני מכירה את שמו הצליח לעורר מהומה קטנה.

הוא הסביר שכל מה שהקב"ה עושה - לטובה הוא עושה.

כנראה שהוא לא שם לב לכך שאנחנו עוד לא יכולים לשמוע בכאבנו את המילים הללו.

זה לא היה העיתוי הנכון. אבל לא הגבנו, מכבוד המעמד.

רק אחי הגדול לא שתק. הוא התפרץ לתוך דברי הרב ואמר:

"תפסיקו להגיד שאין רע בעולם! תפסיקו! זה לא נכון. הנה, סבתא שלי..

מלאך שכולו טוב, לא ידעה להרוג יתוש". הוא נעצר לרגע, גועה בבכי מר "ודווקא היא

נהרגה בתאונת דרכים? מוות כזה הוא לא רע??"

הרב הביט בו בעצב. "לא אמרתי שאין רע בעולם. בוודאי שיש רע. אבל אנחנו יכולים

לבחור איך להסתכל עליו. האם להשתמש בו לטובה או לרעה. תראו למשל את

מכירת יוסף. היא בוודאי רעה והוא בוכה כשהיא מתרחשת. אבל אחר כך הוא הסתכל

על המציאות בעין טובה. הוא מבין שכל המכירה נועדה כדי שהוא יוכל להביא ברכה

למצרים בשנות הרעב. הוא לא מסתובב מדוכדך, מתוסכל, עצוב ושפוף...

ואני הקטן מציע שלעילוי נשמתה הטהורה של הנפטרת כל אחד פה יחשוב איך הדבר

הרע הזה מגדל אותו ומקדם אותו קדימה".

הדברים שלו פגעו במקום הכואב שלי.

הרגשתי שאני לא יכולה להמשיך לשבת עם כולם ויצאתי למרפסת להתבודד עם מחשבותיי.

האם יצא לי משהו טוב מכל הרוע הזה??

בטח. טוב לי שאני מבינה מה זה ראש חודש בלי להיות צריכה ללכת לאיזו אמבטיה קפואה ומפחידה.

התנדנדתי על הערסל, עצמתי עיניים בריכוז וסימנתי לעצמי:

1. התחשלתי. למדתי להתמודד מול סבל גדול.

2. המסע הזה בנה בי הבנה עמוקה יותר של החיים.

3. למדתי להיות מודעת לעצמי,

כל הטיפולים הפסיכולוגיים האלה.. הכריחו אותי להיות כנה עם עצמי עד הסוף.

חייכתי במרירות כשנזכרתי כמה מאמצים השקעתי בטיפולים בכדי להודות

בקול בעובדות כואבות ומביכות.

4. למדתי להיות רגישה לכאב של אחרים.

5. למדתי לדעת להעריך כל רגע בחיים - כמה הם יפים בלי הרוע הזה.

6. למדתי לקחת כל דבר בפרופורציה הנכונה. וזו מתנה ענקית.

בינתיים יצאה גם מיכל למרפסת וראתה אותי על הערסל.

"נו, אחותי, ולך יצא משהו טוב מכל הסיפור הרע הזה?"

חייכתי בניצחון. "מאיפה את חושבת שיש לי כל כך הרבה אנרגיות??" קמתי בתנופה
מהערסל,

"דווקא ההתמודדות עם כל מה שקרה היא זאת שהכריחה אותי להפסיק להיות ילדה
כנועה,

חסרת עצמאות וכוח.

אם לא הייתי עוברת את זה - לא הייתי אני!!"

"אז את בעצם מודה לאלוקים שנתן לך את זה?" היא שאלה בהתעניינות. היססתי.

אפשר לומר דבר כזה? קשה להגיד את זה בפה מלא.

אבל כן, יש בהחלט על מה להודות.

הסעודה בסוף ה"שבעה" נערכה באולם שמתחת בית הכנסת.

היה לי ברור שאף אחד לא יוכל למנוע מביני להגיע.

עד עכשיו, לפני כל אירוע משפחתי אבי היה מתקשר לדוד יהודה ומתריע על בואי

וביני ידע שאסור לו להגיע.

אבל עכשיו - ביני יבוא. וגם אני לא הייתי מוכנה לוותר על ההשתתפות באזכרה של סבתא.

והייתה לי עוד סיבה: רציתי להראות לו שאני לא מפחדת ממנו. שלא אכפת לי ממנו.

אני כבר לא בורחת ממנו.

ואם מישהו הולך לנצח במערכה הזאת - זה יהיה אחד אפס לטובתי. נקודה.

סבתא הרעיפה עלינו, הנכדים, נהרות של אהבה. וכולנו השבנו לה באותו המטבע. גם ביני.

החלטתי לנצל את האהבה הזאת. רציתי לפגוע בו בנקודה הרגישה הזאת.

תכננתי להטיח בו סוף-סוף את האמת בפרצוף.

בפעם הראשונה זה יהיה בעדינות. אבל גם בשביל זה אני צריכה להיות חזקה.

תכננתי להגיד לו רק משפט אחד: "סבתא מתביישת בך!" זהו.

ידעתי שהמשפט הזה יכאיב לו, ורציתי להכאיב לו.

בדרך תרגלתי את המשפט הזה שוב ושוב, כדי שלא אפחד לומר לו זאת בזמן אמת. הגעתי.

ביני היה חלק מהמלצרים.

הוא הסתובב סביבי בהתמדה, ואני נשאבתי לסחרחרות שהחזירה אותי לשירה הקטנה של פעם.

כנועה, צייתנית ומלאת פחד.

לא הצלחתי לומר לו מה שחשבתי. בקושי יכולתי לנשום. הייתי צריכה עוד כוח. אולי לא אספתי מספיק.

אני אאסוף אותו.

בינתיים חיבקתי את רגל השולחן בחוזקה, מנסה לשאוב ממנה הגנה ויציבות.

אבא לא ראה אותי. הוא ישב מאחורי המחיצה.

אמא ואחותי נשארו לארגן בבית של סבתא שרה,

הן תכננו שאהיה צמודה לאחת מבנות הדודות, אבל היא לא הגיעה ואף אחד אחר לא שם לב למה שקורה.

אני לבד! הצילו. רעדתי בכל גופי, חסרת אונים.

ידעתי בשכלי שאני כבר בת 81, שיש בי מספיק כוח והוא לא יכול לקרוא לי ללכת אחריו למקום חשוך כמו פעם.

ידעתי שאין לי ממה לפחד. אבל הלב, הלב עובד בכלים אחרים.

הלב זוכר את כל הכאב והצער. זוכר את כל ההשפלות. הלב פצוע ומגיב כמו שמגיב.

ניסיתי לנשום עמוק בכדי להירגע ולהצליח לחשוב מה לעשות.

בסוף שלחתי לתחיה הודעה מבולבלת: "הצילו, ביני נמצא לידי. אני מפחדת שיתעלל בי כמו שהיה עושה בעבר".

שלחתי את ההודעה למרות שידעתי שתחיה בצפון ואני בכלל בדרום, והיא לא יכולה לעזור לי. אבל מסתבר שכן. היא כתבה לי:

"שירונת, את כבר לא אותה ילדה קטנה.

שתינו יודעות שאת בחורה גדולה, מלאת עוצמה וכוח, שיודעת לעמוד על שלה

ולהחטיף בוקס במקרה הצורך".

נכון. ובכל זאת, חיפשתי דרך להימלט מהמקום.

הרב של העיר שלנו, שהוזמן לדבר באזכרה הזאת, גמר בדיוק את הרצאתו ואני ליוויתי אותו החוצה: "הרב, ביני נמצא פה! אני.. אני ממש פוחדת.. הרב, אני חייבת ברכה!"

הרב הביט בי ואמר בנחרצות:

"אל תפחדי! תגידי לו מה שאת רוצה. אל תפחדי. היום הוא כבר לא יכול לעשות לך כלום. את בסביבה מוגנת. הוא צריך לפחד ממך עכשיו. את מלאת כוח! את זוכרת שהצלחת לברוח מאותו עיוור? יש לך כוח".

והוא הניף את ידו בעוצמה: "אני מברך אותך שיהיה לך עוד הרבה כוח, כוח, כוח, כוח!

שתזכרי שאת גדולה; שתזכרי כל הזמן שאת הבת של אלוקים!"

את המשפט האחרון הוא אמר בהדגשה, מניח לי להבין את משמעותו.

שאבתי לקרבי את המילים המחזקות וחיוך קטן הפציע בפניי המבוהלות.

חזרתי לאולם. הפעם לא מפוחדת.

חיפשתי את ביני לומר לו מה שחשבתי.

כבר לא הייתי צריכה לאחוז ברגל השולחן בשביל להרגיש יציבה. להפך, חיכיתי לו.

למזלו הוא לא חזר לאולם. אולי למזלי.

אולי לא הייתי מספיק חזקה לומר לו את מה שחשבתי. נחכה למפגש הבא.

הוא הולך להיות בבעיה קשה. זה ברור לי.

שוב לילה לבן. שוב לילה של סיוטים, שבו מחשבה רודפת מחשבה והשינה ממני והלאה. אני פולטת אנחה נרגזת.

שונאת לחשוב, שונאת לא להירדם, שונאת לחלום את הכול מחדש. שונאת את הלילה.

אני שוכבת במיטה ומחכה שכבר יגיע היום, שאוכל לקום ולהתנהג כאילו הייתי אחד האדם. כאילו הייתי נורמאלית. וכשקרני אור ראשונות חודרות מבעד לחלון אל מיטתי, אני קמה ממנה ומנסה להתנער כדי להצליח להתרכז לפחות בברכות השחר.

אני יוצאת מהבית, לרחוב השקט. נושמת את האוויר הנקי, הצלול, וחושבת לעצמי שהייתי רוצה כל כך להתמלא בו, למלא בו את החלל שבראש שלי, שיתפוס את המחשבות הטורדניות. רק קול צעדיי נשמע ברחוב. פה ושם אני רואה אנשים ממהרים לתפילה, פועלים של העירייה שמפנים את פחי האשפה וזבנים שפותחים את החנויות שלהם. ריח קפה חזק עולה באפי, וריח של לחם שנאפה במאפייה הסמוכה.

אני מסתובבת לי ברחוב, וכעבור זמן מוצאת את עצמי ליד ביתה של תחיה. לנסות לדפוק בדלת? ומה אם תיבהל? אבל הדחף לנחמה גובר על הבושה, ואני נוקשת חלושות בדלת. תחיה פותחת לי, מנומנמת, ובניד ראש מסמנת לי להיכנס פנימה. אנחנו יושבות בשתיקה, אבל בכלל לא אכפת לי. מרגישה שגם כשאני שותקת אתה אני מקבלת את מה שאני צריכה.

תחיה מפרה את השקט ושואלת: עוד לילה לבן? אני משיבה לה שכן, ושכבר אין לי כוח יותר. אני מותשת מכל המחשבות האלה. היא שואלת איזה מין סוג של מחשבות, אם זה היה משהו ספציפי, ואני מספרת לה על הזיכרונות האלה, שלא מרפים. שמגיעים גם במהלך היום, ברגעים לא צפויים, אבל בעיקר בשעות הלילה, כשהכול שקט ורגוע כביכול. אני רואה דברים כל כך מוחשיים. הנה אנחנו בין השיחים, והנה בבית של סבתא. כאן אנחנו באמבטיה של דודה נחמה, וכאן בבית המלון. הלוואי שהייתי זוכרת ככה את החומר לבחינות, אני אומרת לה, ורואה חיוך קטן בזווית עיניה.

זה מדהים, אני זוכרת הכל כאילו זה היה לפני דקה.

תחיה לא ממחרת להשיב לי. היא מהורהרת מאוד, ואני שואלת את עצמי אם היא בכלל אתי או שהיא עצמה עוד לא התעוררה. אבל אחרי זמן היא אומרת: את יודעת, יש שיטה ששמעתי עליה, שעוזרת לשבש את הזיכרונות האלה. תרצי שננסה אותה?

לא יודעת מה קרה לי באותו רגע, אולי חוסר השינה, אולי התסכול, אבל הרמתי את קולי והשבתי לה: נמאס לי מכל הטיפולים האלה, מכל השיטות שכל אחד מנסה ליישם עלי!!

עלי זה לא עובד. בסוף אני נשארת עם עצמי ועם המחשבות שלי, והכול נשאר כמו שהיה. חוץ מזה, מה את בכלל יודעת על התחושות האלה שלי? הרי אין לך מושג בכלל מה עובר עלי!

על פניה של תחיה חלפה עננה של כאב, היא נשכה את שפתיה אבל לא הסירה את עיניה ממני. ציפיתי שתשיב לי בצעקה, שתגיד לי שאם ככה שלא אבוא אליה יותר, הרי זו אני שדפקתי לה בדלת בשעה כל כך מוקדמת, והיא הכניסה אותי בלי להגיד מילה. אבל היא לא אמרה דבר מכל אלה, רק אמרה שהיא מציעה, שהיא יודעת שזה דבר שעשוי להועיל, אבל כמובן שאני אחליט אם אני רוצה או לא. אחרי שהות קצרה, אולי כדי להפיג קצת את המתח שיצרתי בעצמי, השבתי לה: נו, מה יש לי כבר להפסיד? אני ממילא כבר כאן, לא?

תחיה נשארה רצינית, ואמרה: המחשבות האלה שיש לך בראש הן מאוד טבעיות. לפעמים יש לנו מן נטייה כזאת, לשחזר סיטואציות רעות שקרו לנו, ולראות אותן שוב ושוב. זה סרט שלם שמתרוצץ לנו בראש, שיש בו קולות וריחות וגם הדבר עצמו שפגע בנו. ובכל פעם שאנחנו מגיעים בסרט הזה לרגע הפגיעה, אנחנו מרגישים אותה שוב, לפעמים כאילו היא קורית כאן ועכשיו.

לכן הרעיון הוא להריץ שוב את הסרט הזה, אבל לשנות אותו במקום שבו התרחשה הפגיעה.

ואיך עושים את זה? שאלתי. האמת היא שהייתי די עייפה מכל התיאוריות האלה, ולא ממש האמנתי שזה יעבוד עלי. אבל אותה עייפות גם הכניעה אותי מלהתנגד לשמוע מה יש לתחיה לומר.

תחיה השיבה לי שיש לי בחירה האם לספר לה סיטואציה כזאת שעולה במוחי שוב ושוב, או להעלות אותה במחשבותי. העדפתי לספר על הסיטואציה הזאת בקול. היא שאלה אותי שאלות מנחות, איפה מתרחשת הסיטואציה, מה היה מזג האוויר ועוד, כדי שאכנס אליה ממש, ואז שמעה ממני על הזיכרון הנורא הזה שעלה שוב ושוב.

זה היה קשה, אבל הדברים נאמרו, ותחיה לא התאפקה והתחילה לבכות. לאחר שנרגענו שתינו, היא ביקשה שאחזור על הסיפור, אבל הפעם, כשאני מגיעה לקטע הקשה, שאשנה אותו. היא הציעה לי לראות את ביני בצורה מגוחכת מאוד, מצחיקה, נניח עם מוצץ ענק בפה, או טיטול, או אף של ליצן. וברגע שאני מגיעה בסרט למקום שבו הוא אומר דברים שאני לא רוצה לשמוע, לדמיין כאילו מהפה שלו יוצאים דברים מצחיקים, מגוחכים, עם קולות משונים.

התגובה הראשונה שלי הייתה התנגדות. באמת, אמרתי לה, נראה לך שהשטויות האלה יעזרו לי? שום דבר מצחיק לא מתלבש על האיש המפחיד הזה!

אבל היא לא הרפתה והציעה שנעשה ניסיון ונראה. וכך, חזרתי על אותו סיפור עצמו, אבל ביקשתי ממנה שהיא תהיה זאת שתתאר לי את הדברים המצחיקים. וכך היה. חזרתי שוב על הסיפור, ובכל פעם שהגעתי למקום כואב, תחיה הפעילה את דמיונה ואת חוש ההומור שלה והצחיקה אותי עד דמעות. צחקתי כמו שלא צחקתי מזמן, ותחיה יחד אתי. אבל היא לא הסתפקה בפעם אחת כזאת. היא ביקשה שאספר את הסיפור הזה שוב ושוב, ובכל פעם אמחק את הדברים הכואבים באמצעות הדמיון והצחוק. ככה ישבנו שם שתינו, בשעת בוקר מוקדמת, וצחקנו עד שכאבה לנו הבטן. פתאום אותה סיטואציה, שלא הרבה קודם לכן גרמה לי לבכי היסטרי, הצחיקה אותי עד דמעות.

ישבתי שם על הכורסא, שקראתי לה כורסת הטיפולים שלי, והרגשתי שאני נינוחה כמו שהרבה זמן לא הייתי. כל גופי אמר רפיון ונינוחות. התפללתי שזה יישאר כך ולא ישתנה לעולם, למרות שידעתי שהסיכוי לכך הוא קלוש. פתאום, בעודנו יושבות מהורהרות, השעון המעורר של תחיה צלצל. נדמה לי שרק אז קלטתי כמה מוקדם הגעתי אליה. תחיה אמרה שהיא צריכה להתארגן ליציאה, אבל אני מוזמנת לנוח על הספה בינתיים. כנראה שנרדמתי שם חזק, כי כשהתעוררתי הייתה שעת צהריים, וליד ראשי גיליתי

פתק: שירה ליה, ישנת כל כך טוב שלא היה לי לב להעיר אותך. מאחלת לך יום שלא
תרצי לשנות בו שום דבר..

עברו רק שבועיים מהפגישה ההיא אצל הרב, אבל עדיין נותרו אצלי מיליון שאלות. רציתי לפנות אליו שוב, אבל התביישתי. גם כי לא רציתי לחפור לו, וגם כי הן היו קצת אישיות מדי. אבל בסוף התגברתי על הבושה והתייצבתי במשרדו.

"יש לי שאלה ישירה. תגיד לי את האמת:

אחרי מה שעברתי - אתה באמת חושב שמישהו ירצה להתחתן אתי? הרי אני כבר משומשת... כבר נגעו בי. אני לא באה לבעלי נקייה וחדשה.. אתה מבין? אני לא טהורה, אני מזוהמת!"

הרב הנהן בהבנה:

- "זו באמת שאלה של הרבה בנות.. טוב ששאלת. קשה לשמור כאלו שאלות בבטן, נכון?"

תראי, יש לנו מחשבה כזאת שאומרת שאם נוגעים בנו פיסית, גם בלי שהסכמנו - זה נחשב כאילו נכחנו שם נפשית. וזה לא נכון, זה לא נכון בכלל. אם הוא כפה עלייך את זה, אם את לא רצית שהוא ייגע בך, אם לא בחרת בזה - אז הנגיעה הזאת לא נחשבת למאומה.

כי הנגיעה הזאת לא הגיעה אל תוך הנפש שלך. ואפילו אם הייתה לך מזה הנאה מסוימת - זה עדיין לא נגע בך באמת. כי לא רצית בזה".

הנהנתי בראשי, והסטתי את מבטי אל החלון. מביטה בטיפות הגשם ששטפו את הרחוב.

- "אבל הרב, איזה גבר יוכל לסבול שאשתו עברה דבר כזה? אני רק אספר את זה לבחור והוא כבר יברח"..

"תפסיקי לפחד", אמר הרב, "אני מכיר עשרות בחורות שעברו את זה והן הקימו בתים לתפארת! אני חושב שלא צריך לספר על זה לבחור בפגישה הראשונה, וגם לא בפגישה השלישית. תאפשרי לו להכיר אותך לעומק, להיקשר אלייך..

ורק אז - תרמזי לו על כך. לא צריך לפרט כל מה שקרה לך. זה לא יעשה לו טוב. ספרי לו רק בקווים כלליים. אפילו אם הוא ילחץ לדעת יותר - אל תספרי לו. נקודה.

זה עבד אצל בנות אחרות, וזה יעבוד גם אצלך. בשום פנים ואופן אל תיכנסי אתו לפרטים של מה שהיה. ואל תעשי מזה עניין גדול; סה"כ את כן עברת טיפולים ועבדת קשה כדי שלא יישארו בך צלקות, נכון? אז אין כאן בעיה של חוסר אמון ביניכם."

"אהממ.. נכון. אם כבוד הרב אומר.. אבל מה אם הוא יחליט שהוא לא רוצה?"

- "אם הוא לא רוצה - הוא לא החתן שלך!! מבחינתי, אם אחרי שהוא שמע את הרמז על מה שקרה והוא רוצה להמשיך אתך - הוא הראוי לך. זה אומר שהוא מספיק רגיש, בוגר ומכיל. ויודע להעריך את הטוב שצמח ממך בגלל זה. ואם הוא לא רוצה - הוא פשוט לא עבר את המבחן".

הוא החליק בידו על הגמרא שהייתה על שולחנו והוסיף: "אני חושב שמגיע לך בעל מיוחד וגדול".

"אמן!" לחשתי נרגשת מהאמון של הרב.

- "אני רוצה לומר לך עוד משהו חשוב, שאולי המטפלות שלך לא חשבו שאת צריכה לשמוע על זה בגילך. אבל בגלל שעברת מה שעברת, צריך לומר לך אותו:

את בעז"ה תקימי בית ומשפחה בריאים. חשוב מאוד שתדעי שבבית בריא היחסים בין בעל לאישה הם מלאי כבוד. אין כאב. אין שמץ של כפייה. הכול בהסכמה. הכול ברצון. הכול בצורה מכובדת. הכול בא מאהבה. זה יהיה בכבוד. ברגישות. עם הלב והנשמה. לגמרי אחרת ממה שחווית. שמים וארץ.

יש הלכות שמורות איך לעשות זאת בצורה הנקייה והשמחה ביותר. את צריכה לזכור מה שההלכה אומרת על יחסים בין בעל לאישה: בעל צריך לאהוב את אשתו כגופו ולכבד אותה יותר מגופו. בוודאי ברגעים האינטימיים".

חייכתי! זו הייתה נקודת אור.

הרשתי לעצמי לשתות מהמים שהיו על השולחן בהקלה אך פתאום נזכרתי בעוד
שאלה:

"הרב, לפני כמה שנים דיברתי עם רבנית על כל העניין של השידוכים, והיא הציעה לי
להתחתן עם ביני!

התרסקתי מזה.

התווכחתי אתה, אבל היא אמרה לי שזה מה שהתורה אומרת. למה התורה אומרת דבר
כזה? זה נורא!"

ניכר על הרב שהוא הזדעזע ממה שאמרתי. אבל הוא לא אמר לי מילה רעה על אותה
רבנית, רק אמר בצער: "אוי ואבוי, חבל שהיא אמרה לך את זה. אל תתחתני עם ביני. הוא
איש רע. את צריכה משהו פי אלף יותר טוב ממנו. את צריכה מישהו טוב. מישהו ברמה
שלך. לא נבל כמוהו".

- "אז למה התורה אומרת על מי שפיתה ואנס שהוא חייב לשאת אותה?"

- "הוא חייב, היא לא חייבת. רק אם היא רוצה".

- "אבל בכל זאת - למה הוא חייב?"

- "כי האנשים שחיו פעם הסתכלו על מי שנאנסה בצורה מעוותת ולא רצו להתחתן
אתה. היא הייתה יכולה להישאר בלי בעל כל החיים. בלי מי שיפרנס אותה וידאג
לצרכיה. לכן התורה אומרת: 'אנסת? תשלם!! אתה מחויב להתחתן אתה בין אם היא
מתאימה לך ובין אם לא.

גם אם אחרי מה שעוללת לה מאסת בה - אתה חייב לתקן את הנזק ולהתחתן אתה רק
אם היא תרצה. ולא עוד - אלא שאתה לא יכול לגרש אותה כל החיים שלך אלא אם היא
תרצה.

בקיצור, הוא נעול לנצח. אני חושב שדבר כזה עשוי להרתיע לפחות חלק מהאנשים. אם
הם ידעו שהם עלולים כל החיים שלהם לשלם על אונס אחד - אולי הם יחשבו פעמיים!

בכל מקרה, זה עונש שלו. לא שלה. אם היא לא רוצה בו - היא לא חייבת כלום.

מבינה, שירה?"

"הרגעת אותי, כבוד הרב!", אמרתי וחיוך של הקלה גדולה האיר את פני.

נעמדתי כדי לקום אך מראהו המהורהר של הרב אותת לי שעוד לא נגמרה הפגישה.

התיישבתי שוב, מחכה למוצא פיו.

- "שירה. אני יודע שכבר עברת טיפול. אם אני מבין נכון היית שנתיים בטיפול אצל תמר,

והיו לך איתה עוד שנים-שלושה מפגשים בודדים בשנים האחרונות, נכון?"

הנהנתי, מנסה להבין למה הוא חותר.

- "תראי, קודם כל אני מעריך את זה שהלכת וטיפלת מעצמך. יש כאלה שמדחיקות

ומחכות שהכאב יברח... אבל הוא נשאר שם, הגוש השחור הזה. לכן זה יפה ומוערך

בעיניי שהלכת. אבל..." הרב נעצר ונשם נשימה עמוקה,

"אבל השאלות שלך מספרות שעוד לא הכל פתור. שיש בך עוד חלק שמדמם.

אם את מרגישה שאת פגומה, אם את לפעמים סוחבת על הגב שלך את השק הכבד

של האשמה, אם את לא בטוחה במאת האחוזים שבעלך יהיה גאה בך על מה שעברת -

את עדיין קצת מדממת. קצת כואבת. לא שלימה עם עצמך עד הסוף.. אני צודק?"

שתקתי. אמת. טיפול שעוברים בגיל צעיר אינו שווה ערך לטיפול שעוברים בגיל בוגר. זו

ראיה אחרת על הדברים, זה עיבוד שונה, הרבה יותר אמיתי ונוגע. צודק.

הרב שראה את שתיקתי המתארכת הוסיף בעדינות:

" זה באמת קשה לגעת בדברים.

לחוות אותם שוב.

לחזור אל האש ששרפה אתך.

לחזור לחור השחור ממנו אנו בורחות.

צריך המון המון כח כדי לגעת בזה ולהצליח להישאר בחיים.

לאט לאט האש יורדת, פחות שורפת.

לאט לאט מסתכלים לה בעיניים ויכולים לה.

מפסיקים להוציא כל כך הרבה אנרגיות בבריחה ממנה.

ההתחלה הקשה הזו - שווה את הסוף."

- "כן. אבל אני כן שורדת יפה את החיים, למרות הצלקת.."

"בדיוק. טיפול יעזור לך לחיות את החיים ולא רק לשרוד אותם."

עצמתי עיניים. לחיות את החיים.

עם יד על הלב -אני זקוקה לזה.

פרק 28 - סבך של שאלות

חול המועד פסח. האביב בשיא פריחתו. מיכל, תחיה ואני מחליטות לקפוץ על המציאה ולנסוע לטיול בטבריה.

טיילנו במעיינות, התפללנו בקברי צדיקים, הצטלמנו יחד וזמזמנו שירים להנאתנו.

לעת ערב, נסענו למלון שבו שכרנו חדר, הנחנו את חפצינו וירדנו להתבשם מיופייה של הכנרת.

מיכל הלכה לקנות ארוחת ערב קלה ואני נותרתי עם תחיה. לקחנו כסאות והתיישבנו בנינוחות על שפת הכנרת. המיית הגלים והשקט סביב גרמו לדמעות ולזיכרונות מהעבר לשטוף אותי ושיתפתי בהם את תחיה:

אנחנו נוסעים לטייל בכנרת עם המשפחה המורחבת.

רגליי מקפצות בלחץ וידיי תולשות בעצבנות את חוטי הסריג השחור

הגדול שאתו הגעתי.

נסענו בשיירה שכללה את כל רכבי הדודים, וכשמדי פעם חלף לידנו רכבו של דוד יהודה -

ביני נופף לי לשלום ואת פניו עטר חיוך חברי.

רציתי לקפוץ אל הכביש, לרסק את עצמותיי ולהידרס תחת גלגלי המכוניות.

הגרדום שאליו אני מובלת הפחיד אותי יותר מכל דבר אחר,

אבל חששתי מהאפשרות שההתאבדות לא תצליח וביני עוד יכעס עלי על שניסיתי להתחמק.

ניסיתי להירגע. נברתי בתיק הגדול והתחלתי לאכול מכל הבא ליד.

כשהתאוששתי מעט, פניתי לאמי כשעל פניי חיוכי הענק והנצחי

שתמיד מצליח לחפות על הכול:

"אמא, מותר לבן-דוד להתחתן עם הבת-דודה שלו?"

"לפי ההלכה זה מותר. אבל לא נוהגים ככה. למה?"

"סתם עניין אותי."

"שלא יהיו לך תכנונים." הזהירה אמי כשעל פניה בת צחוק, "יש לך עוד זמן, אה?"

"חחחח כן.. ואמא, מאיזה גיל אני צריכה לשמור נגיעה?"

"תמיד".

שרשרת של צפירות קצביות שהגיעו מרכבו של דוד אילן

הסיטו את תשומת לבה מהשיחה, ואני שקעתי בהרהורים נוגים.

הגענו אל החוף. הגברים הלכו להקים סוכה והאימהות פנו לארגן ארוחת בוקר מושקעת.

רק אני נשארתי ברכב, מכוסה עד מעל הראש בסדין ישן שמצאתי.

שמעתי צעדים ושיטחתי את נשימותיי, כדי שהאלמוני שמתקרב יחשוב שאני ישנה.

הסדין הוסר מעלי בתנופה וכתפי טולטלה בחוזקה.

פקחתי את העיניים לכדי חצי וגיליתי את פניו המאשימות של ביני:

"קומי כבר, הייתי צריך לחפש אותך בכל החוף! בגללך כמעט גילו אותנו!"

"אני לא מרגישה טוב", ענית בקול מנומנם.

"נו, מה זה משנה עכשיו? בגלל שאת לא מרגישה טוב את תוותר על להיות אתי?!"

נו, קדימה! אין זמן, קומי!!!"

"אבל אמא שלי תדאג אם היא לא תמצא אותי פה."

"היא לא תדאג ולא נעליים. היא עסוקה באוכל. בואי!"

ההחלטיות שלו לא השאירה לי ברירה נוספת,

והוא משך בידי ו"עזר" לי לצאת מהרכב.

ניסיתי למשוך את הזמן וללכת לאט, אך ביני סינן בשקט:

"אני לא אוהב את המשחקים האלו שלך. מובן??"

"איזה משחקים?" שאלתי בהיתממות.

"תקשיבי טוב: ברגע שאני קורא לך - את צריכה לבוא. נקודה.

אל תשחקי את עצמך חולה, ואל תברחי ממבטי העיניים שלי.

אחרת - לא נוכל להמשיך להיות חברים!"

הוא דחק אותי להיכנס אל תוך השיחים.

הבטתי לעבר הכנרת שהשתרעה למלוא עיניי ונפרדתי ממנה בלבי:

"מהרגע שאני נכנסת לשיחים - אני כבר לא אותה שירה.

מאונס לאונס אני מתרחקת מעצמי יותר ויותר.

הי, כנרת. תזכרי אותי איך שהייתי; מתוקה וטהורה. היי שלום".

נכנסתי עם ביני לשיחים.

עשיתי הכול לאט, מנסה להרוויח עוד כמה רגעים של חיים.

למלא את ראותי אויר לפני שאני צוללת לתהום.

הדקות נקפו, צהלות הילדים המשתובבים במי הכנרת התרחקו, ואני עדיין אתו,
בתוך השיחים.

בראשי החלו להתרוצץ שאלות כואבות:

"איפה ההורים שלי? מה עם אחותי? הם לא שמים לב שאני נעדרת?

הם לא שואלים את עצמם איפה אני, ילדה קטנה,

שמדי פעם נעלמת לזמן רב וחוזרת אחר כך חבולה נפשית?

האם עד כדי כך המשחק שלי מושלם, עד שאיש לא שם לב שאני חוזרת אליהם
בגופי, אבל ממש לא בנפשי?"

רק בצהריים שיחרר אותי ביני לנפשי.

גררתי את עצמי לרכב כדי לחזור אל מתחת אותו סדין ישן.

והפעם, כדי להירגע מהכאבים.

תחיה לא הייתה מסוגלת לומר מילה.

היא רק ליטפה אותי באהדה והביטה ביחד אתי על הגלים הכחולים שהתנפצו אל הסלעים האיתנים.

"ביקשתי אז מהכנרת לזכור אותי מתוקה וטהורה", אמרתי בעודי מקנחת את אפי האדום,

"אבל עכשיו"...

"אבל עכשיו את חזרת אליה. גם מתוקה, גם טהורה וגם גיבורה!"

"את באמת חושבת ככה?" שאלתי ולרגע נראיתי פגיעה.

"אם לא הייתי חושבת ככה - לא הייתי אומרת את זה", אמרה תחיה בלחש

והגישה לי עוד כמה ממחטות נייר.

עצמתי עיניים ברגיעה ונשמתי עמוק אל תוכי את אווירה הצלול של הכנרת.

ואז גאה בי כאב נוסף:

"תחיה...אולי אני מצליחה להתמודד עם הפגיעה בגבורה,

אבל יש דברים שגם אם ארצה - לעולם לא אוכל להתגבר עליהם".

"כמו מה למשל?" שאלה תחיה בהתעניינות.

"אני לא בתולה", אמרתי בקול סדוק ונאבקתי בדמעות שאיימו לפרץ שוב.

תחיה הניעה את ראשה מצד לצד.

"אני אגלה לך סוד: בימינו למעלה משבעים אחוז מהבנות מגיעות לחתונה לא בתולות.

לא בגלל שהן היו עם גברים. אלא בגלל שהבתולים שלהן נקרעים. היום הבנות לא

מתנהלות כמו שנשים התנהלו בעבר; הן רצות מהר, עולות על סוסים וכו'

ואז הבתולים שלהן נקרעים..

ותדעי לך, שזה לא מה שחשוב לבחורים.

מה שחשוב להם זה שהבחורה לא פשעה עם גברים אחרים. ואת - לא פשעת!"

זרקתי מהורהרת אבן אל תוך הכנרת ולרגע נהייתי לראות את עשרות המעגלים שהתחוללו סביבה.

"ואם עדיין קשה לך עם זה", המשיכה תחיה, "בהדרכת כלות שמיוחדת לבנות שעברו

את זה - יגידו לך עצות רפואיות, טכניות ויצירתיות. ל'מכון פועה' יש מדריכות מאוד

טובות בתחום ואפשר לסמוך עליהן. זה לא צריך להטריד אותך, יקירתי".

הרמתי עיניים למעלה ושלחתי לשמים הנסוכים מעליי מבט מלא בתודה.

מיכל חזרה עמוסה בשקיות, ואנו קמנו לעזור לה לשאת אותן לבית המלון.

"יאללה, לישון!" זירזה אותנו תחיה בחיוך אוהב.

"מחר אנחנו צריכות לקום מוקדם כדי להספיק להגיע למסלול לפני שיתחילו הפקקים".

פרק 29 - מקווה ישראל השם

אני לא יודעת מה עשה לי את זה. אולי רחש הגלים. אולי עברתי איזה תהליך פנימי.

ישנתי כל כך חזק בלילה הארוך הזה. ישנתי וישנתי. שום דבר לא העיר אותי.

מיכל עמדה מעליי ונענעה אותי:

"שירה.. קומי.. אני מעירה אותך כבר בפעם העשירית.. בוקר טוב!!"

אך אני מיאנתי להיפרד מהשינה המתוקה.

קולה הנלאה של מיכל נשמע שוב, אבל לי לא הייתה כל כוונה לקום והמשכתי לישון

בלא נקיפות מצפון; הרי אתמול בערב עברה עליי חוויה קשה,

ותחיה, שהתמלאה כלפיי ברחמים, ודאי מבינה אותי.

לבסוף, כשקמתי שעתיים מאוחר יותר, ראיתי שפניה של מיכל לא כתמול שלשום.

יצאנו למסלול בשתיקה טעונה, וכשתחיה חזרה לרגע לרכב,

שאלתי את מיכל בזהירות: "עשיתי משהו רע?"

"תסתכלי בשעון ותגידי לי את אם עשית משהו רע", היא ענתה בקול קשה.

הייתי בהלם. מאז שנודע הסיפור עם בני - אף פעם לא דיברו אלי ככה.

ודווקא עכשיו, כשאני עוד כואבת את הזיכרונות מאתמול - זה מה שיש לה לומר?

"תראי, שירה, אני אחות נחמדה. למרות שבתחילה לא הצלחתי להכיל את הכאב שלך

וקצת עקצתי אותך. אבל עכשיו אני אולי נחמדה מדי.

זזה פשוט מזיק לך. בינינו, את מקבלת המון צומי מהסיפור שלך. תודי!

את מקבלת צומי מאבא ואמא, מהיועצת בבית הספר, מהרב, מתחיה, ממני..

כולם מקיפים אותך ברחמים ומנסים לשמח אותך. ואת נשאבת לזה.

את מתמכרת לזה עד הסוף..

את שמה לב?

אף אחד לא מעז לשים לך גבולות כדי לא לפגוע בך, ואת מנצלת את ההכלה הזאת..

ותביני, ברור שיש מה להכיל אותך, אבל ממש לא בצורה שאת לוקחת את זה.

זזה ממכר, קשה לא להתמכר לזה, את צודקת, אבל זה כמו ביצה.

היא חמה, היא מחליקה, היא מפתה.. אבל היא ביצה! את צריכה להבין את זה!"

הבטתי עליה ולא ידעתי מה להגיד.

"את באמת באמת רוצה להמשיך קדימה? את באמת רוצה שיהיו לך חיים יפים?"

היא שאלה ביותר משמץ של דאגה.

"רוצה מאוד", עניתי בשקט.

"אז את חייבת להחליט לצאת מהביצה.

את חייבת להבטיח לעצמך שאת מפסיקה להתמסכן.

מפסיקה להישאב לזיכרונות ולהתמרמר.

אם תמשיכי לחשוב שאת מסכנה - בסוף את באמת תהיי מסכנה!

את יודעת מה יקרה אם לא תחליטי לצאת מזה?"

הנהנתי בראשי לאות "הן" ולאות "לאו" ביחד.

"אז אני אגיד לך מה יקרה:

הרחמים של כולנו פשוט ישאירו אותך תקועה מאחורה.

ולא תוכלי לצמוח, ולא תוכלי להגשים שום חלום - כי את פשוט תלויה בנו.

דווקא הצומי מכולנו הוא זה שנותן לך כוח להתקרבן ולהתמסכן!"

התחזית העגומה הזאת עשתה לי רע והתקוממתי בכעס:

- "אבל מה אני אעשה שאני באמת מסכנה?

ככה אלוקים גלגל. שאני איאנס כל כך הרבה פעמים.

אולי אם היית איתי שם - היית מבינה למה אני מרגישה מסכנה".

- "אוקיי. קיבלתי; את מסכנה!

ועכשיו תגידי לי את: איך בדיוק המסקנה הזאת אמורה לעזור לך להתקדם בחיים?

להפך, זה רק מפיל אותך יותר, שירה! את חייבת להפסיק לתת למקרה הזה לנהל

אותך, את צריכה לנהל אותו!

את ה'בובת מריונטה' של עצמך. את החוטים שלך - את מחליטה לאיפה להזיז!

ואת בהחלט מסוגלת להזיז אותם לכיוון טוב.

את יכולה לצאת מזה!!"

נזכרתי בדברים שאבא אמר לי פעם.

הוא הסביר שהפירוש של הפסוק "מקווה ישראל - השם" הוא

שלא משנה מה עברת בחיים - יש כוחות אלוקיים שמטהרים אותך לחלוטין.

אלוקים בעצמו מטהר אותך מהכול!!

אלוקים נותן לך את האפשרות להמשיך קדימה! אחותי צודקת.

פרק 30 - אמרתי "לא" ונשארתי בחיים

"שירה, אני פותחת מדרשה לבנות!!" סיפרה לי תחיה בהתלהבות.

"זה יהיה מעולה, זה פשוט ירים את עם ישראל גבוה!"

אני בעצמי בוגרת מדרשה ואני אומרת לך, את נכנסת מישהי אחת ויוצאת אחרת לגמרי!

עמוקה יותר, מתוקנת יותר... החיים של בוגרת מדרשה שונים לחלוטין מחיים של מישהי

שלא הייתה. זה עולם אחר. ואני כבר מצאתי מבנה מתאים וסגרתי עם רבנים ממש

מיוחדים!

ואין, זה יהיה פשוט טוב!"

חיבקתי אותה בהערכה - "וואי, תחיה, את מדהימה! איזה רעיון מקסים, את באמת רבת

פעלים!"

- "תודה נשמה! אני עושה עכשיו גיוס בנות... זה הקטע הכי קשה, צריך 'לגרד' בנות

ולשכנע אותן. הן פשוט לא מבינות כמה שזה יעשה להן טוב... הן לא מבינות!

אבל את תהיי התלמידה הראשונה, נכון?"

אוי לא. אוי לא! כבר סגרתי מקום לימודים מעולה... וכל כך רציתי ללכת לשם.

התייעצתי עם כל העולם וכולם דחפו אותי. ועכשיו תחיה בונה עלי? רק לא זה. השם!

"אה... האמת שאני צריכה קצת לחשוב על זה.

כי כבר סגרתי על לימודים בשנה הבאה... מבינה תחיוש?"

- "כן.. אני זוכרת שסגרת על לימודים. אני גם זוכרת את כל ההתלבטויות שלך.. אבל

עכשיו כשקמה מדרשה - ברור שהיא תהיה לך יותר טובה, לא?

תקשיבי, זה יהיה בשבילך הטיפול הטוב ביותר! את ממש תצמחי.. את פשוט תתרפאי!"

איזה ברוך. אני בקשר כ"כ טוב עם תחיה. ואני ממש מעריכה אותה...

ובאמת, היא תמיד יודעת מה יעשה לי טוב.

אם אני אגיד לה "לא" - ברור לי שהיחסים בינינו יתרופפו.

ורק זה חסר לי. להפסיד אותה.

מצד שני, פשוט ידעתי שמקום הלימודים הזה הוא החלום שלי.

דמיינתי אותו כבר חצי שנה ועשיתי שמיניות באוויר כדי להתקבל לשם. אוף.

וחוץ מכל זה, אם אני אומר לתחיה "לא" - היא תיעלב.

והיא האדם האחרון שאני רוצה לפגוע בו. זו גם כפיות טובה נוראית.

כבר עדיף לי להפסיד בשביל זה את מקום הלימודים!

בערב, בשיחה עם אבא, סיפרתי לו על הדברים, מבולבלת.

"שירונת, את חייבת לדעת להגיד 'לא' ולא להרגיש אשמה. חייבת.

לא משנה מול מי את עומדת. אחרת, תצטרכי לוותר על החלומות שלך.

ומה יהיה עם בחורים? תתחתני איתם כי לא תרצי לפגוע בהם? איך תגידי להם 'לא'?"

"אבל אבא, זה מקרה אחר. פה מדובר בתחיה... היא המלאך שלי.

ותכל"ס אני כבר באמת לא יודעת מה אני רוצה לעשות בשנה הבאה".

"שירה, אני בטוח שהלב שלך יודע מה הוא רוצה.

אני מציע לך להוציא מסביב את כל השיקולים החיצוניים ולהקשיב רק לו".

אבל איך! איך אני אגיד לה 'לא'! איך. אני לא מסוגלת. לא מסוגלת!!

נחתתי על המיטה והחבאתי את הראש שלי מתחת לכרית.

כשהעזתי לדמיין איך שאני אומרת לתחיה "לא" -

התערבבו לי הפנים הפגועות שלה עם מבע פניו האומלל של בני

וידעתי שאני פשוט לא מסוגלת.

לא מסוגלת לפגוע בבן-אדם, לא מסוגלת שלא לרצות.

רציתי להירדם ולקום אחרי שנה, כשכול הדבר הקשה הזה יהיה מאחוריי.

אבל אמא שנכנסה לתמונה לא ויתרה לי:

"את יכולה ועוד איך להגיד לאנשים 'לא'.

פשוט תפסיקי לשנייה להיכנס לנעליים של השני ותחשבי רק על עצמך:

אין עכשיו אף אחד בעולם חוץ משירה.

קדימה, תתקשרי!"

- "אמא, בבקשה, עזבי אותי, אני לא מסוגלת".

הדמעות הגדולות שזלגו על לחיי העידו על כך, אבל לאמא זה לא היה משנה:

"את מסוגלת!" אמרה בתקיפות, "את צריכה להבין שמה שאת מרגישה חשוב

לא פחות ממה שהאדם שמולך מרגיש!

את חייבת שזה ייכנס לך לראש! מבינה?"

"אמאא! די", התחננתי לפניך בחולשה, מודה לעצמי בצדקת דבריה.

אבל היא לא התכוונה להרפות. היא התיישבה לידי וחיכתה שארים אליה טלפון.

נשמתי עמוק והתקשרתי לתחיה.

אמרתי לה שהחלטתי בשנה הבאה להתחיל ללמוד.

הדגשתי שזה לא סותר את ההערכה שלי למפעל שהיא מקימה, ושאם היא תצטרך

עזרה -

אני באמת מוכנה לעשות הרבה, אבל בשנה הבאה - אני בלימודים.

תחיה אומנם לא הצליחה להסתיר את אכזבתה,

אבל לרווחתי היא לא לקחה את זה קשה כמו שחשבתי.

ניתקתי את השיחה והרמתי עיניים לאלוקים -

"השם, תראה, עשיתי את זה! אמרתי 'לא'!

אני, שירה, אמרתי לבן-אדם 'לא'! אני בטוחה שאתה גאה בי.

לא התעלמתי מהכוחות שנתת לי להתמודד גם בניסיון הזה.

ומה אשיב לך והכול שלך!"

פרק 31 - יש דין ויש דיין

מקום לימודים חדש. בנות חדשות. אני משווה לעצמי פנים רגילות. כאילו לא עברתי כלום. כאילו.

ה"כאילו" הזה התנפץ אחרי שבועיים, ביום שבו חברה לספסל הלימודים שאלה אותי:

"את תמיד היית כזאת? גם בבית הספר?"

"כזאת מה?"

"כזאת.. אחת שצועקת בשיעורים.. לא מאפשרת למרצה לגמור משפט. איך המורות

שלך שרדו אותך?!"

נשכתי את שפתיי. היא השלישית שאומרת לי את זה מתחילת הלימודים.

מה, אני צועקת? החלטתי לשים לב לזה יותר ובאמת הבנתי שאני לא מפסיקה לצעוק.

אחרי כ"כ הרבה שנים של טיפולים אני כבר מומחית ומבינה לבד

שהצעקות שלי הן ביטוי קל לרעש האדיר שיש לי בלב.

יש אפשרות להשתחרר ממנו?

הגעתי לתחיה ושפכתי לפנייה את כאבי.

שאלתי אותה אם אפשר להשתיק את הרעש הזה.

"שירונת... נראה לי שזו שריפה שקשה לכבות.

לדעתי כדאי לך להשלים עם המצב הזה וזהו.

ככה את. תפסיקי להילחם בעצמך כל הזמן. תתחילי לשמוח בעצמך!"

זעמתי.

ביום שבו אני ארשה לעצמי להשלים עם המצב הלא מתוקן שלי - אין לי מה לעשות פה יותר! אז אני אלך לעוד מיליון טיפולים ואני אשלב שוב את הפסיכותרפיה, אני אזיע ואתפוצץ - אבל אני אלחם! אני אשתיק את הרעש הזה.

התקשרתי לאבא שלי, מלאת נחישות.

"אבא, נראה לי שאני זקוקה ללכת לטיפול נוסף.. אני מרגישה שיש לי עוד רעש בלב,

משהו בי לא שלם, לא נח לרגע.. מבין?"

"אם זה מה שאת חושבת - אין בעיה. אני אשלם כמה שצריך ואני אחפש מטפלת טובה.

אבל תראי, את הטיפול האחרון גמרת רק לפני שלושה חודשים..

אני חושב שיש כאן בעיה יותר שורשית. למה בעצם יש לך רעש בלב? מכאב?"

נענעתי בראשי לשלילה, שוכחת שהוא לא יכול לראות דרך הטלפון.

"את הכאב כבר עיבדתי. זה לא כאב, אבא. זו התקוממות.

כאילו יש לי בלב איזשהו קפיץ מתוח, וככל שעובר זמן שביני לא בא על עונשו -

הוא נמתח יותר ויותר."

אבא שתק, מנסה לעכל.

"שירה, אם זה ככה - אנחנו הולכים לתבוע אותו. זהו זה.

בואי נאמר די לסבל. אנחנו נתבע אותו בבית-דין פרטי. בלי שכל המשפחה והמדינה תדע.

מה את אומרת?" הרעיון המם אותי. "וואי. אני צריכה לחשוב.. תודה אבא, נדבר."

התלבטתי עם עצמי שבועיים.

במהלכם שיגעתי להורים ולתחיה את השכל.

טבעתי בים של התלבטויות וזיכרונות והחלטתי לשבת לכתוב את כל טיעוני הנגד

ולענות עליהם אחד אחד:

נגד:

1. איך אני אעמוד מולו?! אני רק רואה אותו ואוטומטית נהפכת לסמרטוט.
2. מותר לי לרסק חיים של אדם אחר כדי לחיות נורמאלי?
3. זה עלול לפגוע בשידוכים של אחיות שלו.
4. יביך אותי לספר מול הדיינים את מה שקרה שם.. זה אישי וצנוע מדיי.
5. אני לא אוכל להסתכל בעיניים של דודה אביגיל ודוד יהודה ולהרשיע את הבן שלהם.
6. אין לי שום הוכחות חוץ מאותו הביקור אצל רופאת הנשים.
7. ואם ביני ילעג לי? ואם הוא לא יודה? במקום שהוא יצא מופסד - אני אצא מופסדת!
הרי זה קורה מדי יום בבית-משפט רגיל, וזה עוד יותר יעשה לי רע.
8. ואם הדיינים לא יאמינו לי?
9. אם זה ידלוף למשפחה? יהיו פיצוצים!
והדבר הכי חשוב בחייה של סבתא ז"ל הייתה האחדות במשפחה..
10. זה יציף לי את הכול מחדש, ועבדתי קשה כדי לצאת מהזיכרונות הקשים האלה.
11. התהליך יכול לקחת כמה חודשים ואולי אפילו שנים.. זה עלול לגמור אותי נפשית.

13. ואולי אני מדמיינת את כל מה שקרה? אפשר לסמוך על זיכרון של ילדה בכיתה א'?

14. זה יכריח אותי להיעדר מהלימודים.. מה יגידו המרצים?

בעד:

1. אני חייבת לעמוד מולו. פעם אחת ולתמיד. אני צריכה לזכור מי הסמרטוט האמיתי.

אני צריכה לזכור מי כאן הרשע. דווקא חשוב שאני אשפיל אותו. ככה אני אעשה
לעצמי היפוך ביוצרות: במקום שאני אהיה מושפלת וחסרת אונים על הרצפה
באמבטיה - הוא יהיה מושפל וחסר אונים. חשוב לי להרגיש מעליו. נכון, זה ידרוש
ממני הרבה אומץ והרבה גבורה.

אבל יש לי אותם. עכשיו אני אוציא אותם לפועל.

2. ודאי שמותר לי לרסק את חייו. הוא ריסק לי את החיים באכזריות.

איסור נקימה לא חל במקרים כאלה. ההפך. התורה מצווה להעניש את האנס בכל
דרך.

3. אני צריכה להפסיק להתחשב בכל העולם על חשבוני. אלוקים ידאג לשידוכים של
אחיות שלו. מצדי, אני אעשה את ההשתדלות ואפוצץ את זה בשקט כמה שאפשר.

4. הדיינים האלו הם של בית-דין מיוחד, שמומחה בנושא. חיפשנו דווקא בית-דין כזה.

הם שומעים כל הזמן עדויות שכאלה ולכן הם יהיו רגישים ולא יחפרו.

ומקסימום - אבא יתאר להם מה שקרה. לא אני.

5. אם אני רוצה לעשות את התפקיד שאלוקים מועיד לי בעולם,

בצורה הטובה והאיכותית ביותר -

אני צריכה לחיות בצורה הטובה והאיכותית ביותר.

ולכן אסור לי להתחשב במה שירגישו דוד יהודה ודודה אביגיל.

זו תהיה הבחירה שלהם אם להגיע. בכל אופן, אני לא צריכה להתבייש במה שהבן שלהם עשה..

6. הלעג של ביני וחוסר ההודאה הם בהחלט סיכון מסוים שאני צריכה לקחת בחשבון.

"אמת מארץ תצמח" ואלוקים הוא המלך שמסובב הכול. אני מצדי אעמוד בתוקף על מה שהיה.

אשב לו על הווריד עד שיודה. לא אתן לו להתכחש!

7. בגלל שמדובר בבית-דין מיוחד - הדיינים כבר יודעים להבחין מתי ניכרים דברי אמת.

8. נשתדל שזה לא ידלוף למשפחה. אבל אני גם בטוחה שסבתא ז"ל לא התכוונה ל"אחדות" שכזו, שהכול נוצץ מלמעלה ורקוב מבפנים. "טינופת צופים", כפי שהיטיבה תחיה לתאר.

9. שווה להשקיע בזה אפילו כמה שנים. זה יעשה לי את כל שאר החיים טובים יותר.

10. אני לא צריכה להתבייש במה שהוא עשה. הוא הפושע. אני הקורבן!

11. אני לא מדמיינת כלום. יש דברים שנחרטים עמוק בנפש. גם אם ארצה לא אשכח. ואת הדם - ראו גם הוריי..

12. הדיונים בד"כ נקבעים לערב, אחרי שנגמרים הלימודים.

ועדיין נשאר לי מקום להתלבטויות.

בבוקר יצאתי מהמעונות וחזרתי הביתה בשביל להתייעץ עם אבא שלי.

התיישבתי לידו והרשיתי לעצמי ללטף את פתילי ציציותיו, כמו שאהבתי לעשות בהיותי ילדה.

"אתה יודע אבא," פתחתי בשקט, "אתמול בלילה התחרטתי על כל המהלך

ורציתי להחזיר את כל הגלגל אחורה. רציתי לבטל את כל הרעיון הזה."

אבא פתח את הפה כדי להגיד משהו, אך שב וסגר אותו בהבנה שאני לא צריכה תשובה,

אלא הקשבה.

"פתאום הבנתי שביני פשוט מסכן. הוא פעל מתוך מסכנות.

יש משפט כזה שאומר ש'אין ילד רע - יש ילד שרע לו'.

יכול להיות שכשהוא היה ילד הוא עבר תקופה קשה, יכול להיות שהיו לו קשיים

בלימודים,

יכול להיות שהוא היה בשולי החברה, ויכול להיות שבבית לא התייחסו אליו כמו שצריך.

ואתה יודע מה? יכול להיות שהוא בעצמו עבר הטרדה! אז הוא לא אשם במה שהוא

עשה..

אף אחד לא אשם. פשוט היה לו רע. אולי הוא לא פעל מרוע לב אלא מצורך לשלוט

במישהו?"

אבא שילב ידיים והקשה: "ונניח שבאמת הייתה לו תקופה קשה;

לאדם אין בחירה חופשית גם בתוך הקושי?

לאדם שקשה לו מותר ללכת לרחוב ולרצוח אנשים? תעני לי, שירה".

"אהממ.. לא. ברור שלא!"

"נו, ולמה לא? כי גם בתוך הקושי הכי גדול יש לאדם יכולת לשלוט בעצמו.

אחרת העולם היה משוגע. אחרת כולם פה היו מרביצים, אונסים ורוצחים בלי גבול, כי

הם עוברים תקופה קשה'. קושי זה לא תירוץ להתנהג כמו בהמה, קושי זה לא תירוץ

להשתולל ולפרוץ קווים אדומים. יהודי נבחן דווקא כשהכי קשה לו.

הוא בחר להתנהג בחייתיות ובאכזריות - והוא ישלם על זה! 'יש דין ויש דיין!'"

הוא ייצב את מבטו בתוך עיניי והוסיף: "ומה הפירוש שהוא לא פעל מרוע לב?

הוא לא ראה אותך בעיניים, הוא פגע בך באכזריות, לא עניין אותו מה את מרגישה,

הוא שיקר לך וכפה אותך לספק את תאוותיו. מה זה נקרא אם לא רוע לב?"

"נכון.. אבל אבא, הרב שדיבר באזכרה אמר שצריך להבין שהכול לטובה!

ובאמת יצאו מהסיפור הזה גם דברים טובים..

אז אם זה טוב למה שנתבע אותו?"

- "אוי שירונת.. תקשיבי: **את** צריכה לדעת שהכול לטובה כדי שתוכלי לקחת את כל מה

שקורה אתך למקום שבונה.

אבל **הוא** חייב לקבל עונש כבד בלי שום הנחה. אם הוא לא יקבל עונש - העולם ייהרס.

מה את חושבת, שהתורה רוצה שהרשעים יסתובבו חופשי בלי עונש כי 'הכול לטובה'?

חס ושלום!"

דפיקות בדלת. אני פותחת ומוצאת את תחיה מאורגנת ליציאה.

"בא לך לנסוע אתי למירון? אני ממש מרגישה צורך להתפלל איפשהו".

"אפשר לסרב להזמנה כזאת?" שאלתי בחיוך גדול ומיהרתי להתארגן.

איזה מלאך טוב, חשבתי לעצמי בעודי יורדת לרכב, היא בטח רוצה להרגיע אותי בתוך כל התקופה הזאת.

הדרך הייתה נעימה וזורמת. אני אוהבת את הנסיעות האלה, שבהן אנחנו רק תחיה ואני. היא שמה לכבודי את הדיסק האהוב עלי, ונסענו בשתיקה נעימה, כל אחת שקועה בעולמה.

בדרך חזרה אמרתי לה שזה מוזר, למרות השיחה עם הרב אני עדיין מרגישה אשמה. כנראה שאי-אפשר להשתחרר מזה.

תחיה לא מיהרה להשיב, אבל אחר כך אמרה לי בזהירות: "את יודעת, נראה לי שאת לא מאפשרת לעצמך להשתחרר מזה".

לא הבנתי למה היא מתכוונת. מה זאת אומרת, האם אני נהנית לאכול את עצמי?

תחיה ראתה את הבלבול שלי והוסיפה: "יכול להיות שאת מעדיפה להרגיש אשמה מאשר להרגיש חסרת אונים מול המציאות".

"תסבירי לי", ביקשתי ממנה.

"זה פשוט, אם את אחראית למה שקרה - יש לך חלק באשמה. אם את לא אחראית - את חסרת אונים. כאילו איבדת את המושכות על החיים שלך".

היא נתנה לי כמה דקות לחשוב, והמשיכה. "יש נשים שמעדיפות להרגיש אשמה ולא להרגיש חסרות אונים. חוסר אונים זה הרבה יותר מבהיל, מסכימה אתי?"

"אז עכשיו אני בעצם מדחיקה את חוסר האונים שלי?" שאלתי כשאני מתחילה לאט לאט להבין.

"גם עכשיו", היא דייקה, "וכנראה שגם פעם, כשהיית בתוך כל זה. בדרך כלל זה קורה לאנשים במצב כמו שלך, הם מעדיפים לקחת אחריות על מה שקורה במקום לומר אני חסר או חסרת אונים מולו".

לקח לי עוד כמה דקות ארוכות לעכל את מה שהיא אמרה, ואז אמרתי: "אני חושבת שאני מבינה את מה שאת אומרת, ואני חושבת שזה קצת נכון, אבל מה זה עוזר לי לדעת את זה?"

"זה עוזר לך להפסיק לטפל בהרגשת האשמה ולהתחיל לטפל בהרגשת חוסר האונים שלך מולו".

לרגע הרגשתי כאילו שאבו לי את כל הדם מהגוף.

"אבל אני באמת חסרת אונים מולו", אמרתי חלושות. "אפשר לטפל בזה?"

תחיה הביטה בי באהדה: "כן. אפשר לטפל בזה; תילחמי בו. קחי את המושכות לידיים שלך. תתבעי אותו".

פרק 33 - קידוש השם?

למחרת הופתעתי לראות על צג הטלפון שלי את מספרו של הרב.

הזדרזתי לענות, ואחרי כמה מילות נימוסין הוא אמר לי:

- "שמעתי שאת מתלבטת אם לתבוע את ביני בבית-דין.

אני מבין את השיקולים לשני הצדדים".

- "מהי דעת כבוד הרב?"

- "חשבתי על זה הרבה ויש לי דעה, אבל לפני כן יש לי שאלה חשובה:

האם את יודעת על עוד בנות משפחה שהוא אנס בעבר או ניסה לאנוס כמותך?"

- "אני יודעת לפחות על עוד ארבע בנות משפחה שהוא ניסה או הצליח, לא ביררתי..

זה היה במקביל. באותן השנים שהוא פגע בי - הוא פגע גם בהן.

אבל, כבוד הרב, איך ידעת שיש עוד?"

- "ככה זה אצל כל האנשים. אם הם מצליחים אצל אחת, הם ממשיכים אצל אחרות.

'מומר לדבר אחד, מומר לכל התורה'. אם הוא התיר לעצמו לפגוע בך - הוא מתיר

לעצמו לפגוע בכל אישה שהוא יכול. נבל כזה בוודאי פגע בבנות רבות אחרות".

- "לא!! אתה אומר שהוא פגע בבנות אחרות מלבד אלה שאני מכירה?"

- "כן! למה לא? לכן את חייבת להתלונן במשטרה. רק הם יכולים לשים אותו אחרי סורג

ובריח. רק הם יכולים לאסור אותו עשרים שנה בבית סוהר".

- "עשרים שנה בבית סוהר? לא!"

- "את מסכימה שבנות אחרות יעברו את מה שאת עברת?"

אולי ברגעים אלו הוא פוגע בבנות אחרות. לא אולי. בטוח! אם לא תתבעי אותו - הוא ימשיך. אולי זה יישמע לך מוזר - אבל את מקרה טוב. את מטפלת בעצמך. יש לך הורים שעוזרים לך. את צריכה לדעת שיש הורים שלא יודעים איך לטפל במקרים כאלה. זה לא פשוט בכלל. פגשתי הורים שמאשימים את הבנות שלהן במקום להאשים את האנס. את לא מאמינה, אבל יש. יש הורים שמעדיפים לעצום עיניים: לא מאשימים את הבנות ולא עוזרים להן. בנות כאלה עלולות לסחוב את הכאב עד יומן האחרון. אם את לא תובעת אותו, הוא ימשיך להפיץ את הרוע שלו. הוא ימשיך לאמלל בנות.

יש אנשים שפגעו בעשרות ועדיין ממשיכים בגלל אנשים 'צדיקים' שלא רוצים להזיק למשפחה או לעשות חילול השם. יש אנשים שמפחדים להיחשף ולעמוד בפני דיינים או שופטים, והרשעים הללו מנצלים זאת וממשיכים להרוס נשמות באין מפריע.

את בחורה חזקה. את יכולה לעצור אותו. את יכולה לשים מחסום לרוע שלו. תתבעי אותו היום בבית-דין. שישלם כמה שיותר. שמשוהו יעצור אותו. אולי אחר כך תתבעי אותו גם בבית-משפט. שיאסרו אותו בבית כלא. גם אם לדעתך לא מגיע לו כל כך הרבה - בוודאי לבנות שנאנסות לא מגיע להיאנס ולסבול כל כך הרבה. דעי לך שבנות נאנסות, מוטרדות ומנוצלות כל יום. גם ילדות, גם נשים וגם בנים. חייבים להפסיק את הרוע הזה! תתבעי אותו".

"ואם הוא לא יבוא לבית-הדין?"

"תגישי נגדו תלונה במשטרה. כמה שזה קשה, זה הכרחי".

"תלונה במשטרה? זה יתפרסם ברבים. זה חילול השם!

כולם ידעו! איך אסתובב ברחוב??

אני אמות ולא אעשה את זה!!"

”את לא תמותי, השם שלך יהיה חסוי. זה החוק. תראי כמה מקרי אונס שנדונו בבית המשפט, שום שם לא פורסם ברבים.

ובעניין חילול השם יש לי חידוש בשבילך. חז”ל אומרים שהאונס שהרשעים עושים בסתר זה חילול השם האמיתי.

התורה אומרת על עונש של מישהו רע: 'וְכָל יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וַיִּרְאוּ וְלֹא יוֹסְפוּ לַעֲשׂוֹת כְּדָבָר הָרַע הַזֶּה בְּקִרְבָּךְ'. המעשה הרע הוא חילול השם גדול, הפרסום - זה כבר חילול השם קטן. ויש בו תועלת יותר מנזק”.

פרק 34 - מבצע "התנערי מעפר"

קיבלתי החלטה.

כתבתי לאבא הודעה - "אני עושה את זה. אתה יכול להזמין תור לדיון.

מבצע 'התנערי מעפר' יוצא לדרך!"

לחצתי על מקש ה"שלח" והתיישבתי על המיטה מסוחררת. אמל'ה.

אני - תבעתי - את - ביני!

תפסתי את ראשי בשתי ידיי ולא האמנתי שעשיתי את זה. הפכתי את היוצרות.

ניסיתי לדמיין את מבעו האומלל של ביני בשעה שהוא מקבל את ההזמנה לדיון

וחייכתי לעצמי בהנאה.

סוף סוף הוא האומלל. סוף סוף הוא פוחד ממני!

דמיינתי אותו מתקשר לאבא ומשתחוה לעפר רגליו כדי שיבטל את הדיון.

בבת אחת התמלאתי בכוח.

הרגשתי כאילו רק עכשיו ירדו מעל כתפיי ידיו הסמכותיות של ביני.

עכשיו אני באמת חופשיה!

יצאתי מהחדר ורצתי אל החורשה שליד המעונות.

פתאום הבנתי שאני כמו ציפור דרור שיצאה מכלוב אימתני.

עכשיו את יכולה לעוף! לחשתי לעצמי בהתרגשות וידעתי:

התביעה הזאת משנה אותי; אני לא אותה שירה. אני עוצמתית. אני חדשה.

ברוך מחיה המתים.

התחלנו להתכונן לקראת הדיון.

סיכמנו שאם הדיינים ירצו פירוט על מה שהיה - אבא ידבר.

"אבל אני לא יודע באמת מה שהיה!", אמר אבא.

"אני אכתוב לך", אמרתי.

ישבתי וכתבתי על דף כל מה שקרה והגשתי לאבא שלי.

אבא לקח את הדפים שכתבתי, התחיל לקרוא והחוויר כולו.

לא הבנתי למה. לאט לאט התברר לי שאחרי כל כך הרבה זמן שהוא יודע שהיה משהו,

הוא לא יודע מה היה. רק עכשיו מתברר לי שאבא לא הבין מעולם מה קרה לי באמת.

מעולם לא סיפרתי לו בפירוט את כל מה שביני עשה לי.

לא סיפרתי לו כמה פעמים הוא אנס אותי. וכמה השפלה הייתה כרוכה בזה.

וכמה כאב. הוא קרא בזעזוע.

"נורא ואיום! נורא ואיום מה שעברת. מסכנה שלי..". דמעות זלגו מעיניו.

נלחצתי.

כל פעם שאנשים מזדעזעים ממה שאני מספרת -

אני פוחדת שאולי אני לא מבינה מספיק את מה שקרה לי.

ואז, אני צריכה להזכיר לעצמי שאנשים שומעים רק את מה שקרה,

בלי לקחת בחשבון את כמות הכוחות שאלוקים נותן לי.

אבא שלי המשיך לקרוא ונשך את שפתיו בכאב.

"אוי, מאמיל'ה... לא ידעתי שזה מה שקרה לך... איזו גיבורה את! גיבורה שלי".

הם באמת לא דמיינו את זה.

רווח לי. הם לא ידעו. אם היו יודעים - היו מצילים אותי.

***

הפלאפון מצלצל. דודה אביגיל, אמא של ביני, על הקו.

היא נשמעת נסערת. "הלו, שירה?"

תגידי לי למה! תגידי לי למה את עושה לנו את זה.

את יודעת מה את מעוללת לי ולבעלי? את יודעת שבגללך התחילו לבעלי מיחוסים בלב?

אם יקרה לו משהו - זה עלייך!

את בכלל חושבת על מה שאת עושה?

למה את מזמנת את הבן שלנו לדיון? למה את לא חושבת על מה שהוא עובר עכשיו?

את לא פותחת את העניים לראות מה אנחנו עוברים בגללך. איזו תקופה איומה.

אני חצי בן אדם באשמתך. למה את מנפחת דברים, למה את ממציאה שטויות?

מה שהיה - היה! למה את לא חושבת על המשפחה? היא תתפרק בגללך!

יהודה אמר לי לא להתקשר, אבל אני מתקשרת שתדעי מה את מעוללת!

תפסיקי לחשוב רק על עצמך, תפסיקי להיות אגואיסטית!! שמעת?"

השיחה נותקה ואני נשענתי על קיר החדר, חיוורת.

המונולוג הגועש הזה שנורה עליי מוטט אותי. התיישבתי על המיטה ואפילו לא בכיתי.

כל מילה זעזעה לי את הנפש.

היא צודקת. אני באמת מתמקדת רק בטובתי האישית.

עולה לפסגה על הר הסבל שלהם. מי התיר לי?? איך אני יכולה לומר על עצמי שאני

בסדר?

חייגתי לאבא לומר לו לבטל את הדיון.

עדיף לי לוותר על עצמי - בשביל שלהם יהיה טוב. אני חייבת.

פתאום נעצרתי וניתקתי. המשפט הזה הלם בי.

עדיף לי לוותר על עצמי, על השמחה שלי, על הלילות שלי, על הנפש שלי - בשביל

שלהם יהיה טוב?!

מי האשם בסיפור? הוא. הוא גרם את זה לעצמו.

הוא האגואיסט שחשב רק על הנאותיו. מדוע שלא יקבל את המגיע לו?

האגואיסטיות שלו - היא, ורק היא - זו שהורסת את המשפחה שלו.

לא אף אחד אחר. כל הטענות הללו צריכות לבוא אליו. לא אליי.

פתאום הבנתי שהמחשבה הזו לוותר על עצמי בשבילם היא תופעת לוואי של כל מה

עברתי.

תוצאה של כל השנים בהם ביני וויתר עליי. ביטל אותי.

ביטל את הרגשות שלי, ביטל את הכאב שלי.

ביטל את הנפש שלי. לא התייחס אליה. לא שם עליי.

הוא ויתר בשבילי על הילדות שלי. ויתר על האישיות שלי.

ואני רגילה להישאר בדפוס הנפשי הזה..

אני שוב מוצאת את עצמי נדחפת לקיר,

נדחפות למקום הזה בו אני מוותרת על עצמי לגמרי בשביל האחר.

נותנת לו את החשיבות. וזה ההפך הגמור מהאמת.

תכל'ס, כשאני עושה את זה - אני ממשיכה לרסק את הקול של הנשמה שלי.

אני ממשיכה לתת לרע לשלוט. לתת לרוע מקום - בתוכי.

אני ממשיכה להיות קורבן.

אני צריכה ללכת לדין הזה.

אסור לי לבטל אותו. אסור לי לבטל את עצמי.

אני אמשיך ואעמוד מול כל העולם.

אני אלחם על המקום שלי בעולם. מקום כמו שמגיע לי באמת.

אני אלחם על המלכות שלי.

אני אשים בראשי כתר.

"למתי נקבע הדיון? אני צריכה לדעת מתי לקחת יום חופשי מהעבודה".

אמרה אמא תוך כדי שטיפת הסלון.

אבא החל לגרוף עם המגב הנוסף וענה לה בשקט:

"את לא צריכה לקחת יום חופשי, אני לא רוצה שתבואי לדיון".

"מה פירוש??" נעצרה אמא ושאלה בזעף "ברור שאני באה!

אני מגיעה כדי לנעוץ בו ציפורניים!

אני הולכת להראות לו מה קורה למי שנוגע בבת שלי!

אני חייבת לבוא!"

אבא הסיט את מבטו ורק אמר:

"אני כבר אטפל בו. לא צריך שגם את תבואי".

"אני כן באה!" אמרה אמא נסערת "אני באה ומכניסה בו סכין!

הולך להיות שם רצח! זה העונש היחיד שמגיע לחיה הזאת!"

"אם תשאלי לדעתי - מגיע לו הרבה יותר.

ארבע מיתות בית-דין לא יכפרו על מה שהוא עולל לבת שלי.

תאמיני לי שבכל מפגש משפחתי שאני רואה אותו, אני מתאפק שלא להפליא בו את מכותיי.

רק הרחמים על הבושה והצער של אבא שלו מונעים ממני לעשות את זה.

קשה לי איתו מאוד. בכל פעם שאני מתקשר ליהודה אחי ומדבר איתו על ביני

ועל הטיפול הפסיכולוגי בו הוא נמצא - אני עוצר את עצמי מלצרוח.

אבל זה לא משנה עכשיו, אני מבקש שלא תבואי לדיון".

"אבל למה לא??" שאלה אמא בתמיהה מהולה בעלבון.

"אני אמא שלה! אתם תלכו ביחד ואני אשאר מרחוק?"

"זה לא יעזור אם תהיי שם.

את מכירה את העדינות של שירה,

גם ככה קשה לה לשתף אותנו במה שקרה כדי שלא נצטער.

אם נבוא שנינו - הקושי שלה יהיה כפול.

הדבר הכי מועיל שאת יכולה לעשות זה לנסוע לירושלים ולהתפלל בכותל.

אין כמו תפילה של אמא על הבת שלה!"

אמא התנחמה ברעיון המעשי של אבא ונכנסה למטבח, להתחיל בהכנות לשבת.

את כל הדיון הזה שמעתי מחדרי.

מצד אחד, כל כך שמחתי לשמוע את השנאה של הוריי כלפי ביני.

השנאה הזאת הוכיחה לי שוב את מי צריך לשנוא, לתעב ולהוקיע.

הרגשתי שאני לא לבד במלחמה הזאת.

מצד שני, נלחצתי מהעובדה שאמא לא תהיה אתי בדיון.

נעמדתי על השטיח בכניסה לסלון המתייבש ושאלתי את אבא

למה באמת אי-אפשר שאמא תבוא אתנו.

אבא סימן לי בידיו לדבר בשקט כדי שאמא לא תשמע ואז לחש:

"שירונת, אמא מאוד קשורה אלייך ומאוד דואגת לך.

אני חושש שאם היא תשמע את כל הפרטים שכתבת לי - היא פשוט תתעלף באמצע

הדיון. זה לא ספק. זה ודאי. היא לא תעמוד בזה.

היא לא מכירה את הפרטים של כל הסיפור כמו שאני מכיר.

אני בקושי יכול לעמוד בזה. היא כל כך רגישה ועדינה. היא פשוט תתמוטט".

התקשיתי להגיב, ואבא שלי שתק לרגע והמשיך:

"ועוד משהו חשוב: הזעזוע של אמא מהדברים יביא לזה שהיא לא תדע איך להתייחס

אלייך נכון, בהמשך. היא תתייחס אלייך כמו אל בובת חרסינה: היא תוותר לך בעזרה

בבית, תסכים שתחזרי הביתה מאוחר בלילה, ולכל מילה שתגידי - היא תצדיע.

וחבל, כי את לא זקוקה לזה. להפך, זה רק יפריע לך להתחנך בצורה בריאה, כמו כולן.

זה ייקח ממך את הנורמאליות שאת שייכת אליה.

כי חוץ מזה שעברת אונס, יש לך בחיים עוד כמה דברים".

הדין התקרב.

נכנסתי לתקופה מטלטלת, מציפה, מפרקת, חושפת... המצב הזה הטריף לי את כל החושים.

באיזשהו שלב חשבתי שאני נהפכת למשוגעת מרוב כאב. ומרוב עלבון.

או שנשאבתי לעבר המצמרר או ש"אכלתי סרטים" ממה שיהיה...

העצבים שלי היו רופפים מאוד, וכל תגובה ששמעתי מצדו של ביני - מוטטה אותי.

מה שנתן לי את הכוח היו המחשבות על מה שיהיה אחרי הכול.. כמה החיים שלי יהיו טובים.

בלי צל מאיים, בלי גוש של התקוממות. ידעתי שיבוא אליי סוף סוף השלום.

ורק המחשבות על הטוב שיבוא - הן אלו שחידקו אותי.

זכרתי כל הזמן את העצה של תמר, לשים מול עיני את החלום שלי ולהקריב בשבילו הכל.

בתור שחקנית מוכשרת, המשכתי לחייך לכולם, לצחוק ולעשות את כל מטלות הלימודים...

אבל הגב שלי ספג הכול.

הוא נתפס והיה צריך עיסוי מקצועי כדי לשחרר אותו. לא ידעתי מה לעשות.

מצד אחד - לא יכולתי להמשיך עם הכאבים האלו, הם היו עזים מדיי.

ומצד שני - איך אפשר שמישהי תעשה לי מסאג'?

הרי הגוף עוד מצולק מהטראומה ואני מתכווצת ומצטמררת

ברגע שמישהי מניחה עליי את ידה!

אמא שלי הציעה שאלך לדודה נחמה, היא מסאד'יסטית מומחית.

"יש לה לב ענק, שירונת. היא משקיעה מכל הלב.

היא גם מאוד מאוד אוהבת אותך ויש ביניכן קשר מיוחד.

לכי אליה, היא מאוד רגישה. היא תתחיל אתך לאט לאט, בעדינות". הסתפקתי.

ואז נזכרתי: "אבל אמא... החדר שבו דודה נחמה מטפלת הוא בתוך הבית שלה!

ומאז מה שקרה אני לא מסוגלת לבוא אליה הביתה..

נראה לך שיהיה בי מספיק כוח לראות את אחת מהאמבטיות שבהן נרצחתי כל כך

הרבה פעמים?"

"כן, כן! 'כי כוח עז לך.. אל תכחש בם פן יכחשו לך!" חייכתי.

יאללה, נלך על זה!

הגעתי לבית של דודה נחמה ורעדתי כולי.

היא קיבלה את פניי בחיבוק עז וארוך, מנסה להביע דרכו את כל מה שהמילים לא

יכולות לבטא. שכבתי על מיטת הטיפולים בגוף קר ובלב מפרפר.

איך אני אתן לה לגעת בי?? היא הפעילה מוסיקה שקטה וביקשה ממני לסמוך עליה.

הסכמתי אתה וניסיתי לעשות בראשי הפרדה טוטאלית בין מגעו הכואב של ביני

לבין מגעה הטוב, העדין והחם של דודה נחמה.

אחרי שעתיים וחצי של עבודה מאומצת היא העירה אותי ושאלה איך היה.

צחקתי כשהבנתי שנרדמתי, אחרי שהייתי בטוחה שלא אפסיק להצטמרר...

יצאנו מהחדר לשתות כוס שוקו חם וערכנו ביחד סיור מחודש בבית הריק.

הגענו לאמבטיה, בה הייתי מתפתלת מכאבים, וגל של זיכרונות, ריחות וכאבים שטף

אותי.

פקחתי עיניים וידעתי שהשבוע הוא יבוא על עונשו. הצדק יצא לאור.

הבטתי אל הקבר שלי וחייכתי אליו. מן סגירת מעגל שכזו.

בערב שלפני הדיון הגעתי לתחיה. היא קיבלה את פני בשמחה, כמו תמיד,

והזמינה אותי להיכנס פנימה.

סיפרתי לה על מה שאני מרגישה ועל החשש שלי מהדיון בבית-הדין.

סיפרתי על הפחד לעמוד מולו, לראות את פניו, להתמודד עם הדברים שאולי אשמע

שם, בבית-הדין, ושלא יהיו לי קלים.

תחיה האזינה ברוב קשב, כמו שהיא יודעת לעשות.

אחרי דקות ארוכות של שתיקה היא הציעה לי שנעשה מעין משחק סימולציה,

כאילו אנחנו עכשיו בבית-הדין. בתחילה הדברים היו מאולצים, לא ממש נכנסתי

למשחק הזה.

גם לא כל כך אהבתי אותו. חשבתי לעצמי שהדברים האלה לא ממש מועילים, כי הרי

זה לא באמת. אבל ככל שדיברתי, שכחתי שאני יושבת בביתה של תחיה והרגשתי כאילו

אני בבית-הדין ממש. עמדתי שם ודיברתי אל ביני כאילו הוא עומד שם בנומך קומתו.

צעקתי, בכיתי והטחתי בו דברים שלא ידעתי שאני יכולה להוציא מפי.

תחיה שיחקה גם את הדיינים וגם את ביני, לחילופין, ולא התאמצה להקל עלי,

אבל אני השבתי על כל טענותיה בעוצמה.

אחר כך, כשתחיה הכינה לי כוס שוקו מפנק, כמו שאני אוהבת, ושוחחנו על מה שהיה,

הרגשתי שאני שירה אחרת.

שירה חזקה, שכבר משתוקקת להגיע לבית-הדין ולהכות בביני ללא רחם.

ידעתי שתחיה לא תוכל להגיע אתי לשם, כי אין אישור לכך,

אבל הבנתי שהיא תהיה אתי לגמרי ברוחה, והידיעה הזאת נתנה לי הרבה כוח.

יום הדין. אני מתעוררת בבהלה; חלמתי שביני לקח אותי שוב לאמבטיה. איזה סיוט.

בכל לילה שאני חולמת כאלו חלומות אני מרגישה כאילו אני עוברת את זה שוב.

כאילו אני נאנסת בכל לילה מחדש.

קמתי ליטול ידיים ומצאתי את ההורים שלי יושבים במטבח ומשוחחים בסערה.

כשנכנסתי, אבא סיפר שביני שלח לו הבוקר מסרון חצוף בו הוא הודיע שהוא לא מתכוון לבוא.

יצאה לי כל הרוח מהמפרשים וקרסתי על הכיסא בחוזקה.

"מה?? אז מה יהיה?! עד שהתכוננו! מה נעשה? איזה חצוף, אני בהלם! הכול היה לחינם??" שילבתי ידיים באכזבה ואז הבטתי באבא בעיניים דומעות -

"אבל מה פירוש שהוא לא מתכוון לבוא? הרבנים בבית-הדין זימנו אותו..

איך הוא יכול לסרב לרבנים?!"

"אוי, שירה, את והתמימות שלך", אמרה אמא ונאנחה בחיוך מריר.

"אל תדאגי", פנה אלי אבא, "אם הוא לא יבוא אנחנו נגיש נגדו תלונה במשטרה. שם הוא ישלם מחיר כפול ומכופל. אין יותר כזה דבר שהוא עושה מה שבא לו.

הוא יבוא על עונשו נקודה.

וגם כתבתי לו: 'או שאתה מגיע לבית-הדין, או שאנחנו הולכים היום להגיש נגדך תלונה במשטרה על אונס. תשב בכלא עשרים שנה'.

היום, שאת גם ככה לקחת חופש מהלימודים, ננצל את ההזדמנות וניסע ביחד לראות

איך נראה בית-דין.. שתדעי לפחות לקראת מה את הולכת.

אח"כ נחשוב מה נעשה הלאה".

שלחתי לתחיה מסרון על העדכונים החדשים ופניתי להתפלל שחרית.

כשגמרתי, חיכה לי ממנה שיר במייל:

לפני תשע עשרה שנים

את נשמת "שירה" בשמים חוצבים.

מהמקום הגבוה ביותר אותה מורידים,

שם, קרוב קרוב לאלוקים.

ואז - על חייה מכריזים.

ושרפים מתקבצים ואופנים נחפזים.

סוערים, מתלהטים.

"מלך המלכים!!" הם מקשים,

אך למול חיוכו שותקים.

פתאום מבינים.

מבינים שאם אלוקים נתן לך מלחמה -

הוא ברא אותך לביאה.

מבינים שאם הוא נתן לך התמודדות -

הוא ברא אותך עם אומץ, גבורה ונחישות.

ואם הוא נתן לך טירוף של ימים -

הוא שתל סביבך הרבה אנשים טובים.

ואז הוא לקח את נשמתך בידיו; "היי חזקה!" מלחשות שפתיו.

השתמשי בכוחך האדיר. התמקדי בטוב תדיר.

אני הולך אתך תמיד, יד ביד.

כשתקראי לי - אענה לך מיד.

היי מלאה ברוח. באמונה.

אני מטביע בך המון עוצמה ומשפיע עלייך ברכה גדולה.

והנשמה לארץ יורדת, לשליחות חשובה מתעדת.

והמיה של מלאכים.

לקדוש ברוך הוא הם שרים,

שירת חיים.

פרק 38 - הבת של אלוקים

אבא ואני הגענו לבית-הדין.

בדרך הוצפתי בהודעות מחזקות מאמא ומתחיה.

זה חימם לי את הלב ושמרתי אותן בפלאפון, לקרוא ולהתחזק שוב,

ביום שבו יהיה הדין האמיתי.

השעה שבע. גמרנו לסייר בבית-הדין ונעמדנו בתור למזכיר.

בינתיים התחלתי לספר לאבא על משחק הסימולציה שתחיה ואני עשינו אתמול,

והשתתקתי בבהלה כשהבחנתי לפתע בביני שנכנס למזכירות.

הוא כנראה נלחץ מההודעה של אבא והחליט להגיע.. זה אומר שהיום יהיה הדין...

ואני אצטרך לעמוד מולו!!

צנחתי חיוורת על הכיסא, רועדת בכל גופי.

אבא, שגם הוא הופתע, מיהר להביא לי כוס מים ולקח אותי לחדר ההמתנה.

"את חזקה, שירונת. את מלאה בכוח! אל תיבהלי מהרשע הזה.

מי הוא בכלל לעומתך?! אפס מאופס. גם בעיני אלוקים!

תראי איך הוא נבהל מההודעה שלי.

הוא רק עושה את עצמו מלא בביטחון.

אני מבטיח לך שהוא רועד מפחד.

הוא מבין שאם תבעת אותו - את כבר לא אותה שירה הקטנה.

את ענקית, את עצומה!"

הנהנתי בראשי בחולשה.

אבא הלך להביא לי עוד כוס מים, ואני הורדתי את ראשי על ברכיי ושפכתי את לבי:

"אלוקי, הגעתי לפה לעשות את המוטל עלי.

עשה שלא אפחד.. עשה שאומר את המילים הנכונות, מלא אותי בגבורה.

עשה שהאמת תצא לאור. תן לי לזכור שאני יקרה לפניך.

תן לי לזכור שאין עוד מלבדך. אין עוד מלבדך.

אתה מסובב פה את כל העניינים. את כל הדיונים.

והכי חשוב - תן לי לזכור שאתה, אלוקים האדיר, איתי!"

הרמתי את הראש וקמתי לשטוף פנים.

בינתיים המזכיר קרא לנו להיכנס לחדר הדיונים.

פתחנו את הדלת וגיליתי שלושה דיינים הדורי פנים מחכים לי.

מולם ישב ביני על הכיסא וכולו אומר שחצנות ולעג.

לרגע רציתי לברוח, אבל נעצרתי:

אני הבת של אלוקים!!

זקפתי את ראשי ונכנסתי פנימה, חדורת רוח קרב.

"שירה, על מה את תובעת את הנאשם?"

"הוא אנס אותי הרבה פעמים. אני דורשת שיודה, שישלם ויבקש סליחה!"

הם פנו אליו: "האם אתה מודה באשמה המיוחסת לך?"

"ממש לא! לא היה ולא נברא!"

הרגשתי איך אני מתמלאת כוחות בבת אחת. קמתי על רגלי, הישרתי אליו מבט וצעקתי
עליו במלוא כוחותיי:

"שקרן! רמאי! פושע נתעב!! איך אתה מעז לעמוד מולי ולהגיד שזה לא היה!?"

אתה מתכחש לכל מה שהתעללת בי באכזריות!?" רשפתי אש.

פתאום גם לידו הייתי אני עצמי. אמרתי כל מה שחשבתי.

הייתי במלוא העוצמה. במלוא הכוח.

הצבעתי עליו ואמרתי: "אתה תישרף בכף הקלע!! זה מה שיקרה לך!"

הוא עוד לא השפיל מבט וזה הרגיז אותי.

"הנשמה שלך מתענה בכל יום שנכנסה בגוף של אדם כמוך!"

אתה מלוכלך, אתה טמא!! זה מה שאתה!"

ביני המשיך לשבת באדישות,

נראה היה שזה לא נוגע לו.

כשראה שהדיינים מצפים לתגובתו, הוא אמר במלוא היציבות:

"אני חוזר ואומר: לא היו דברים מעולם. נקודה". הבטתי בו בבוז.

הפעם הגיע תורו של אבא שלי להתפלץ: "אתה הרסת במו ידיך לילדה שלי את החיים!

הרסת לה את החיים! הילדה שלי כבר שנים בטיפולים! שנים! היא לא ישנה בלילות!

היא לא יכולה להירדם מהזיכרונות!!

זה נראה לך חיים נורמאליים?! תראה מה עוללת לה!

לא ריחמת על ילדה בת שש??

לא חשבת לרגע שאתה חותך לה את הנפש לקוביות?! אכזרי שכמוך!!"

אבא שלי צעק עליו בקולי קולות.

הוא הוציא את כל מה שהיה לו בלב במשך שנים.

הדיינים היסו אותו וביקשו שישמור על כבוד המקום, והוא הצליח בקושי רב.

ביני הבין שכלתה עליו הרעה וביקש ש"הילדה תצא מהחדר". רתחתי.

"אני לא ילדה! אתה אפילו לא מגיע לרמה שלי, תינוק מגודל שכמוך!

אני לא יוצאת. תשכח מזה שאני עוד ממשיכה לשמוע להוראות שלך.

מי אתה בכלל שתגיד לי מה לעשות!?

רשע! ארור! מתועב! אני אלחם בך עד סוף חיי!

אתה לא תוכל להמשיך ולהכחיש. מי יודע בעוד כמה בנות פגעת!

כמה אנסת.

מה אתה חושב, שארבע בנות-הדודות הנוספות שבהן פגעת לא סיפרו לי??

לא, אני לא אוותר לך. תשלם את מלוא המחיר!"

זהו, הוא השפיל את מבטו. ידו רעדה מעט.

ידעתי.

אני יכולה לו.

אני מנצחת.

הדיינים פנו אליו: "אי-אפשר לומר את הדברים בנוכחות הנערה?" - "לא".

התייעצתי עם אבי קצרות ויצאתי מהחדר בטריקת דלת.

כשקראו לי בחזרה ראיתי אותו חותם על דף כלשהו, והדיינים קבעו דיון לשבוע הבא.

ירדנו לרכב בשתיקה וכשנכנסנו לתוכו התנפלתי על אבא בחיבוק מאושר.

"אבא, ראית איך עשיתי את זה? אני בהלם מעצמי.

בחיים לא דמיינתי שאצליח לעמוד מולו ועוד לצעוק עליו!

לא אכפת לי אם הוא מודה או לא,

העיקר הוא שאני הייתי פה מעליו. הפכתי את היוצרות! אתה יודע איזו הקלה זו?

אין, אבא, אלוקים פשוט מאיר לי פנים!"

העיניים שלו זרחו. הוא היה גאה בי ואני לא הפסקתי להתלהב:

"אבא, כל הכבוד שככה צעקת עליו! בחיים לא ראיתי אותך צועק בעוצמה כזאת. זה

היה טוב! זה היה נראה כאילו כל בית-הדין הזה הוא גם טיפול בשבילך!"

"בטח שהוא גם טיפול בשבילי! את יודעת איזה ייסורי נפש יש לאבא שהבת שלו עברה

כזה דבר? כואב לי יותר ממך! אבל שירה, ראית איזה נסים היו לנו? תחשבי שביני בכלל

לא היה מגיע! תחשבי שההורים שלו היו באים אתנו! איזה טוב השם!.."

חייכנו זה לזה, ונסענו הביתה מאושרים.

עבר שבוע שבמהלכו נרגעתי מההתרגשות ונכנסתי שוב למתח:

ואם הוא לא יודה גם הפעם?

לדיון השני הגענו מכונסים בעצמנו. שפתותיו של אבא מרחשות תפילה.

ביני הגיע וישב בקצה השני של חדר ההמתנה.

הוא עשה את עצמו לומד, אבל שמתי לב שהוא מחזיק את הספר הפוך. הוא בלחץ.

נכנסנו לחדר הדיונים. הדיינים שאלו אם אני רוצה לתאר מה שקרה.

פתחתי את הפה כדי להתחיל ולתאר, אבל נמלטו ממנו רק יבבות כאובות.

בכיתי בקול ולא יכולתי להירגע. שתיתי מהמים שהוגשו לי וניסיתי שוב לדבר,

אך גם הפעם נחנקתי בבכי.

לא, זה לא היה בכי של חולשה. זה היה בכי של כאב. בכי של ריפוי.

מקווה בסתר לבי שהבכי הזה מחולל משהו בלב של ביני.

הדיינים ביקשו מאבי לתאר במקומי.

אבא שלי הוא צדיק. היה לו קשה לפרט דברים צנועים כאלו בקול.

אבל הוא הבין שזה חשוב והחל לתאר. בתחילה בגמגום ואחר כך במילים בוטחות יותר.

"זה לא נכון!" צעק ביני, "הדבר הזה היה רק פעם אחת!"

שקט השתרר בבית-הדין.

ביני עוד לא הבין את הטעות שלו.

אבא כבר הבין.

אני מתבוננת בסיפור בלי לתפוס.

הדיינים קיבלו את מה שהם רוצים. אב בית-הדין אמר בקול שקט: "אתה מודה במפורש באונס. עשית מעשה נבלה!!"

פעם אחת או חמישים פעמים, זה כבר לא כל כך משנה.

אתה בעינינו שקרן. בתחילה הכחשת הכול. עכשיו הודית. אנחנו מאמינים לה. אנחנו מאמינים לה בטענה שלה. אנסת אותה חמישים פעמים!!"

ביני רעד מפחד. הוא הבין שכל מילה שלו רק תכשיל אותו. הוא השפיל את ראשו ושתק.

הדיינים ביקשו מאבי וממני לצאת מהחדר ולחכות בסוף המסדרון.

אחרי כמה דקות של המתנה שמענו שאגות רמות מכיוון החדר.

"לא חשבתי שדיינים מבוגרים כאלה יודעים לצעוק ככה", לחשתי לאבא וחייכתי; האמת יוצאת לאור.

נקראנו בחזרה אל החדר, והדיינים קראו בפנינו את פסק-הדין.

מתברר שהדיינים קנסו אותו בסכום כסף נכבד.

בנוסף, הם אסרו עליו להתקרב למקומות בהם אני נמצאת ולהגיש להם פעם בחודש

דו"ח על הטיפול הפסיכולוגי שהוא נמצא בו.

הם ביקשו ממנו לצאת מהחדר. הוא יצא מושפל, בראש מורכן.

הם סיפרו לנו שלפי מה שהם דיברו אתו הם רואים שרק עכשיו הוא קלט את מה שהוא גרם.

כל השנים האלו הוא היה במצב נפשי קשה בגלל שהוא חיכה לעונש. הוא חיכה שמישהו יצעק עליו, שמישהו ימצה אתו את הדין. ודווקא השקט מצדנו גרם לו להיות ולהרגיש יותר רע.

"ויותר מכך, הוסיף אב בית-הדין, "הוא מת מבפנים. המצפון נגס בו חזק בכול השנים האלה.

הוא חי בשנאה עצמית, הוא סיפר לנו שהוא ניסה להתאבד".

אב בית-הדין הביט באבי ואמר לו: "אתה אבא טוב!"

חיוך צנוע ומלא בהקלה הסתמן בזווית פיו של אבי. הבטתי בו וחייכתי גם אני.

"ועכשיו", הם פנו אלי ברכות, "הגיע הזמן שלך להתחיל לחיות.

מה שהיה - כבר מאחורייך. עכשיו תסתכלי רק קדימה. אנחנו פה, בבית-הדין,

גוזרים עלייך לשכוח מהעבר ולהתחיל התחלה חדשה. לפתוח דף חדש ונקי!"

עמדתי מולם ועצמתי עיניים בהתרגשות.

מרגישה איך מלאכי השלווה והנחת משתכנים את את בתוך לבי,

חובשים את פצעיי ברכות ולוחשים -

התנערי, מעפר קומי!

סוף דבר

במשך כמה שנים חלמתי לכתוב את הספר הזה, אך לא מצאתי בי את העוז להתחיל בעבודה.

וגם אחרי שהחלטתי והתחלתי לכתוב - נסוגתי לאחור כמה פעמים.

שחזור הדברים החזיר אותי לעבר. שוב הרגשתי מזולזלת, מבוהלת וחסרת אונים.

שוב הרגשתי את מגעו החודר של ביני בגופי. כתבתי משפט והפסקתי, מטולטלת.

ועוד משפט - וקמתי לנגב את הדמעות.

וכשהדברים היו כתובים - נבהלתי כשהבנתי פתאום שעוד הרבה עיניים ייכנסו עמוק לתוך הלב שלי ויגלו מה מתחולל בתוכו.

החשיפה לדברים האינטימיים שקרו לי בחיים הביכה אותי,

וחשיפת הרגעים החלשים והכואבים שהיו לי בחיים - גרמה לי בושה.

רציתי לקחת את כל הדפים ולגנוז אותם, אבל כשידעתי שקוראות הספר הן אחיותיי לצרה, לכאב, לסבל ולשתיקה - נדחפתי להמשיך ולכתוב.

להמשיך ולבכות, להמשיך ולהילחם ברוע, אתכן ביחד.

כשנשלמה סוף סוף המלאכה הסוחטת - הרגשתי ריפוי גדול;

עמדתי באומץ מול כל החור השחור שהדחקתי לצד והצלחתי להתמודד אתו בקרב צמוד, פנים אל פנים.

הסיפור יצא ממני. הוא לא אוכל אותי מבפנים, הוא בחוץ.

כל הכאב האדיר הזה נכנס לתוך מילים מוגדרות, מתוחמות.

אני רוצה להודות להוריי האהובים שליוו, תמכו, הקשיבו, טיפלו ובעיקר האמינו.

לאנשים הטובים שהסתכלו לי בעיניים והושיטו יד.

לתחיה שהקשיבה, השקיעה והאירה, הוסיפה, ניחמה, חיזקה וחיבקה.

לרב על הסיוע לכל אורך הדרך.

וכמובן לאלוקים על שברא אותי, על שנותן לי בכל בוקר חיים וכוח ועל שנתן חלק ממנו

בתוכי.

כולי תפילה שלא תצא תקלה תחת ידי, ושהדברים שיצאו מלב שסוע ימצאו מקום

בלבכן.

אתכן ביחד, שירה.

לשאלות, שיתופים, הארות והערות אפשר לכתוב ל- שירה הכהן, ת.ד. 34095 ירושלים.

קראתי פעם על מישהו שנעקץ בטיול באפריקה על-ידי חרק. מקום העקיצה הכאיב במיוחד, והרופאים, שכנראה לא הכירו את הבעיה, נתנו לו משחות וכדורי הרגעה שלא באמת עזרו. כך הוא המשיך לסבול עד שהגיע לרופא שהבין מה קורה. הוא פתח את הפצע והוציא ממנו תולעת שקיננה בגופו ואכלה אותו מבפנים. הרופא הסביר לו כי אם הוא לא היה מגיע בזמן, התולעת הייתה ממשיכה לאכול ולגדול ולאכול עד שהייתה גומרת אותו.

זה בדיוק מה שקורה באונס. אנשים חושבים כי אחרי שנגמר האונס מתחיל תהליך של ריפוי. אבל ההפך הוא הנכון. אונס רק מתחיל תהליך של כילוי עצמי שיכול להגיע לממדים הרסניים מאוד אם לא יודעים לטפל בו נכון.

שירה (19), שנאנסה שוב ושוב על-ידי בן דודה, מכניסה אותנו אל המקום הכואב הזה. היא משתפת אותנו בתחושותיה, בתהליך הריפוי שהחזיר אותה לחיים ובתגובות הסביבה. "אנשים לא מבינים איך אפשרתי לדבר הנורא הזה לקרות. איך נכנעתי. איך לא צרחתי. איך לא בעטתי לו במקום רגיש יותר או פחות. ובאמת, על שאלה כזאת יוכלו לענות רק כאלה שהיו 'שם'. שחוו את הקפיאה הזאת, את הגוף המשותק. את הלשון ההופכת לכבדה. את הגרון היבש ואת הגוף שנדמה כאילו הוא כבר לא הגוף שלי. לא פעם כששכבתי שם בתחתית האמבטיה והוא עשה בי כרצונו, הרגשתי איך הנפש שלי יוצאת ומרחפת לה מעל. כאילו לא יכולה לשאת את הכאב. כאילו לא יכולה לחוות את העוצמה של הטלטלה. מי שלא מבין איך זה יכול לקרות - עלול להאשים אותנו. מי שלא מבין איך תולעת האשמה אוכלת אותנו מבפנים - לעולם לא יוכל לעזור. לעולם לא יוכל לתקן. למזלי פגשתי אנשים טובים שהבינו, ועזרו לי להפוך את הכאב הנורא לכלי מתקן שבאמצעותו אוכל לעזור לחברות לצרה.

מהמקום הזה אני כותבת לכל אחיותיי שחוו את הסבל הנורא הזה. מהמקום הזה אני כותבת אל המשפחות שלכן, אל החברים שלכן. אולי הספר הזה יוכל לעזור להם להבין. כי מי שלא מבין מה עובר עלינו - לעולם לא יוכל לעזור לנו להתרפא. לעזור לנו להילחם ברוע".

”... סיפור חייך מוכר לי מתהליך הטיפול הארוך שעברת אצלנו בעמותה.

והוא כואב ומייסר עד דמעות.

מילים אינן יכולות להביע את כאבך כפי שהיה באמת, ובכל זאת לקחת על עצמך לגלות טפח מתוך אותה סאת ייסורים על מנת שאחרות לא יעברו סבל דומה.

הפגיעה בך, כמו בכל שאר הילדות והילדים המגיעים אלינו, הם פגיעה בצניעות שמגיעה מאכזריות, מניכור ומשאר מידות רעות. הפגיעות הללו הן סיפור בלתי נסבל, בלתי אנושי, ובלתי נתפס,

אך למרבה הצער הן משקפות מציאות נוראה שממשיכה להתרחש בינינו כל הזמן.

די בכך שהנפגעות באות אלינו כל כך כאובות ובחוסר האונים הרוע שבפגיעה - אל נא ניתן להן גם לעמוד מול אטימות הסביבה המגיעה מתוך הנטייה של החברה להדחיק ולא להתמודד מול מעשים כאלה.

כשאנו מתעלמים מהרע ומאפשרים לו להמשיך ולהתקיים - זהו ”החילול ה’” האמיתי, החיסרון בהופעת שם שמייים ובעיוותו. ואת המצב הזה חייבים להפסיק.

אנו צריכים ללמוד מהסיפור הקשה הזה עד כמה עולמם של הנפגעים מכוסה מאתנו ואין איש שם על לב. וכנגד זה כמה תשומת לב עלינו להוסיף ולתת לכך- מידה כנגד מידה.

הצעד הראשון בדרך לתשובת המשקל יהיה לפקוח עיניים ולהקשיב לקולות, למראות, למסרים המילוליים והלא מילוליים הסובבים אותנו תדיר. ובהגברת המודעות הזאת, בע”ה, נצליח להציל בנות ובנים רבים מהתעללות ומסבל.

הספר הזה יכול להוות ציון דרך בהגברת המודעות הזו, וללמד אותנו כיצד לזהות את הקולות הללו.

הספר הזה מכה בנו בבטן הרכה ומנכיח לנו, אם נרצה ואם לא, את החובה האישית והציבורית שלנו להרחיק את הפוגעים מקרבנו, למצות איתם את הדין ולומר בכך קודם

כל אמירה ברורה של חוסר סובלנות כלפי פגיעות באחרים ובעיקר בחסרי ישע.

הספר הזה יוכל לעזור גם להורים ולמחנכים להבין כי האשם הוא הרשע בלבד ולא אף אחד מהקרבנות שלו או אחרים.

הספר מראה שניתן לקום, להתרומם ולזקוף קומה גם מיגון עמוק לשמחה, מחושך לאור ומטומאה לטהרה.

לא צריך ואף אסור להיכנע לרוע, גם כשהוא מחופש באצטלה של קדושה.

לא צריך לסבול בשקט פנימה אלא ניתן וחייבים לקום ולזעוק ולהיחלץ מכבלי השבי הללו.

לשירה - אני רוצה להביע את התפעלותי מהגבורה והעוצמה אותה גילית בהוצאת הספר ומהאופן העדין והנקי שבו הצלחת להעביר את המציאות הרעה, המזעזעת והבוטה אותה חווית.

כתיבה זו משקפת את הטהרה שיש בך המופיעה בכל הדרה בשם הספר: 'טהורה'."

עו"ס דורון אגסי,

מנכ"ל עמותת "שלום בניך"

*9595 מטלפון בזק או

03-618-25-25 מכל מספר